biblioteca școlarului

VICTOR TELEUCĂ

MOMENTUL INIMII

LITERA INTERNAȚIONAL

biblioteca școlarului

VICTOR TELEUCĂ

MOMENTUL INIMII

București • Chișinău
LIBERA INTERNAȚIONAL

Colecţie iniţiată şi coordonată de Anatol Vidraşcu şi Dan Vidraşcu
Concepţia grafică a colecţiei şi coperta: Vladimir Zmeev
Ilustraţii de Alex Ussow
Tabel cronologic de Mariana şi Dumitru Gabura
Fotografii din arhivele editurii, a familiei autorului
şi a lui Nicolae Răileanu

REFERINŢE ISTORICO-LITERARE:

Eliza Botezatu,
Arcadie Suceveanu,
Mihail Dolgan, Iacob Burgiu,
Theodor Codreanu, Mihail Gh. Cibotaru,
Arhip Cibotaru, Nicolae Dabija,
Grigore Vieru, Mihai Cimpoi,
Spiridon Vangheli

Editura „Litera Internaţional“
O. P. 61; C.P. 21, sector 1, Bucureşti, România
tel./fax (021) 3303502; e-mail: info@litera.ro

Grupul Editorial „Litera“
str. B. P. Hasdeu nr. 2, mun. Chişinău, MD-2005, Republica Moldova
tel./fax (3732) 292 932, 294 110, fax 294 061;
e-mail: litera@litera.ro

Prezenta ediţie a apărut în anul 2003 în versiune tipărită
şi electronică la Editura „Litera Internaţional“
şi Grupul Editorial „Litera“.
Toate drepturile rezervate.

Editori: *Anatol şi Dan Vidraşcu*
Lector: *Nicolae Popa*
Tehnoredactare: *Lorina Gîncu*

Tiparul executat la Tipografia „Universul“ din Chişinău.
Comanda nr. 9461

CZU 821.135.1(478)-1
T 34

Descrierea CIP a Camerei Naţionale a Cărţii
Teleucă, Victor
Momentul inimii / Victor Teleucă (Bibl. şcolarului, col. iniţ. şi coord. Anatol şi Dan Vidraşcu; conc. gr. col. şi cop. / Vladimir Zmeev; serie nouă, nr. 461). B.: Litera Int., Ch.: Litera, 2003 (Tipografia „Universul“). 436 [p].
ISBN 973-675-069-8 — ISBN 9975-74-700-0
821.135.1(478)-1

ISBN 973-675-069-8
ISBN 9975-74-700-0

© LITERA INTERNAŢIONAL, 2003
© LITERA, 2003

TABEL CRONOLOGIC

1932

La *19 ianuarie*, în satul Cepeleuţi, fostul judeţ Hotin, s-a nascut Victor Teleucă în familia lui Gavril (n.1905) şi Maria (n.1903) Teleucă.

1948

Absolveşte şcoala de şapte ani în satul de baştină. Scrie prima poezie. Publică primele versuri în „Scânteia leninistă“.

1949

Publică în „Ţăranul sovietic“.

1952

Termină şcoala medie din Grinăuţi-Moldova, apoi timp de un an este angajat la ziarul raional din Briceni..

1957

Fiind un tânăr instruit şi pregătit, participă la Festivalul mondial al tineretului de la Moscova. În acel timp intenţiona să-şi facă studiile mai departe la Facultatea de Filosofie a Universităţii „M. Lomonosov“, dar, îmbolnăvindu-se n-a putut să se prezinte la examene.

1958

Absolveşte Facultatea de Filologie şi Istorie a Institutului „I.Creangă“. Este colaborator literar la ziarul „Ţăranul sovietic“. Este angajat la Televiziunea moldovenească în calitate de redactor superior. Apare cartea de debut *Răscruce*.

„Victor Teleucă a răzbit primul. Între noi toţi, el avea cea mai largă respiraţie poetică. Atunci când noi debutam în ziare cu poezioare de 3-4 strofe, el intrase (încă în anii studenţiei) cu un poem, alcătuit din mii de versuri. El este în generaţia noastră primul reformator al poeziei“ (Gr. Vieru).

1959

Participă la Festivalului tineretului de la Viena. Se căsătoreşte cu Lidia, medic, (n. Tomuz).

1960

Se nasc fiii gemeni

Tatăl Gavril

Mama Maria

Flori de la cititori

Părinţii scriitorului

Eugen şi Ion, decedaţi după scurt timp. Scoate de sub tipar placheta de versuri *La ruptul apelor*. Este primul din generaţie care scrie poemul-odă limbii noastre *„O altă limbă mai frumoasă nu-i“*, publicarea căreia iniţial i-a fost refuzată de mai multe publicaţii din cauza subiectului abordat. Şef de secţie la revista „Nistru“.

1961

Se naşte fiica Mariana.

1962

Consultant la Uniunea Scriitorilor, apoi – redactor-şef adjunct la revista „Nistru“. Vede lumina cartea *Nelinişti*, care împreună cu cele care au urmat „vor contura un drum poetic plin de semnificaţie.“ (Eliza Botezatu)

1963

Vizitează prima dată România.

1964

Redactor-şef adjunct la revista „Nistru“. Apare cartea *„Din patru vânturi“*. Este numit redactor-şef la săptămânalul „Cultura“, în care, în condiţiile cenzurii dragonice, timp de 12 ani va promova valorile culturii naţionale, susţinând apariţia unor articole care aveau să scoată din umbră evenimente şi personalităţi ce erau lăsate sub tăcere.

1965

Se naşte fiica Rodica. Împreună cu A.Cibotaru, pleacă la stagiere în calitate de ziarist în armată în Extremul Orient, care îl impulsionează să scrie *Insula cerbilor*, care îi va aduce primul succes – Premiul „Boris Glavan“.

1970

O nouă carte – *Versuri*. Călătoreşte în Bulgaria, în care leagă prietenie cu scriitori de pe loc.

1971

Publică volumul de versuri *Îmblânzirea focului.* Traduce *Peregrinarile lui Childe Harold*, de George Gordon Byron. Pe parcursul anilor a mai tradus din A.S.Puşkin, M.Dudin, A.Tvardovski, S.Neris, I.Rainis, I.Martsinkiavicius...

1973

Tipăreşte poemul *Eroica*. Călătoreşte în Franţa.

1975

Vine cu *Şi alte nelinişti,* prefaţate de Raisa Suveică.

Ziua Poeziei – 1986

1974

Momentul inimii aduce un vers nou, profund filosofic, inedit şi total reformat, pe care Gheorghe Mazilu îl aprecia ca „o realizare artistică de frunte a poeziei moldoveneşti.“ Este tradus la Riga - *Statui solare*. Călătoreşte în Italia, impresiile din care i-au marcat mai târziu opera. „Odată, fiind la Roma, scria peste ani poetul, am întârziat în faţa dacilor din columna lui Traian care nu se lasă supuşi nici acum.“ (Din prefaţa la poemul dramatic *Decebal*)

1976

Secretar în conducerea Uniunii Scriitorilor. Apare în traducere de E.Axelrod cu *Portrete în timp*.

1977

Fondează şi conduce până în 1983 hebdomadarul „Literatura şi arta“, unde promovează valorile culturii naţionale, care contraveneau politicii guvernanţilor în domeniul presei şi literaturii la acel moment. În urma

La vânătoare

Cu fiica Rodica 1988

unor jocuri din culise în care au fost antrenaţi colaboratori ai ziarului şi colegi de condei a fost destituit din post. De atunci nu mai revine în activitatea Uniunii până la sfârşitul vieţii şi se consacră întru totul scrisului (inclusiv publică o serie de articole, prin care a reabilitat eseul filosofic) şi studierii aprofundate

Colectivul redacţiei „Cultura“

Între cititori, împreună cu Gr.Vieru

a filosofiei (Platon, Aristotel, Descartes, Bergson, K. Jung, F. de Saussure, M.Heidegger, Wittgenstein, I.Kant, J.F.Lyotard, A.Moretti, O.Wald, Lao-tse, C.Noica, L.Blaga, M.Mamardaşvili, V.Nalimov, A.Ceanâşev…). Este tradus în rusește (cartea *Paralele*). Călătorește în Cipru, Suedia şi Mongolia.

Pe parcursul anilor vizitează Lituania, Letonia, Estonia, Tadjikistanul, Ucraina, Belarus, Armenia, Iakutia.

1980

Traduce poemul-poveste *Căluţul năzdrăvan* de P.Erşov. Apare *Încercarea de a nu muri* – o continuă meditaţie filosofică (care îl determină pe V.Ciudin să o transpună în traducere (1988). Îi este decernat Premiul de Stat în domeniul literaturii.

1982

Apare culegerea de schiţe publicistice *Goniţi pasărea de cenuşă.*

1983

Pentru merite pe tărâmul dezvoltării literaturii i se conferă titlul onorific de Maestru emerit în arte din Moldova.

1985

Este redactor literar la revista „Nistru“. Publică *Scrieri alese* (2 vol.).

Scriitori basarabeni pe Piaţa Roşie. Moscova, 1976

1987

Apare în traducere de V.Ciudin *Hulubi în ploaie* („Сов. писатель“).

1990

Publică eseul *Car frumos cu patru boi* despre limba română pentru care uitarea înseamnă trădare. „Limba, avea să spună poetul în alt eseu, este memoria unei naţiuni care se respectă. În limbă stă Codicele comportamentului noţiunii de naţiune, caracterul reflexiv al gândirii ce specifică naţiunea la noţiuni existenţiale.“

Autografe

1993

Versul meditativ se vrea scris prin *Întoarcerea dramaticului eu*. Este autor al unor antologii de versuri ale poeţilor din Ţările Baltice (*Poeţi letoni* şi *Poeţi estonieni*), cu mulţi dintre care l-a legat o adâncă prietenie (Maris Ciaclais, Oiar Vatsietis, Imant Ziedonis, Leons Briedis, Monta Croma, Arvi Siig...)

1993-2002

Predă filosofia, istoria culturii, psihologia şi estetica la Liceul republican de Arte Plastice „I.Vieru“ şi estetica la Liceul

Cu soţia Lidia, ginerele Dumitru, nepotul Adrian. 2002

„Prometeu“ din Chişinău. Prelegerile dascălului-reformator sunt aşteptate nu numai de liceeni, ci şi de profesori, inclisiv universitari, care vin de nenumărate ori la orele de predare, care au format o generaţie de tineri plasticieni pregătiţi să gândească neordinar, pentru că, spunea poetul, „cel mai greu e să înveţi omul să gândească într-o societate amorfă, dominată de lene mintală“. În acelaşi răstimp inaugurează şi susţine la săptămânalul „Florile dalbe“ pagina filosofică „Căderea pe gânduri“, pagină prin care le-a trezit interesul elevilor pentru a studia gândirea universală prin intermediul prezentării galeriei

Cu pictorul A.Hmelniţki la serata de 70 ani

marilor filosofi ai lumii şi de a cugeta ei înşişi prin intermediul cercetării categoriilor filosofice (seria de articole “*Ce este frumosul?*“).

1997

Este ales omul anului al ziarului „Moldova suverană“ pentru eseurile *Amplitudinea (mea) de nisip* venite dintr-un „Laborator intim“.

1998

Pentru merite deosebite în dezvoltarea literaturii naţionale şi contribuţie substanţială la promovarea valorilor spirituale şi morale este decorat cu Ordinul Republicii.

2000

Printre ultimii scriitori, după o lungă tăcere, editura „Cartea Moldovei“ îi scoate de sub tipar primul volum în grafie latină, *Piramida singurătăţii*, o „carte din viitor“ (N.Dabija), care s-a constituit într-un fenomen artistic şi act de cultură aparte. I se decernează Premiul de Excelenţă al Uniunii Scriitorilor din Moldova pe anul 2000. În cadrul Salonului naţional de carte Chişinău volumul este apreciat cu diplome la compartimentul „Literatură artistică“ şi „Pentru relansarea momentului poetic

Cu elevii de la liceul republican de Arte plastice „I.Vieru“. 2001

60“. Este decorat cu medalia „Mihai Eminescu“.
Peste ani încearcă emoţii copleşitoare în pelerinajul evlavios pe la locurile sfinte din România, mănăstirile din Moldova de peste Prut.

Flori de la A.Suceveanu la aniversarea de 70 de ani

2002

La *12 august*, după o grea suferinţă, se stinge din viaţă. Doar peste câteva luni cerneala neagră a tiparului îi aşterne volumul *Ninge la o margine de existenţă* (Poezii, reflecţii şi alte deziceri de sine), „marele volum de la război încoace“ (Mihail Dolgan), volum despre care Mihai Cimpoi scria în prefaţă că „este rodul unei întregi Vieţi devenită Poezie. Şi, bineînţeles, Filosofie. Din îngemănarea celor două apare Lirosofia, aşa cum din teză şi antiteză apare sinteza. Cartea este cu adevărat o revelaţie prin substanţa sa meditativă, prin felul ei spontan de a se structura, prin modul surprinzător de a se naşte din ea însăşi.“ Iar criticul Theodor Codreanu, în articolul *Transmodernismul lui Victor Teleucă* a clasat-o drept „cartea anului 2002“ a literaturii române, menţionând, totodată, că poetul nu s-a închis în nici un canon poetic. Cartea „ar putea fi revendicată şi de postmodernişti, dar la fel de bine şi de romantism, şi de suprarealism, şi de expresionism, şi de modernism“.

Cu fiica Mariana, fratele Toader și nepotul Adrian. 2001

2003

Apare poemul dramatic *„Decebal“*, care a servit drept libret pentru opera cu același titlu de Tudor Zgureanu. Poetul spune că a avut intenţia „dacă nu să aducă evenimentele *în acest prezent,* cel puţin să trezească în spectator ideea ce se află într-o stare de somnolenţă, nu se ştie pentru cât timp, că noi nu suntem veniți de undeva de pe alte meleaguri și în suflet nu purtăm imensități de stepe, ci spiritul montan al devenirii noastre pe nişte scări făcute din oasele strămoşilor noştri.“ Mihai Cimpoi scrie în prefață că poemul este cântecul de lebădă, în care „ poezia s-a contopit cu istoria şi filosofia.“ Iar Nicolae Dabija remarcă în postfață că „Victor Teleucă, poetul cel mai deschis către modernitate, și-a situat, neostentativ, paginile sale deasupra timpului, în afara timpului, în locul timpului. Poemul merită să devină imn naţional.“

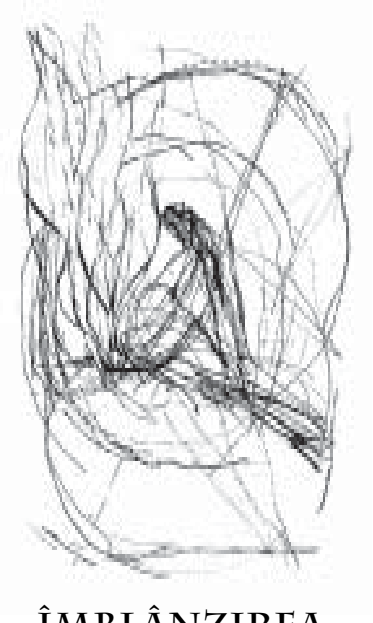

ÎMBLÂNZIREA FOCULUI

PĂRERE

Uneori îmi pare rău că n-am
privirile din razele roentgen
să intru în esenţa unui gând,
a unei lumi pe zidul căreia
ne scoatem zilele
de piatră albă
şi le-aşezăm cu străduinţă,
ca nu cumva
aceste ziduri să se surpe...

În fond, suntem acelaşi om,
acelaşi meşter din legendă,
numai că noi
de acuma ştim ce-nseamnă scara,
când templul vieţii este gata.

Dar uneori ne vine din adânc
un dor atavic de-a sări în sus
cu aripi de şindrilă desfăcute
de-asupra, unde va ţâşni izvorul.

Atunci îmi pare foarte rău
că n-am privirile
din razele roentgen,
ca să descopăr oamenii din nou,

ca să-i dezbrac
de platoşa de ceară,
pe care-o poartă neştiind-o
din zborul bătăiosului Icar.

Aş trece-atunci prin inimile lor
să caut bucuria unde-o poartă,
iar unde-i umbra, să le spun
să stea cu sufletul la soare,
căci soare-ajunge pentru toţi.

Atunci sunt sigur că hulubii
ar şti să zboare mult mai sus
şi-n ciuda mitului dedalic
am da de urma lui Icar,
aflând că n-a căzut în mare,
ci umbra doar a spus minciuni
să ne-nspăimânte zboru-n soare.

DISPOZIŢIE

Stau culcat în câmp şi cântă greierii,
cântă până-mi amorţesc creierii,
până-mi amorţesc mâinile şi picioarele,
iar noaptea asta nespus de bogată
îşi scoate la lună toate odoarele...
Lună de aur – taler oriental pentru vise,
stele de aur – cosmice cuie,
bătute în uşile cerului veşnic deschise;
un lac de smarald –
Lacul lebedelor – cel mai distins balet,
un plop universal – misteriosul Hamlet,
grânele violete – turnate din ametist.
Stau cu ochii la cer. Exist – nu exist?

Pe undeva prin rogoz fuge argintul pârâului
şi-i o feerie ca-n poveste, nu alta.
Dar de după un nor se-arată îngerul răului.
Şi-atunci lacul lebedelor se face-o baltă,
luna – un fund de căldare spartă,

stelele se prefac în nişte ochi neîncrezători,
lebedele – în ciori,
grânele – destinate să n-ajungă la mori...

Mă trezesc dimineaţa şi totu-i schimbat:
soarele râde alergând peste sat,
Hamlet s-a retras într-un tainic coclaur
şi de-acolo strigă mereu: „A fi sau a nu fi!“
Iar nişte pescari întârziaţi
mai vor să prindă din iaz peştişorul de aur.
Mare lucru e un astfel de peşte să găseşti!
Aşa o păţim totdeauna când ieşim din poveşti.

INVIDIOS DE LA O VREME

Sunt foarte invidios de la o vreme.
Invidiez oamenii
care-au ajuns acasă
şi au timp cu copiii iar să se joace;
invidiez iarba care ştie să crească
după ploaie până văzduhul întreg
se face din iarbă cu roua din vârf;
invidiez cucorii când pleacă şi vin;
invidiez soarele
care ştie să facă cerul senin.
Dar invidiez mai ales cantonierii
cu şepcile lor decolorate de vânturi,
când ridică şi coboară barierele
ca omul să-şi continue drumul...
La ei e atâta iarbă şi atâta tihnă,
încât trenurile vin cosind aerul,
îl iau în vagoane şi-l duc departe
ca să-l poată aduce-ndărăt,
lăsându-l cantonierilor să-l întindă
pe iarba de lângă terasamentul curat.
Chiar şi casele lor trebuie să miroase
a tei înflorit şi a traverse cuminţi,
dar mai mult a iarbă.
Nu pot explica de ce,
dar mai ales a iarbă albastră de rouă.

VIERI ÎMPRĂŞTIAŢI PE PARALELE

Din strugurii rămaşi uitaţi,
dosiţi lângă butuc, împrăştiaţi,
fac morţii vin şi se îmbată
sub umbra lor îndurerată.

Şi ei au fost împrăştiaţi
de vânt şi foc peste tranşee,
ca frunza asta spulberaţi,
ce poartă lacrimi de femeie.

Şi vântul fierbe, cade, urcă,
şi toamna trece-n
aşteptarea iernii.
Un fulg închipuit
prin jocul frunzelor se-ncurcă,
un fulg închipuit acum se cerne.

Iar dedesubt dorm gloanţe ruginite
şi sforăie visând ceva.
Prin vii trec inimi găurite,
schimbate-n frunze înroşite
şi vin pe unde-au fost cândva.

Cei morţi fac vin
şi se îmbată,
dar gura lor e tot uscată...

LINIŞTE FUGARĂ

Era lună atunci. Ţin minte, era lună
împăienjenită de-un târziu solitar,
şi luna suna abia auzit
ca un ornic dintr-un turn secular.

Era o noapte cu toamnă şi linişte
transplantată în mari desfrunziri,
într-o lume de somn
după muncile câmpului,
când tihna intră adânc în priviri.

Şi frunzele veneau încet la pământ
încărcate de sunetul lunii scunde,
şi pământul vrăciuia bogăţia căzută
încet ca un ţăran cu părul cărunt.

Luna rotundă într-o noapte rotundă,
nimeni n-a plătit nebunilor vamă,
nu a fost nici o lovitură de stat
şi s-au născut un milion de copii
în cămăşi fericite, visate de mamă.

Păianjen de lună, – era multă lumină, –
nici o lovitură de stat, numai rouă
pe frunza-n cădere abia desluşită,
şi nici o lovitură de stat,
cel puţin, aşa spunea radioul.
Şi era lună, şi pân-astăzi nu ştiu
dacă-a fost adevăr...
Ori adormise lumea de-atâta târziu.

LA TINE-I TOAMNĂ

La tine-n casă-i toamnă, în inimă la fel,
în calda ta privire cad frunzele uituce,
şi-n părul tău e toamnă cu vinul nostru cel
ce vine-o vară-ntreagă
şi iarna iar se duce.

Ciudat se duce vinul, precum se duc cocorii,
prin toamnă şi prin iarnă
îl cheamă nu ştiu cine
cu nunţile din urmă, cu muzicanţi şi hore,
cu toamna ce se ţine din urmă după tine.

Şi tu împarţi la frunze
pân-lumea-i plină-plină –
bancnote mari de toamnă
ca vântul să le schimbe,
să cumpărăm cu ele ulcele de lumină,
cuvintele ce-aleargă acum pe vârful limbii.

De-atâta bogăţie ambarele îmi crapă,
de-atâta toamnă nouă e plină toată casa,
şi tu alergi prin aur,
şi toamna se îngroapă
în mozaic de frunze şi ceaţă somnoroasă...

HIPERBOLĂ

De cinci ani stau îngropat în zăpadă,
albăstrimea cerului tace nou şi polar
şi-mi curge prin degete-n piept
ca o stea depărtată prin razele ei...

Tac şi m-am săturat de atâta tăcere,
mor şi m-am săturat de atâta moarte.
E teribil să asişti
la propriul tău spectacol,
să te priveşti
din fundul sălii întinse cum mori.

Oamenii mor în fiece zi, numai că nu
se duc la cimitir, ci iar izbucnesc
dintr-o scânteie de simplă chemare
şi trăiesc altfel, trăiesc, până departe.

O, cum aş vrea să trăiesc până departe!
Acum simt undeva izbucnind primăvara,
pe frontispiciul tăcerii
arde gheaţa crăpată,
se umflă soarele-ntre genele ochilor,
simt cum mă părăsesc şi ies în soare.

Nu promit cine ştie ce, dar mi-aştept
ruptul apelor, să pot smulge copacii,
arşi de ger, şi cu rădăcinile lor
să scriu o mie de poeme de dragoste
pentru soţia mea,
pentru vecinele mele,
pentru femeile
pe care nu le-am văzut niciodată.
O mie de poeme simple ca naşterea omului,
ca pe urmă să le dau drumul şi să tac,
să mai aştept ruptul apelor viitoare.

Deocamdată simt numai cum crapă gheaţa
şi mă dor plămânii de atâta aşteptare.

ÎN CLOPOTUL DE STICLĂ

În clopotul de sticlă, aici în partea stângă
trăieşti de-atâta vreme şi poate-ai vrea să pleci.
Când pieptul se deschide, o umbră trece lângă
această închisoare de dragoste, şi reci
s-aud gheţarii nopţii
trosnind a primăvară,
şi bate vânt şăgalnic, adie-a mugur nou,
şi-n clopotul albastru de sticlă temerară
te-ntorci şi stai acolo, şi-mi arde pe panou
lămpiţa care ritmic s-aprinde şi se stinge –
un semn al revederii
şi al nepărăsirii,
iar clopotul se zbate aici în partea stângă,
ţinându-te ascunsă în strigătul iubirii...
Un demon mă încearcă şi clopotul mi-l sfarmă,
să fugi aşa-ntr-o seară, lăsându-mi numai golul.
Când vrei să fugi, o lampă s-aprinde a alarmă,
şi tu de bună voie te-ntorci din nou acolo.

MIRAJ DE IARNĂ

Din nesfârşita ninsoare a iernilor
mă rechem şi ies din copilărie
ca dintr-o fântână uitată pe câmp.

Numai vrăbiile speriate
izbucnesc nedumerite şi rele afară,
iar împrejur trec dropiile încete
ca nişte tancuri împrăştiate pe şes.

Am avut şi eu o fată cândva, undeva,
ea se spăla cu dorul meu, eu cu al ei,
amândoi luam luna în braţe
şi o purtam duşi de lume spre-apus
până ne trezea vântul
şi glasul înrourat al ierburilor.

Acum ninge şi mă frig amintirile,
îmi ard tâmplele de-atâta ninsoare.

Dacă ar veni fata
astăzi, când ninge atâta de cald,
să căutăm luna ascunsă-ntre fulgi.

Dar povestea asta a fost tare demult,
şi mă îngrop în ninsoare
ca un poet în propriile lui poezii.

LAPTE DE LUPOAICĂ

Am adus cândva de la Roma cunoscuta lupoaică.
O copie în bronz – la un anticar cumpărată
şi-o ţin între cărţi pe raftul cu statuete –
mărturie unei vremi pân' şi-acum zbuciumată
dintr-un spaţiu în care-şi declamă Horaţiu
satirele sale cu atâta nesaţiu, încât tresari.

Uneori nu pot adormi şi mă uit la lupoaică,
la Remus şi Romulus, aceştia de secole sug,
printre cărţile mele crescând solitari:

Lupoaica priveşte lung la Venus din Millo,
ca o femeie la altă femeie,
dar fără ochi invidioşi.
Sânii acesteia n-au alăptat nicicând copii,
cu atât mai mult de-ai altora, altfel n-ar
mai fi, se gândeşte lupoaica,
atât de rotunzi şi frumoşi,
gata cu orice ocazie oricând să subjuge,
dar lupoaică-i bucuroasă că are cine suge
laptele ei, că poate creşte pui chiar străini;

uneori se uită la Don Quijote, la Eminescu,
la Esenin, cum poate şi cum îi convine, pe
Dante-l cunoaşte mai bine
după Italia înflăcăratelor firi,
iar când radioul transmite ultimele ştiri
cu experienţe nucleare, cu lovituri de stat,
cu fel de fel de ciocniri, cu războaie izbucnite
dintr-un meci de fotbal, i se face frică de-un
al treilea război mondial şi atunci ca o nebună
după miezul nopţii începe să urle la lună,
adună toate lupoaicele, care au alăptat pui
de om şi urlă noaptea-mpreună – noile –
vechile pân' nu mai pot şi-mi astup urechile,
şi-mi dau seama că
urletele lor liniştea lumii păzesc.

Probabil, ea crede că tot neamul omenesc l-au
alăptat ele şi-i pare rău acum că laptele lor
de lupoaică mai bântuie-n oameni şi necunoscute
zăgazuri în sângele lor totdeauna se rup;

ea crede că unii şi astăzi au sânge de lup
şi nu vor scăpa de el niciodată, lucru
de care lupoaica se simte şi-acum vinovată.

Dar cu anii apuşi, se măreşte numărul
abandonaţilor prin pieţe murdare, pe
praguri, sub uşi părăsiţi, neştiuţi, fără
nume şi în această îngrozitoare privelişte,
ea se întreabă urlând: de unde să găsească
atâtea lupoaice pe lume
să poată-alăpta copiii lăsaţi de izbelişte.

1976

MOMENTUL INIMII

ISPITA CUNOAŞTERII

Ne vom cunoaşte mâine sau poimâine,
dar ne vom cunoaşte!
Ceea ce spun, nu-i numai o vrere,
care ca pe-o iarbă amară ne paşte.

Trăim într-o epocă foarte precisă,
tributul nostru,
dacă nu-i al epocii,
nu costă nici două parale,
e ca şi cum am paşte bobocii,
e ca o împuşcătură în lună,
ca un tren care merge cu toată
viteza, dar şi cu toate vagoanele goale.

Inima asta, cu cohorta ei de trăiri,
nu-i nici mai scumpă, nici mai ieftină
decât întreg universul:
în ea trăieşte pământul cu mersu-i
şi nădejdea unei mari fericiri.

Ne vom cunoaşte mâine sau poimâine,
sau niciodată, dar asta nu înseamnă
că nu ne vom cunoaşte nicicând,
ci treptat, fără a ajunge la capăt.

Nu propagăm numai iubirea de mamă
şi tată, ci şi de tovarăş

în ale durerii şi creşterii,
adormind cu capul pe pumn,
pe volan, pe lopată,
noi nu putem visa vise de peştere.
Pe când înaltul e demn ca un zâmbet,
ignoranţa e numai lene mintală.

Ne vom cunoaşte prin umblet,
prin jertfă şi nu prin inimă goală,
ci prin dragoste, prin faptă şi gând.
Ne vom cunoaşte mâine sau poimâine,
dacă nu ne cunoaştem nicicând...

JOC TÂRZIU

Nu-i simplu gest acest modest crochiu,
ci-un manifest al dragostei – târziu.
Târzie tu şi eu târziu
ne coborâm în toamnă
cu frunzele de stele
prin scama lumii, albă auzul să ni-l
spele de-atâta larmă crudă şi alarmă.

Târzie dragoste, apoi priviri târzii.
Din pomi târzii cad foi cărămizii,
intrând prin gând, ieşind prin zare,
şi tu alături – fire ce mă doare –
într-un târziu cât lumea de târziu,
cât luna cea rotundă, veche şi străină,
când dorul are cearcăn
de lună şi lumină
şi-ţi cânt târziu la un ţambal târziu,
dar e ţambal sau nu-i ţambal, sau alb
voal de ceaţă, ritual, ce se repetă
anual prin jocul unui foc autumnal...

Într-un târziu, târzii şi-ntârziaţi,
cucorii toţi demult plecaţi
cu ochi târzii, ne-nduplecaţi
de-atât târziu întârziat şi străveziu.
Târzie tu şi eu târziu.

Un joc târziu.

TELEFON DE LUNĂ

Azi încep iarăşi să-ţi telefonez
din lumea asta albastră şi verde,
fac numărul la discul
telefonului turnat din lună,
dar sunetul pe jumătate se pierde
printre câmpii,
printre vii,
printre paşii bărbaţilor
şi al femeilor,
prin vuietul avioanelor mari,
printre roţile trenurilor,
printre păduri tari de stejari.

Iar când în sfârşit el ajunge,
vântul te strigă,
cerul inima-ţi smulge,
stelele îţi împletesc cosiţele,
să semeni iarăşi cu fetiţele.

În seara asta o să-ţi mai telefonez
la ora când întineresc femeile,
la ora când îmbătrânesc bărbaţii,
la ora când se nasc mamele,
la ora când se nasc taţii,
când toată lumea se preface în crez.

Dar e târziu şi nu-ţi mai telefonez.

MOMENTUL INIMII

Noi nu avem nimic de spus în plus.
Momentul inimii – şi-atât.
De nu l-am spus,
momentul de la sine s-a distrus,
ceva am vrut, dar nu ne-am hotărât.

Iluzii vechi spre-o linişte fatală!
Iubirea ni-i fatală-ntotdeauna.
La ea venim precum venim la şcoală,
ea poate pune nota „cinci“ sau „unu“.

Pe stradă treci
la fel ca-ntr-o pădure
şi pe picioare-l calci pe cineva,
la rândul lui acesta să te-njure,
nereuşind măcar a te scuza.

Te-a mai jignit un nu ştiu cine,
ori tu pe nu ştiu cine l-ai jignit
şi ziua s-a distrus
şi nu-ţi mai vine
să te gândeşti când omu-i fericit.

Da, fericirea! Şi-aceasta-i o poveste
când speculăm cu ea. Avertisment!
Ea este ori nu este! Iar de este,
într-adevăr, numai atuncea, la moment.

E fulgerul ce ne alege conştiinţa
s-o scalde-n apa timpului, pe pisc
ea-i între jertfă şi bunăvoinţă,
un pas trăind când trecem peste risc.
Momentul-vârf! Căci numai el, dibaciul,
ne hotărăşte soarta prompt, pe loc,
e ca o armă ce-i apeşi trăgaciul,
când e nevoie să te naşti din foc.

Noi nu, n-avem nimic de spus în plus,
dar partea noastră nimeni
n-o s-o spună.
Să taci în clipa asta,
probabil, e exclus,
altfel momentul crâncen se răzbună.

DIN IARNA FIERBINTE

Suflarea fierbinte-a oraşului
a năvălit în privirile noastre
ca o mare cu valuri aprinse,
chemată de aşteptarea ochilor.
Copacii fierbinţi ai oraşului
s-au transplantat
în sufletul nostru
şi alungăm oboseala fierbinte
cu frunzele pomilor,
înfierbântate de toamnă.
Sub platanii aceştia seculari
(unul stă-n suflet la mine
şi altul la tine)
ne aşezăm pe bănci diferite
să ne aşteptăm unul pe altul
până platanii înmuguresc
şi dau frunze fierbinţi
de forma Africii,
apoi frunzele se schimbă
în viscol de-aramă
şi drumurile se troienesc
în aurul ruginiu şi odihnitor,
iar noi ieşim
din iarna fierbinte-a oraşului
cu toate grijile lumii,
le aducem acasă,
dăm drumul drumurilor să plece,
în casă copiii
ne scutură de frunze fierbinţi
şi ceasul ne aminteşte mereu
că n-am achitat datoriile lumii.

PLOPII

I-a înhămat cineva la vreo zare
şi-acum aleargă spre alta, ca noi,
oamenii, care
nu putem trăi fără zare.
După umbra lor soarele socoteşte
orele pământeşti până când
apare luna cu cearcăne de nesomn
şi eternitatea se scurge
o noapte întreagă din cer pe pământ.

La umbra lor rară creşte troscot
şi vin la sfârşitul zilelor
vacile amurgului să-l pască
în scurtele clipe de reculegere.

N-am văzut nişte vaci mai roşii
decât cele ale amurgului.
Şi în această cântare nerostită
n-am văzut nimic mai tulburător
decât un călăreţ mişcător, săpat
ca o efigie pe medalia soarelui.

N-am văzut nimic mai tulburător
decât un tractor, care brăzdează
amurgul şi-n brazdele lui roşii
vine cerul şi îşi seamănă stelele,
jucându-se iar cu sufletul nostru.

* * *

Vom desfrunzi pădurea dintre noi
şi vom cânta un cânt din lună,
un imn îmbătrânirii unei ploi
şi altul primăverii ce răzbună
pe tot ce va decurge mai apoi;

vom răscoli copacii desfrunziţi
şi vântul l-om trezi
să ne alerge,
vorbind de cei îndrăgostiţi
ce clipa şterg fără-a o şterge,
când stau alături despărţiţi;

vom râde-n luminişuri de copaci,
din urmă văi să strige, să repete
ce ştii să ţii
atunci când taci
cu gând năstruşnic ce ţi-l dete
doi oameni simpli ca să-mi placi;

vom sta în doi ca două lumânări
aprinse-n adormirile pădurii,
privindu-ne din drum cu gări
şi toamna va veni să ne murmure
lumina ce-o purtăm în aşteptări.

ŞI DA, ŞI NU

Inimă, cu cine mă tot cuprinzi
ca-ntr-o mie de oglinzi
să mă văd şi să te-aud
ca pe-un câmp de rouă ud
într-o margine de seară,
când dă luna să răsară
şi din nori se iscă pară
sau jăratic prăvălatic
ba văratic, ba tomnatic,
ba cu mulţi, ba singuratic.
Inimă, cu cine mă tot aştepţi
sub plopii drepţi
şi isteţi
parcă-s săgeţi,
îndreptaţi cu frunza rară
înspre toamnă dinspre vară
hăt spre-o iarnă, primăvară?

Inimă, cu cine mă tot porţi
să trag la sorţi,
când din plopi se duce frunza,
când de vânt se usucă buza,
când prin vie buburuza –
picătură grea de foc –
zboară sus ca spre-un noroc,
ce îl am sau nu deloc?

Inimă, cu cine mă tot încurci,
că prea te urci
ba pe-o stâncă, ba pe alta,
sari prăpastia înaltă
peste munţi delaolaltă?
Inimă, nebuno, tu care eşti şi da, şi nu!

MONOLOG DE BĂTRÂN

Dar tu iartă-mă, omule foarte grăbit,
mergi mai departe în luna lui mai
şi eu voi fi în felul meu fericit,
rămânând lângă-o simplă orgă de pai.
Nu importă – pe-o frunză, pe-o iarbă
am să mă-ntind
să aud dedesubturile,
când vântul
prin iarbă iarăşi începe să fiarbă.

Dar îngăduie, omule foarte grăbit,
stai cu mine alături la astă fântână –
ochiul sfânt,
nesfârşit
al ideii de dincolo de vreme,
care de nu vede, de sine se teme.

Am să rog ciocârliile să vină cu naiul
şi-o să-ţi ia gândul de la un capăt
şi-o să-l poarte
pân-unde n-ajunge viaţa şi moartea,
dar o să te sfinţească
simplu cu cerul, cu vântul, cu ploaia.

Iartă-mă, omule grăbit, dar să nu mori.
Într-un leagăn de-acesta
de veşnicie frumoasă,
aşa îţi vine câteodată-a muri!
Ca să te legene grâul abia dat în fiori,
încât să te trezeşti
într-o aprinsă revărsare de zi...
Iartă-mă, omule grăbit, nu te grăbi,
aşa ca la noi nimeni
nicicând niciodată nu poate muri!

STAMPĂ NORDICĂ

Pe mână iarbă am. Şi iarbă am pe văz.
Nechează mânzul lunii
şi redeştept uitarea.
În sat, la nord, tac neguri de ovăz
pe care le mai coace încă înserarea.

Cum să trăieşti cu tihna ta în două,
să ai şi frumuseţi, şi inima avară
de-a strânge-n ea
fior adânc de vară,
când sus, pe stele, se depune roua?

Şi tocmai tu, sau tu, din celălalt
meleag al nopţii albe, de mă strigi,
un drum ce-l am,
mi-l faci copac înalt,
ferit de-atâtea ciudăţenii şi intrigi.

Pe mână iarbă am şi-o bate vântul,
şi valuri verzi improvizează-o mare,
şi marea la catarguri
cu păsări migratoare,
şi noi ne bucurăm
de-un vechi pământ pe care
s-au străduit căldura, apa şi lumina
să-l semene mereu cu altă aşteptare.

AVE METAPHORA!

Azi, când nu dorm şi deasupra casei mele
cad stele şi lasă dâre lungi de lumină;
când înserează devreme
şi se face ziuă târziu,
când toamna s-aude hăulind prin grădină
cu paşii de frunze pe cărări de pustiu,
mă gândesc la un poet,
care-mi doarme sub cap
între două coperte foarte-foarte modeste
între care atâtea gânduri frumoase încap,
încât acum mi se face dor de-o poveste
şi orele trec pe alături,
şi mă-ntreb: de ce are nevoie un poet?
De-o masă de scris cu patru picioare,
masă pe care să-ncapă numai două coate,
o lampă, să facă lumină, un toc, un caiet,
dar o masă cu patru picioare
crescute direct din pământ,
de un colţ de geam să se uite la soare
şi – principalul – de nebănuitul cuvânt,
care dacă s-a pornit să nu stea acasă,
uşernic se face şi-ntoarce totul pe dos,
iar din goana lui mare, fierbinţeala rămasă
se schimbă apoi într-un gând sănătos.

Mai are nevoie, atunci când nu poate dormi,
ploaia să-i bată la geam monoton de încet,
câte-o frunză, când poate şi ea rătăci,
să-i intre pe geam şi cu zboru-i cochet
să se agaţe-n rândul nescris din caiet.
Mai are nevoie să fugă de cuvintele tari,
care pot strica geamul şi dispoziţia,
mai are nevoie de-o bucată de pâine,
de-o ţigară, dacă fumează,
de-un pahar de vin, dacă nu bea
şi de-o linişte din cele frumoase şi mari,
încât poetul singur pe sine
să se asculte adânc şi de-abia,
când vraişte-i toamna afară-n frunzari,
gonind prin ramuri cu vremea zlotoasă,
dar ce-i mai principal, când se scrie,
o metaforă a lui – să-l priponească de masă,
să nu poată fugi de fulgere şi de tumult.

Dar cu toate acestea, cine naiba să ştie –
e bine, e rău, e puţin sau poate e mult?

DE LA NOI

E-o ciudăţenie cu răsăritul de lună,
ba nu, cu un neasemuit de roşu apus,
dragostea noastră la şcoală s-a dus
să caute banca
pe care-am scris noi doi dimpreună
primul fior plătit ca o sfântă arvună
pentru acea tihnă
ce avea să fie numai şi numai furtună.

Şi dragostea intră albastră prin geam,
cineva totdeauna uită geamurile deschise,
un mugure, cu floarea alb-roză,
de sus, de pe ram se aruncă într-o clipă
numai de dânsul ştiută.
Cineva ne seamănă lumea numai cu vise
şi numai nouă, pare-ni-se,
în flori de caise
primăvara cu prima-ncercare venise,
sărind în adânc de lumină cu paraşuta.

Cine spune că lumea prea mult se sărută?

E o ciudăţenie şi cu răsăritul de inimă,
când îţi încolţeşte sufletul
şi, pur şi simplu,
nu poate să-ţi fie somn până la moarte,
dar de care moarte
vorbim,
când satul doarme
şi s-a dus atât, atât de departe
în dragoste, încât nici
nu mai ştiu cum se va-ntoarce-napoi?

De unde eşti cel care vii până pe-aici?
– Cum de unde? Nu ştii? De la noi...

TRIUNGHIUL OCNIŢEI

E un triunghi. De câmpuri sau de cucori,
sau de lămpi cu ochi migratori,
înflorite la marginea Ocniţei,
unde deocamdată s-au pus numai flori –
loc de o casă
pe-o vatră aleasă,
şi arde triunghiul, arde cu ochi chemători.

În triunghiul acesta niciodată nu mori.

Nu-i Triunghiul Bermude,
Triunghiul Ocniţei,
de pe dealurile ei satele, date-n ninsori,
trec parcă de pe-o lume pe alta,
vălurând ca mătasea.
Când ninge,
oamenii parcă se coboară din nori,
ori parcă ies din fântâni,
prin care se-ntorc dintr-o lume de basme
cu câte-o căldare de apă albastră acasă.
În triunghiul acesta niciodată nu mori.
Aici e un capăt de drum. Unde nu-i altul?
Dar primul e-aici.
Daţi-vă, ani, la o parte
şi uitaţi-vă împreună cu mine
cum se naşte înaltul,
cum depărtarea în depărtări se împarte
şi cum fiecare parte iar se desparte
şi-aşa mai departe
până unde nu-i moarte.

Pădurile îmi intră fremătând prin urechi
şi-mi ies verzi
prin privirile înfierbântate cu-aceiaşi fiori.

În triunghiul acesta niciodată nu mori.

Uite sus, între cele două păduri, departe,
acolo un stejar se sfădeşte cu moartea,
de acolo am auzit cândva că cerul începe
şi iar de la Ocniţa,
şi iar din Briceni
cu droaia de sate
pe care le-ncurci
şi le uiţi,
când treci pentru
prima dată
prin ele,
apoi bei apă
şi vrei să te scuzi,
lăsându-le să treacă
cu şiruri de pomi
într-un marş
ca nişte recruţi –
Trebisăuţi,
Marcauţi,
Corestăuţi,
Cepeleuţi,
Ghincăuţi,
Hodorăuţi

şi aşa mai departe până spre Steaua Polară,
unde cu gândul de-ajungi rareori.

În Triunghiul Ocniţei niciodată nu mori.

În Triunghiul Ocniţei oamenii ară şi ară,
şi scumpă, şi mândră e fapta lor milenară
cu vorba, cu spicul,
cu rostul, cu fi-va, cu fostul,
cu tot ce se vede, dintr-un gest se pricepe.

De-acolo am auzit cândva că cerul începe,
de la stejarul de pe zare, de hăt de departe,
ce freamătă mândru cu ramurii deşi
pentru păsări şi vânt şi buni călători.

Din Triunghiul Ocniţei niciodată nu ieşi.
În Triunghiul Ocniţei niciodată nu mori.

AM ADUNAT VERSUL-CIUDATUL

Iată-mă-s cu mâinile pline de nimic.
Atâta drum,
atâta deznădejde,
atâta timp
şi chiar atâta nimic în mâinile mele?

Tu uimită-l priveşti. El îi înalt
şi-i foarte senin versul-ciudatul.
Tu mi-l atingi cu palmele gingaşe
şi nu te poţi dumeri: e al nostru?

Oare-ntr-adevăr, al cui să fie el?
Atâtea toamne în capul meu afumate
şi-au pus frunza la pământul umed
şi-au spulberat-o roşu prin ploaie!
Ori au asfinţit-o ca ceaţa de leneş,
iar fumul să miroase trainic a ţară
şi, când colo, tocmai atâta nimic?

În toată catedrala asta a toamnei
largul este plin de atâta evlavie,
încât mâinile când
se ating de frunzele
aprins colorate, au sunetul galeş
ca aşteptarea, când ştie
ce va fi să se-ntâmple
şi totul se va întâmpla bine acum!

Şi eu cu nimicul... Al cui să fie?
Al nostru? Că n-am putut singur
să aduc până aici chiar atâta nimic!

RĂMÂNEM ANONIMI

Rămânem anonimi... Ca nişte pomi
aprinşi într-o pădure fără capăt,
dar inima aş vrea s-o mai recapăt,
s-o schimb la un moment
în ciocârlie,
s-o zvârl din piept şi ea să vie
din cer căzând, s-o ştiu venind.

Şi-aş vrea cu dânsa să-mi colind
un deal frumos, o frunză, o femeie,
un om întârziat,
venind prin glodul toamnei greu,
un cântec fără margini
şi-o idee,
căci mult am spus cuvinte mari,
uitând mereu de oameni
şi stejari,
uitând de simplul cel mai simplu.

Vreau golul unei neguri să-l umplu,
ca să alerg mereu urcând pe trepte
ce cresc şi-n jos,
să mă îndrepte
spre voi a mă grăbi
cu gânduri care ard
ca nişte nalte lumânări
acum de ziua onomastică a verii.

Dă-mi, ciocârlie, vrerea şi puterea
la uşi să batem,
iar să se deschidă,
de poate cineva
şi-n casă să ne cheme
ca de zăpadă să ne scuturăm de vreme
în coridor şi să intrăm şi-n casă,
vrem să murim de moartea cea frumoasă,
dar nu aşa, ci când ne vine rândul.

Ai ars un gând, din multe arătându-l,
şi-ai pus în gând o mult
prea simplă piatră,
cu focuri ţi-ai aprins
nădejdea-n vatră,
ai mângâiat şi-un suflet de femeie
cu inima şi timpul să-ţi mai steie,
cu umbra ei pe ochi şi-apoi pe faţă.

Ai fost mai vesel astă dimineaţă,
ori seara a-nflorit cu-o nostalgie?

Din toate-acestea,
câte-au fost,
mărunte,
n-ai răsturnat în viaţa ta
măcar un vârf de munte
şi bine ai făcut, cu toată omenia
nici n-ai durat măcar vreo piramidă
în noaptea pietrei grele să se-nchidă
un nume tragic,
să-ţi răsară
din tot iluzia amară,
ţi-ai dăruit şi gândul ce te roade
şi ce-i mai sfânt: bucata cea de pâine.

Ce-ai vrut mai mult?.. Aşa se cade.
Rămânem anonimi, dar tot rămânem...

VERSURI COLORATE

Chiar şi azi mai visez că scriu versuri
pe toţi pereţii jerpeliţi ai memoriei,
le scriu cu creta, furată de la tabla
pe care învăţătorul de istorie
îşi nota anii răscoalelor ţărăneşti
şi ai marilor iluminişti din Europa;
el ne vorbea despre Odiseu şi Penelopa,
despre şiretlicul
cu berbecii lui Polifem, despre Homer;
pentru prima dată
el ne-a spus că stelele pier,
că istoria Franţei s-a ţinut
pe radicalismele lui Robespier,
el ne citea din „Împărat şi proletar"
(tocmai acum îmi dau seama),
dar ne citea nu din dragoste de poezie,
ci să-şi ilustreze gândul şi tezele,
el era o cetate din care se trăgea
prin toate meterezele.
Chiar şi azi mai visez că scriu versuri,
dar cu totul, aş spune, de altă natură,
poate colorate, cu zbor ciudat, vertical,
şi mi se desprind de pe gură autumnal,
ca păsările stârnite de pe-o arătură,
când pământul îşi muşcă buzele umezite.

Şi versurile au rime de ger ascuţite,
cu care încrestez numele vânturilor,
numele cojii de pâine
la care nu tot omul astăzi se roagă,
scriu şi răbdarea mamelor negrăbite,
iar când reuşesc, scriu şi ora pribeagă,
gata fiind s-o ia la sănătoasa pe uşă.

Versurile-acestea-s de foc sau cenuşă,
alteori fluide ca nişte neguri lăptoase,
dar îmi plac cele cu buze crăpate de rouă,
atunci le scriu cu mâinile mele-amândouă.

Mă bucur chiar şi atunci când sunt de cenuşă,
poate femeile vor trage brâie la case,
le scriu în memorie
şi le ştiu pe de rost,
dar cum m-am trezit, uitate au fost,
mă aleg numai
cu un fel de uimire sau cu o senzaţie,
că am venit chiar acum de pe altă planetă
sau dintr-o rezervaţie
de copaci necunoscuţi
şi visul continuă, apoi iar se repetă
bucurii fugare într-un somn colorat,
ciudate ca liliecii zburând sub o boltă.

Dar de la o vreme versurile se revoltă,
încearcă să mă izgonească noaptea din vis,
parcă ar fi o izgonire biblică din rai,
acuzat fiind că nu pot ajunge
de pe creanga de sus mărul
cel mai acru, să-l încerc şi să-l mănânc,
cică numai aşa se poate preţui adevărul,
că de la o vreme mă ţin mai la o parte,
că nu-ndrăznesc să scriu despre moarte
ca despre viaţă, despre iubire şi tristeţe,
că mi-i frică să le dau la judecata lumii,
că de soarta lor nu mi-i,
parcă, nu ştiu cum; ar trăi toate aparte,
(dar, poate, mă gândesc, aşa o şi fi),
şi tot aşa, şi tot aşa mai departe
cum se şi întâmplă în neliniştea noastră.

Dar cum mă trezesc, mă uit pe fereastră
şi atunci aud dupăind paşii cunoscuţi,
ei, paşii învăţătorului meu de istorie,
el vine şi mi le şterge
de pe pereţii jerpeliţi ai memoriei
şi până la urmă rămân numai cu iluzia.
De aici şi uimirea, dar şi toată confuzia.

COBORÂREA CULORILOR

Tocmai aici pământul are un capăt.
În frunza asta, în pragul acesta
ros de picioarele
tuturor,
dar tu nu crezi, îţi pare modestă
intrarea cu frunza de plop sunător.

Când copiii vin ca mânjii în jos
de la etajul cinci,
pe scările bubuinde
sub paşii din fuga cosmică-a lor,
eu îmi amintesc, nu ştiu de ce,
de van Gogh şi Mihail Grecu,
de culorile lor nici privirile
nu ţi se îmbată, ci rabdă cu dor,
ele aleargă prin pânze,
le sparg şi le trec prin memorie
pline totdeauna de frig şi dezgheţ,
dar nu cum pictorii poate-ar dori,
ci numai cum culorile singure vor.

Ele poartă ceva din fuga băieţilor
din urma cărora chiar acuma cobor,
apoi, de-odată, mă întorc înapoi...
Mi s-a părut, telefonul,
am vrut să te-aud,

dar telefonul tace la fel provocator,
numai prin fereastra deschisă
frunzele viţei de vie
şi-au aprins culorile toate şi vor
să mă-ntrebe ceva despre plecare,
intră cu tot cu flăcări în casă,
dar nicidecum nu formează-un decor,
culorile-n fugă, ca băieţii fugind,
îmi alcătuiesc toată averea,
trebuia cineva să răstoarne
pe scări vasul de lut al tăcerii,
simbolizând neşederea noastră pe loc;
şi eu, ca spre neştiutele depărtări,
fulger prin haltele tale de dor
şi strig la toate fulgerările lor
până cuvintele mele toate s-aprind
mistuitor în focul lor multicolor.

Eu în care culoare ar trebui să cobor?

PĂRELNIC JOC

Pe foaie-aici am desenat un eu,
al meu, desigur, cum îl vreau,
oglindă-n care
să te văd pe tine,
când eu-l tău
coboară pân' la mine,
apoi îl ia ostatic pe al meu
şi pleacă undeva
şi nu mai vine –
poveste de iubire foarte veche.

Iar pentru rimă desenez un leu,
un leu frumos, fără pereche,
dar sensu-i altul, ne păzeşte,
simbolul trăiniciei pe pământ
din care o iubire se-ntreţese.

Mi-a trebuit. Atâtea-s înţelese,
că-ai vrea ceva să nu-nţelegi,
să ai ce descurca nu ani,
ci secole întregi,
a te gândi la toate-i omeneşte.

La fel ca leul încă ne păzeşte
şi dragostea cu mia ei de legi,
când trece leul, lumea e văzută,
se face solidară
în faţa dragostei ce-o poartă,
dar taina ei rămâne neştiută.

Am desenat aici un simplu eu,
o virgulă de iarbă şi un soare,
un nor prea mic şi unul mare,
o luncă ce se vrea
păscută de un ied
şi-un fluture ce s-a-mbătat
de aerul prea limpede şi tare,
un om ce spune: „Vreau să şed
măcar un veac într-un april,
să mă privesc în lutul omenesc
din care vine pâine şi copil,
dar să mă mir, măcar un pic
aici, acum, de frumuseţea lor".

Din frunzele acestui sudic dor,
când ele o să crească,
ia sensul lor uşor şi joacă-l,
atuncea am să-ţi spun ce cred
de dragostea
şi viaţa ce o ai ca un miracol.

Tu iartă-mă de rimă: te iubesc,
banal cuvânt, dar altul nu-i
să-i dea cumva înlocuire,
suntem făcuţi din lutul omenesc
şi nu o dată ne ieşim din fire.
Şi eu, şi tu
jucăm mereu într-un spectacol.
O piesă de iubire, un obstacol.

MĂ ÎNTORC LA FURTUNI

Azi mă întorc la furtunile mele lăuntrice.
Astfel numai ţăranii se întorc în spaţiul
lor mitologic al veghii imaculate din iarna,
când înserarea prinde să cearnă
şi-n suflet e viscol de-un alb necuprins.

Mă întorc la furtunile mele tot neînvins,
mă întorc la valul meu zbuciumat şi sărat.
Timp de trei zile atâtea tractoare-au arat
miriştea de oţel a apelor
şi marea ca o femeie grosolană iarăşi înjură.

Din străfunduri iese ţărâna sărată şi sură.
Pescăruşii şi-au scăpat ţipetele prin val,
ca să alerge mereu înnebuniţi după dânsele.
În singurătatea stihiei mă mai simt apărat
de strigătul singurătăţii,
care, ca o schimbare a vremii,
reumatic mă roade.
Până acum nici inima încă nu mi s-a întors
din toată întârâtarea asta de valuri nomade.
Acum stau liniştit, nu mă mai cearcă ispitele.
De atâta furtună cu spulber amar şi sărat
iarăşi ferestrele sufletului meu, aburitele
de lacrima emoţiei,
adună sarea nodului până-n gât ridicat şi
simt cum întoarcerea asta târzie
parcă îmi mătură gunoiul de gânduri dosite.

Mă întorc la furtunile mele
să-mi trăiesc liniştea
cum soarele îşi trăieşte florile răsăritei.

Iar zbuciumul surd, dintr-un capăt în altul,
nestăvilit prin cuvânt,
ca un val se revarsă.
Încep să mă bucur acum, la vârsta trecută,
când cineva mult prea binevoitor mă salută,
gândind că bunăvoinţa lui e numai o farsă,
iar întoarcerea la furtunile mele
lăuntrice e numai aparenţa
în care se scutură de frunze indiferenţa
şi de sămânţa-i amară,
crescută nu se ştie pentru ce, pentru cine.
Azi mă întorc la furtunile mele lăuntrice
şi nu-mi vine a plânge,
a râde acum se cuvine
serios la o vârstă a mea demult spulberată.
Mi-a văzut lacrima numai de-o singură dată
un aproape de mine,
un om blând, cu sufletul larg şi-nţelept.
Am plâns de obidă.
Cineva a încercat atunci barbar să-mi ucidă
căprioarele sincerităţii, neştiind nici de ce.
Acum mă întorc la furtunile mele lăuntrice
şi umbra, ca un scutier, din urmă îmi merge,
dar nu mă pot debarasa
nici acum de lacrima
prelinsă amarnic pe faţă,

de câte ori încerc s-o şterg, nu se şterge,
mă privesc în oglindă şi azi mă cutremur –
în lacrima asta cel cu obida
stă cuprins ca un peşte în sloiul de gheaţă,
nu ştiu cum să-i dau drumul, să plece acum.
Ce i-a trebuit să se bage? Mi-i milă de el.
Ba îi mai port şi povara la fel
ca pe o piatră de moară,
ca pe o toamnă cu ceaţă,
în lacrima asta se reflectă sincer o viaţă
pe care nici n-am avut timp să ştiu că o am.

Azi mă întorc la furtunile mele lăuntrice
ca ţăranul în mit, ca mugurul iarna în ram.

O ALTĂ LIMBĂ MAI FRUMOASĂ NU-I

Mai dulce şi mai bună decât toate
e pentru mine limba mea
şi pentru tine limba ta,
şi pentru dânsul – limba lui –
o altă limbă mai frumoasă nu-i
din care omul cântecul îşi scoate.

Auzi? În limba mea
pe cer răsare prima stea,
şi-n toate limbile la fel
Luceafărul răsare clar, fidel,
izvoarele vorbesc moldoveneşte,
moldoveneşte fiica îmi zâmbeşte,
moldovenesc e viitorul meu
ca şi trecutul tatălui ateu.

Aici, pe-acest picior de plai,
vin rodnici ani în evantai
şi-n limba mea ca-ntr-un izvor
e-un cer răsfrânt multicolor.
Şi limba asta dacă-o ştiţi,
pământul, pâinea i-o sfinţiţi,
şi truda omului ce-o face.
Cu ea cântăm frăţia, pacea.

Când spune unul că-i săracă,
sărac îi el, nu-s limbi sărace,
lui poate limba să nu-i placă,
dar mie orice limbă-mi place
şi pentru mine limba mea
e-n lumea cerului o stea.

Atingi o frunză-n codrul ei
şi frunza scapără scântei,
când vii în codrul ei umbros,
te faci mai tânăr, mai frumos;
când bei din apa ei adâncă,
se prinde rod pe vârf de stâncă.

E limba mea, pe care mama
mi-a pus-o-n suflet pentru drum
şi-aşa-i de nouă şi bogată,
că n-o ştiu bine nici acum.

MĂI DORULE-MĂRITE!

E mult de-atunci? Să fie mii de ani,
că tu în dragostea-mi la fel de lungă
rămâi ca viespea prinsă-n chihlimbar,
cu aur îmbrăcată. Ea poate că-ar ieşi,
dar nu e-n stare
să străpungă
acel blestem frumos ce ne pătrunde
ereditar – ca printr-un testament...

Eşti un moment şi eu un alt moment,
o simplă aritmetică-a iubirii.
Cu semnul plus
ne facem două.
Acum e mai, aniversarea dragostei ce-o ai
şi-aniversarea dragostei ce-o am,
căci unde-i ea se naşte câte-un ram.

Fior adânc – tu salcie-mi creşteai
sădită de un om atunci, la vremea lui.
Dau cadrul vremii îndărăt
şi iată omul nu-i,
apoi că reapare, sădind ca un făcut,
şi ramuri mici întâi,
ca nişte gesturi de copil,
se-ntind şi se ating frumos, fragil
şi izbucnesc apoi ca dintr-o odisee
cu freamăt scurt şi-mi freamătă aleea
şi-n fiecare pom e-o umbră de femeie
cu ochii înflorind ca două răsărite...

Ce-aş fi făcut, măi dorule, mărite,
cu tot ce am – aceste nopţi şi zile –

şi clipele schimbate uneori în ore
acum în jurul meu hălăduiesc sonore,
dar dacă nu erau aceste vechi răchite
şi chihlimbarul cel
cu viespea daurită-n el –
un simplu semn – măi dorule, mărite,
că eu cândva, cu mii de ani în urmă,
am mai trăit pe-aici
şi am privit acelaşi soare amândoi,
atâta doar că soarele era mai mare
(constat acum)
şi-această urmă prinsă-n curcubeu.

Azi a plouat frumos, dar oare-s eu
acesta şi mă uit în apa de pe-alee,
sunt cel ce am trăit atâtea jubilee
de clipe mari şi mici
şi viaţa mi-am privit-o
din faţă, din profil,
mă uit în apă şi-o tulbură-un copil,
din urma lui aleargă o tânără femeie
cu alte griji, cu alt pelin de mai.

De vină-n tot e mărul cel din rai,
muşcat cândva de-Adam,
propus de Eva.
Faţă de timp eu am intrat în grevă,
aşa ca toţi, nu vreau să-mbătrânesc.
Există bun hatâr în neamul omenesc –
ni se cuvine timp şi fierbere, şi tot
ce am făcut sau nu, dar am să-l fac
aprins ca un copac
incendiat de fulgerul din ploaie,

când flacăra e, pur şi simplu, fald
de rumenă mătase
în care mă mai scald,
apoi mă şterg de flăcări ca de apă
cu un şervet de cer
cu nori în panoramă
ce gândurile îmi încarcă şi se duc
ciudate păsări peste sălcii de aramă
sau verzi, precum buratecul e verde.

Statornică-i iubirea?
De-atâtea ori ne pierde
şi vine să ne caute, amar ne strigă,
dar iată că-i târziu, măi dorule-mărite,
suntem bătrâni şi tu şi eu,
să-ţi reproşez îmi vine foarte greu
cu-atâtea datorii în viaţă neplătite,
care ar vrea acum un gând să mi-l deteste.

Se-ntâmplă ca acum, fără de veste
să mă întorc, venind dintr-o poveste
sub naltele răchiţi de vară dogorite
şi iar din mii de ani
aceleaşi, pasămite,
cometele-a doi ochi
spre mine-nflăcărate vin
ca două răsărite negre înflorite...

Dar tu ce zici, măi dorule, mărite?

MITROPOLITUL DOSOFTEI

Am mers spre el ca piatra după munte
să fiu la Lvov făcutu-mi-am o punte
din scrisul lui străbun şi am venit
tocmai de-aici, din lumea mea moldavă
şi l-am găsit
bolnav şi-mbătrânit,
şi ocupat,
scriind la lumânare
cronicăreasca şi ştiuta lui lucrare
pe pergamentul unui ev de tot păgân
spre-a da lumini tăcutelor portaluri.

Un râu bătrân, păzit de două maluri
şi-un munte-ntreg să ducă ceru-n cârcă...
El sta muşcat
de scârbă
şi năpârcă
şi-i mai curgea de pe obraz lumina...

Ştiam că scrisul lui nu se termină,
şi nu l-am deranjat,
ci l-am privit prin uşă,
cum el stătea
în tronu-i de pănuşă
ca un oştean cu fruntea nalt senină
şi mâna lui bătrână
îi tremura bălaie,
blagoslovind alineatul de pe foaie...

O ceruri, n-am văzut nici când văpaie
în care se-ntâlneşte
focul şi oţelul,
în ochii lui continua aprins duelul
şi pieptul îi era împodobit de cruce,
iar el, nemulţămit,
vorbea cu cei ce vin.
Ce slavă gravă-avea
acel destin!
Rămas pe crucea lui de aur, răstignit!
În călimara sfântă, înmuindu-şi pana,
scria de cumpeni mari
şi de prigoană
pe-un câmp de pergament ne-nchipuit
în satu-i de surghiun, de lângă Lvov.

S-a stins pe dealuri soarele lui mov
şi a păşit pe dealuri albe luna movă.
Veneam ca pelerin
de la Moldova
cu gând să-l văd, şi iată, l-am văzut
mitropolit, în felul lui, dar şi arcaş.
O noapte-am mers cu mine prin oraş,
prin umbre de lăcaşuri
vechi şi ziduri
la fel de vechi
ca faţa lui cu riduri
de acul vremilor necruţător cusute,

veneam spre el din vremi necunoscute
sub luna stând
în vârful cerului
ca stana.

Îi desluşeam în noaptea nedormită pana
şi-acum, când mi-amintesc, aud mereu,
cum obosită scârţâie
din greu
ca roata morii, care dă încet făină
şi rotunjite curg cuvinte de lumină
în cadrul gol al timpurilor, sferic.

Ceva dumnezeiesc, ba nu, ceva homeric
lua conturul tragic
într-un trist tablou –
o mână şi o pană şi-n vreme un ecou,
şi lumânarea care întreaga seară-a mas
cu pata de lumină pe vârful unui nas,
iar ochii lui, cu sclipăt luciferic,
ardeau neosteniţi în întuneric,
învrăjmăşiţi de cruda prigonire,
iar jos se iscălea cu-acelaşi vechi temei:
„Nedreptăţit
în veac, Mitropolitul vostru Dosoftei“.

CELELALTE NELINIŞTI

Până azi n-am vrut nimic deosebit,
am dat ce pot şi-n schimb luai
nelinişti multe, chiar prea multe
să-mi fac din ele drum spre mine.

Ba le-am cerut de la prieteni,
ba le-am cerut de la străini
şi astăzi strig, cât pot să strig,
că timpul nu m-a înşelat,
ci doar acei ce-au vrut să scape
de vagi nelinişti, mi le-au dat
ca semn de bună amicie
şi-au râs de multnaivul care
credea că tot ce zboară se mănâncă.

Azi când le cerc în dinţi, descopăr
de multe ori metalul fals
şi-i cat pe cei ce blânzi ca mieii
mi le-au adus şi au plecat.

I-aud râzând, cum trec pe stradă
cu ochii falşi, cu dinţii falşi,
doar râsul lor nu-i fals... Aiurea!
Le-arunc nelinişti le false
şi ele cad sunând pe-asfalt
prin frunza toamnei ce-i pe ducă.

În zori e zi când mă trezesc
şi vin pe străzi măturătorii,
tăcuţi cu mătura le-mping
pân-unde focul mi le-aşteaptă,
dar tot ce-i fals nu poate arde.

Şi-atunci i-aud ce rău înjură
că au de măturat aceste
nelinişti false şi spoite,
pe când în pomi i-aşteaptă ploaia
de frunze mari şi-adevărate.

EMINESCU

„Vreme trece, vreme vine„.
Răsărea din vremi poetul
ca un fulger din furtună,
căutând pe nu ştiu cine...

Şi-amărât pe lumea asta
a ştiut mereu s-o vadă,
când mai bună, mai nefastă,
când deşteaptă, când neroadă.

Şi cu degete-apăsate
pe durerea multor datini,
el uita posteritatea,
renăscându-se din patimi.

N-a ştiut atunci poetul
şi nici nu avea de unde,
că el spune-o vorbă numai
şi că-o lume îi răspunde
ca un glas adânc de codru
ce nu-ncape sub un tei
şi că-atâţia tei pe lume,
legănaţi din anii cei,

vor foşni în tremurare
printr-o frunză,
printr-un dor,
căutând asemănare
prin frământul tuturor.

Şi te miri că pân-acuma,
câte monumente are,
n-a putut găsi nici unul
soartei lui asemănare,
ci, probabil, numai teii,
monumentele ce-i sânt,
cresc şi pot ca el să steie
şi să treacă pe pământ,
ascultând cum trece vremea
printre vremuri fremătând.

CATEDRALE

Marianei şi Rodicăi

ORGA

Dar dacă orga are suflet,
dar dacă fierul nu-i metal,
dar dacă inimile noastre
sunt fier aprins,
primordial,
sau ochi ce simt o auroră?
Mă-ntreb acum,
uitându-mi ora,
că ora-i dintr-un
lanţ enorm
din care creştem revărsaţi
în ciuda şanselor ce dorm.

Dar dacă fierul are suflet
şi noi prin tină îl târâm,
de unde ne luăm tot focul
şi-n care cer să coborâm?

BANALIZAREA

Ce-adâncă-i casa ta de tihnă.
Tu n-ai roboţi să-ţi dea apă,
dar vin roboţi pentru odihnă
cu jazul lor să te priceapă,
pe unde lungi, pe unde scurte,
să-ţi facă liniştea mai bună;
pe drum, acasă, ori în curte
roboţi-aceştia
se răzbună
şi te sufoci... Banal devine
sublimul Bah întins pe orgă,
multiplicat de nu ştiu cine,
un lazaret se schimbă-n morgă
în care tu îţi duci răbdarea
şi Bah dispare...
E-o-ntâmplare?

Ce-a alinat de-acum te doare,
ţi-aruncă aur în mâncare,
auzu-ţi strici şi nu se poate
trăi cu-atâta aur strâns,
banalizat
fără-ndurare.

Dar, totuşi, coardele au plâns
şi orga le-a-nălţat eternă,
sculând mulţimile din morţi,
când Bah murea,
trăgând la sorţi,
când capul lui ardea pe pernă
şi glasul îi striga-n pustiu,
visând imaginea maternă
în contrapunctu-i prea târziu,
când după forma lui de sunet,
cu zvon de spaţii siderale,
din piatră, marmoră şi sticlă
creşteau prin pieţe catedrale
în care orga, ea, stăpâna,
chema pe cei flămânzi de cânt
şi Bah se cobora din orgă
întruchipat într-un descânt,
şi se trezea la viaţă fierul,
şi piatra iar prindea la viaţă
şi-adânc plângea prin orgă cerul
întors din moartea lui de gheaţă.

BAH

Şi, totuşi, Bah trăia pe clape,
murea atunci, trăind prin ani,
simţind când cerul nu încape
în gândul lui,
erau duşmani
şi Bah şi cerul.
Numai steaua,
care-l păzea cu ochiu-i verde,
grava pe gândul lui ca neaua
nebănuitele-i
concerte.
Şi Bah atunci, vrăjmaş fidel,
nesocotindu-şi veşnic pasul,
chema-ntreg cerul la duel
iar steaua se uita la ceasu-i
din punctul verde, culminant
şi, prefăcută-n secundant,
venea din cer aici, aproape...

Şi, totuşi, Bah murea pe clape,
se risipea
ca o ninsoare
pe-un câmp imens cât e uitarea,
când ochii dor de-atâta soare,
ori cade lungă înserarea,
murea, dar noi ne mai decidem,
neascultându-l, să-l ucidem
doar pentru noi. Ce mişelie!

Când tot mai moare şi acum,
l-auzi din vitrega-i stihie
ieşind să-şi stingă lumânarea,
şi-atunci fitilul ei de scrum
îi arde degetele-i, care
din sunet fac noian, risipă,
dar din arsura lor aripa
se naşte ca un vânt şi strigă
şi el se-aruncă pe-ntuneric
la pian şi-ncepe iar intriga
între neant
şi între viaţă
şi lacrimi iar îi curg pe faţă,
şi clipa-i fuge de sub mână,
şi dă cu degetele-n stele,
tăiat în stele să rămână
cu toate zece...
Sângerânde,
i-atârnă ca ciorchinii, grele,
murind, continuă să cânte...

Dar steaua lui de pază bună?
Nici când nu poate să apună,
căci cerul şi-a oprit mişcarea
în felul lui,
pe altă undă,
un sunet ars de-nfiorare
pământ şi ceruri mai inundă.

ACOLO

Am munţi închipuiţi în faţă,
ori îi visez, ori poate chiar
că-i am aidoma în viaţă,
aceiaşi munţi pe cerul clar
cu lună-n seceră zimţată
ce-n sus mai seceră tăcerea,
iar jos, în negrele adâncuri
de mari păduri
venind în pantă,
în orice noapte se aprinde
de-atâţia ani un foc, o taină,
şi taina sufletu-mi cuprinde.
Ce om sau oameni sunt acolo,
ştiind să-mi vie-n insomnie,
când sufletul urcat pe munte
se dă în jos de-a rostogolul?

N-o fi şi-acolo Bah-seninul,
cu lampa doarme ori nu doarme,
îl frige marea sau destinul,
venind cu multele lui arme.
Duel? Aceleaşi sunete înfipte
în el, dar cine să-l învingă?
Şi Bah, cu degetele fripte
de scrumul stins la lumânare,
din fundul munţilor coboară,
nu lasă lumea nici să doarmă,
precum n-o lasă nici să moară.

RESEMNARE

Acum voi mă luaţi de mână
în patru puncte cardinale
a inimii cu norduri albe,
purtându-mă spre catedrale
din clar de sunet înălţate
şi tac culorile-n vitralii,
şi ora cosmică se zbate
din care demonul şi sfântul
pe Bah l-ascultă
cum se roagă
tăcerii lui,
şi-n vis pământul
îşi creşte iarba pe altare
şi-nălţător s-aude cerul
plângând cu lacrime albastre.
Adânci, culorile sihastre
se fac folclorice, orale
şi toţi ieşim cu câte-un sunet
din spaţii mari de catedrale,
cum ai ieşi cu câte-o floare
cu-aromă plină de răcoare
în care fulgi de cer s-anină.

Şi-adânc ne doare resemnarea,
precum ne doare-adânc lumina.

RONDOUL TĂCERII

PROBABIL

Când el spunea mai mult ca pentru sine:
– Eu mă complac în propria-mi tăcere, –
probabil, avea alta în vedere,
probabil, se gândea la o avere
din viscol împletită şi din foc,
se mai gândea, probabil, la crudul dialog,
din care-ţi iei şi partea ta de bătălie,
şi nici de cum
s-agoniseşti un mercantil noroc,
când într-un foc castane dulci se coc.

CONTROVERSĂ

V-am spus că mă complac atunci când tac
în izbucnirea astei jumătăţi de veac?
Dar în adânc de suflet merg procese
atâta timp cât lumea se împarte
în două lumi şi am mereu intense
preocupări de viaţă, nu de moarte,
pe care le privesc cu ochiul tot mai clar.
În miez de noapte sunt martor ocular
la lovituri de stat, la crime şi destine,
ce se desprind din umbră şi ruşine
şi toate-acestea apasă peste tine.

ABSENŢĂ

Suntem absenţi şi vine după noi uitarea –
repaus cald al marilor invidii,
şi luna construieşte piramide
de lungi tăceri în care ni se-nchide
un eu orgolios, ori o mustrare veche
c-un greier care-ţi ţiuie-n ureche
tăceri împovărate şi-un legitim
spectacol nou al cântecului intim,
când tu şi luna sub oglinzi de gheaţă
te-aşezi ca niciodată faţă-n faţă.

VINA

Ast' noapte greierul cânta un psalm
de adormire-a unui câmp, când am adus
o fată din Vietnam cu prospeţimea feţei
prădată de napalm,
şi-acest napalm răzbea în psalm şi calm,
şi-am pus copiii fata s-o panseze,
şi-am pus copiii s-o facă să viseze
la frumuseţea ei de ieri şi cea de mâine,
dar a pustiu urla în cer un câine
şi mi-am adus aminte
că n-am fost demult
pe grecul Riţos să-l văd şi să-l ascult.

Era pe-acelaşi ostrov şi tot scria poeme
pe piei de colonei – poeme-anateme,
şi negrii colonei creşteau de bucurie
că-aşa îşi scrise Riţos o viaţă poezia.

Dar în tăcerea mea un om cânta din solz
un cântec fără margini,
şi prinse cântul colţ,
şi vinovat eram de Riţos, de Vietnam.

Era târziu de tot. Cam pe la trei jumate
vecinii mei au prins cu pumnu-a bate-n
peretele ce casa ne-o desparte.
Nu mai puteau dormi de strigătul tăcerii,
de parcă năvălise din vremuri ienicerii.
Dar eu tăceam,
eu vinovat eram de Riţos, de Vietnam.

ROŞU

Eu tac. Tăcerea are forma unui foc,
dimensiuni astrale şi inverse,
un foc la care nopţile se coc
şi cresc nebănuite-n univers.

Tăcerea e de aur? Prostie! E de foc,
e-un dialog cu tine, nu-i o vină,
e-naintarea în naşterea deplină
prin foc, prin sfere sau prin tină –
procesul aprig de lumină
în ochiul ce nu doarme sub retină.
cu-antene-nterceptând cocoşii...

De aceea umblă mulţi cu ochii roşii.

CROCHIU

Ceva, dar se întâmplă, ceva, dar nu-i făcut,
am desenat tăcerea pe-o muchie de troian
şi-ntâi două sprinceane,
venite din trecut,
au vrut să mă privească din iureşul bălan.

Dar zgâriat la mână, am dat întâmplător
cu palma pe zăpadă şi două buze ard,
de parcă-ar vrea să strige ceva necruţător,
că lumea nu-i făcută din jocul de hazard.
Lipsesc atâta – ochii. Şi teama iarăşi vine:
dar dacă n-am putere cum sunt să-i desenez,
cum vor privi la mine privirile senine,
ce iarnă-mi va da vie să fac din alb un crez
şi care va fi rostul din tot ce s-a făcut?
S-aştept o altă iarnă? Atâtea au trecut!
Şi-aleg mereu culoarea privirile să-ţi fac,
dar ochii nu ştiu unde străfulgeră şi tac.

De ce copiii oare fac oameni de zăpadă,
cu ei să umple lumea, şi strada, şi ograda?
Îi ştim dintotdeauna – sunt firi vizionare,
iar omul greu se creşte şi-l vor de odată mare.

AŞTEPTARE

Eu mă aştept în propria-mi tăcere
ironic, serios ca o durere,
ca frunza care-aşteaptă primăvara,
ca vatra care-aşteaptă iarna para,
nu pară mălăiaţă, o altă pară – foc
la care perele se coc,
ştiind că mor subit pân' dimineaţă,
dar mor trăind cum moare-un foc,
învăluit spre zori de ceaţă...

DEVENIRE

A doua zi eu singur vin
şi răscolesc cenuşa să mă-nchin
la pata arsă de pământ
ca la un idol veşnic şi flămând.
Când dau de un jeratic,
mâna-mi frig.

Chiar frigu-i undeva de la a „frige“,
şi focu-n mână mi se-nfige,
făcându-mi stranii, mari efigii
necunoscute, ca pe-un ban găsit
dintr-un adânc de vremi acoperit.

Mă frig,
nu strig,
ci tac,
cărbunele rotund îl fac,
iar când ajunge cât un fir de mac,
mi-aprind alt foc şi în aceste
miimi de clipă, bucuros că este,
că nu m-a refuzat, ca m-a primit,
mă-nchin acelui Prometeu din mit,
ce l-a furat din cer şi s-a jertfit.

TĂCEREA PROPRIU-ZISĂ

Eu tac. Tăcerea-i ora înainte de atac,
un intim dialog al tău cu tine,
ce creşte pân' nu pot dormi vecinii.

PIRAMIDA SINGURĂTĂȚII

TANDEMUL RÂS-PLÂNS

Există şi-un adânc de dincolo de-adânc?
Când râd apocaliptic oamenii sau plâng,
un tic nervos, un nerv observ clipind
în ochiul meu şi simt destinul ca pe-un
zmeu cum foc răsuflă-n jurul meu; pe mi-
ne sau pe cineva ne-au tras la sorţi şi
iar spre-un vid avid misterioase porţi
de fotoaparat spasmodic se deschid şi se
închid;
şi văd, ca pe-un ecran, multipli-
cându-se pe gura şi pe ochii lor mulţimi
de ochi şi guri, descresc râzând–plângând
spre-un infinit interior din care parcă-ar
fi venit nu-ntâmplător şi iară se retrag
din nou în lumea lor ca pân' la urmă să
rămână-un singur ochi cu-o gură singură
într-însul din care se întoarce
râsu-amestecat cu plânsul
ca într-un film invers
când frunza se întoarce-n pom şi-atunci
momentul-vârf devine critic şi mă cutre-
mur cum râde-plânge omul nostru mioritic

şi tot atunci un glas lăuntric mă întreabă agitat, rebel:
– Tu crezi că râde-plânge-le e omul, ori cineva de dincolo de el?
Apoi dispare cadrul, rămâne doar o pată muşcată în retina ochiului, uitată; ciudate lucruri se-ntâmplă câteodată...

Şi-atunci urechile-mi astup şi ochii mi-i închid, râzând-plângând l-aud pe cel de dincolo de individ şi-ncep să fug şi-mi pare bine că scap de el să fug, dar fug din urma mea cu cel de dincolo de mine...

A
v
e
m
un ceva al nos-
tru pe care nu
îl posedăm dar
care ne ţine-n
p
i
c
i
o
a
r
e

VIAŢA E CULOAREA BUCURIEI

Regăsirea din gol e frumoasa-ntâmplare,
conştiinţa fugară regăsită-n oglinda
părerii că este, vrea firea mereu s-o
deprindă
că este-o prezenţă-a speranţei, o mare
invidie-a golului, a spaţiului faţă de
ce se întâmplă şi nu se întâmplă, ordo-
narea sentimentelor faţă de propria lor
abrogare ca lege,
ca zare,
dar este-o urmare
ce se compară
cu umplerea unui pustiu
cu flori primăvara,
când apa şi cerul se-ntâlnesc între-po-
luri şi viaţa capătă
ştiuta grandoare-a culorii,
uimirea despărţirii şi-a dispariţiei
unghiulare
în prismele timpului prin care lumina,
cu forma-i iniţială
se desprinde de tot şi porneşte la drum.
Viaţa e culoarea bucuriei
de-aici şi de-acum.

ESEU

Nici nu-i vorba de mine, ci de tine şi nici
de tine, ci de celălalt care vine prin tine
spre mine în căutarea de sine, un fond ale-
goric de-a interpreta conţinutul ca forţă-a

dictării unei forme superbe, prin fiece eu
fierbe-un alt eu şi-o altă-ntâmplare: să te
dezici de ea e-o operaţie logică intuitivă
care se are ca timpul la Heidegger, e-o ini-
ţiativă operativă, constructivă de pură eli-
berare de egocentrism ca dintr-o noapte pli-
nă de ger, suprasaturaţi
de-acest disjunctiv narcisism
şi mister, căutăm libertatea spiritului pen-
tru a face o nouă libertate aparte, o tenta-
ţie de anvergură,
o expresie a existenţei
pe măsura celor ce-o răzgândiseră din stră-
funduri reci şi durabile, mai puţin accesi-
bile, dar capabile şi făcute de-a binelea.

Când şi cum am putea fi liberi fără litigii
ca Sinele care de libertate să se convingă
şi-n libertate vrea să se spună?

Iată expresiile depersonalizate de eu când
cineva eul vrea să-şi descompună:
– Ninge!
– Plouă!
– Tună!
– Şi fulgeră!
– Cine?
– Înserează!
– Se crapă de ziuă!
– Amurgeşte!
Ce frumoasă privelişte lingvistică lăsată
de izbelişte! Cum să fii liber de tine când
umbra ta te păzeşte în ceea ce faci,
când în robia eului tău mereu te complaci?

DE LA MINE LA EU

Spaţiul de lângă noi: culoarea caldă-l
inundă, toamna, punctată de ruguri, în
spaţiu-acesta-şi scufundă dispersia
spectaculoasă-a luminii şi soarele, co-
borând spre amurg, într-un anume punct

concentric cu pământul s-adună şi-acum
amândoi împreună
ivesc culori fosforescente şi culorile
curg calde în cruguri dintr-o ciudată
nevoie de-a curge... Urgentate ecouri
tresar şi-abandonată-amintirea rămasă
în urmă se mai ţine de mine ca sunetul
întârziat de avionul supersonic...
Anacronic exemplu,
toate se despart,
se împart într-o expunere neordinară
ca la o oră de matematică superioară,
ca într-un templu
din antichitate în care, ca un dinte
ştirb, dăinui-o coloană de marmură în
stil ionic.

Toamna, în rochie de catifea lungă
de doamnă, se-ndură şi reînnoadă firul
vremii ca rezultat că timpul are nu nu-
mai urechi, ci şi gură.
Amarnică suspiciune mă fură,
parcă aş exista dublu,
senzaţie instigatoare,
tu umbli prin aşteptarea mea de lumină
ca un copil rătăcit
printr-o reîntomnată grădină,
uitând că cineva mi-l aşteaptă acasă...

Penelope mereu, aşteptându-l pe Odiseu,
îşi destramă din nou pânza sa de mătasă
şi toate se continue de la mine la eu.

CALUL TROIAN

Din singurătatea iubirii cucul se
naşte şi cântă-aşteptând singură-
tatea pe ramul din nucul singură-
ţăţii, fiindcă nu există nuc fără
cuc: e-o chemare spre tine, ci şi
spre templul tristeţii, când isto-
ria paşte în voie la poarta cetă-
ţii precum Calul troian în poartă
la TROIA
şi iarba vălură anii, şi an lângă
an, când se adună, îşi fac semnul
crucii, adică al adunării, dar ni-
meni nu ştie cine şi de ce îi adu-
ce şi la un moment potrivit aduna-
rea miroase a infinit, apoi vine
decăderea şi amorţirea,
adică scăderea şi împărţirea, apoi
vremea iar ridică zilele ca vântul
praful din vârtecuş şi între
anii puşi, în urcare, apare semnul

înmulţirii, care şi el nu-i altce-
va decât două jumătăţi de romburi
puse cap în cap (X) din Coloana ne-
sfârşită a lui Brâncuşi, care şi
ea, cu ale sale, creşte din stâlpul
caselor noastre ţărăneşti-tra-
diţionale, stâlpul nostru, bineve-
nitul care ţine nu streaşina să nu
se prăvală peste noi,
ci infinitul cu veşnicia noastră
domoală, care e mai mult
decât o tradiţie
de până la Decebal şi Traian, o ca-
să loială cu poartă şi grad, iar
la poartă până şi-acum
aşteptând răbdător stă Calul troian...

CADRU EXISTENŢIAL

Rezum adevărul că adevărul nu este.
E stema gândirii sau poate e stima
faţă de stema estimată de noi prin
reflectarea ideii? De ce e această
idee raportată la nemijlocirea din-
tre tot ce se apropie? Care din ca-
re idee ni-i proprie în exaltarea
senzaţiei prin pipăit, mirosire şi
gustare, apoi tot ce văd sau aud –
ultimele două simţiri
reflectă ESTE-le-acesta, esteticul –
luminosul-frumosul-sau-maiestosul –
convenţia simţului
cu lumina şi ipoteticul...

Acum plouă. Dar într-adevăr plouă?
Iar la iarnă va ninge? Cine mă poa-
te convinge că va ninge, să mă con-
vingă, recapăt o plăcere deosebită
în jocul acesta mut de-a existenţa,
dar mă-ntreb (în mine se trezeşte
îndoiala cartesiană, poate prudenţa),

cine-i subiectul
frazei de ordin cosmic în cauză? Ur-
mează tăcerea (în rolul de pauză)...,
în ea se rezumă efectul şi deodată
în loc de efect, ea, consternarea...

Cineva în mine-şi repetă întrebarea,
se reproduce acum recurenţa şi în
recurenţă se resimte traectul...

Cine, repet, ar fi subiectul în pro-
poziţia care-şi deţine toată poziţia?
Eu cu senzaţia? Sau ploaia cu insis-
tenţa care bate la geam,
ninsoarea pe care o am şi n-o am?...

Şi mă cutremur: nu cumva aparenţa?

* * *

lată, acestea sunt toate, spune cineva
din mine, toate acestea, toate fiind,
nu-s încă toate. Bate ora patru jumate,
cocoşul paznicului de la garaj a cântat de patru ori şi jumate. Dar în toate nu-i nici un avantaj înafară de marele miraj al creşterii umbrei căzute perpendicular pe stânga şi dreapta ca
Pendulul lui Foucault pe suprafaţa discretă a mişcării de rotaţie-a pământului sferic –
condiţia mişcării,
un indicator esoteric
indică perpendicularul, dar numai faţă de ceva, în rest, fără paralelă nu mai e vreun rost să raportezi umbra care e invers proporţională cu modalul *va fi* din care-a plecat,
forma *a fost* ca o stingere sacrificată pe altarul imaginar al Nirvanei – toate sunt impresii – descătuşarea de for şi de imperfect incorect şi înţelegerea acustică a ecoului,
ultima
formulă din extravaganţa agresivă a noului.

CU OCHI NEPĂMÂNTEŞTI

Cerc groaznica plăcere-n analiza
momentului sculptat în propria-i
armură,
revăd prin semitonuri şi isonuri
pornita negăsire-a vremii, tortu-
ra negăsirii;

m-am refuzat demult şi vrerii, şi
puterii şi-n hexagonuri-zvonuri
trec, apoi revin,
lumina-ncărunţeşte-n abandonuri şi
eu remarc această operă frustrată
ca un delir în fraza-ncendiată a
unui imn, ce-n fond nu cântă, ci
aprobă pieirea unui zeu
născut din întâmplarea
care-a unit pe-o mare zarea cu che-
marea şi focu-abstract
al unui fel de-a fi.

Eu nu mai sunt. Am fost? N-am fost.
Grozav. Noi, nefiind, tratăm un timp
concav precum pereţii mănăstirii îi
tratează un zugrav
cu pensula ţinută strâns în dinţi
pictând scoţându-şi ochii

să-i pună pentru sfinţi
şi-aceştia să privească peste noi
dezamăgiţi, cu ochi nepământeşti şi
trişti, şi goi.

MOMENT ALB

al barierelor nins-viscolite-n centura
dialectică regăsită pe-o clipă, echipa
de şoc a încremenirii iubirii de umbră,
soroc ultimativ al tăcerii de înalt al-
ternativ din care se iscă aceeaşi tăce-
re
şi
liniştea
non-
sinonimă
cu nici o
tăcere din lume
şi-acest extaz pen-
tru surzi, un teribil
spectacol de pantomimă
care prin gesturi
mai tare că strigă,
iscându-se iar
dintr-un foc,
apoi
şi
albul, cu sine fiind acum univoc, la alt
alb mă obligă; el e hiperbolă şi intrigă
reciprocă, un gest ce revocă umbra nemăr-
ginită din tăcerea cu aur de lună spoită,
un alb fulgurant ce duce mereu în ispită.

IARĂŞI TU

Pustiul golului din suflet e piatra
sfântă-a devenirii. Tristeţea-i
Patria
plăcerii, când ştii că eşti, putând
să nu: acelaşi cosmos sigur nu eşti
tu,
ci umbra ta, un alter ego, o altă
formă-a diferenţei dintre ce eşti
şi ce-ai mai fi;
răsare soarele, prin zi, lumina lui
se codifică
în cele trei culori de bază
să-şi vază firea magnifică, e însăşi
fraza din amiaza când scrii
cu aducerea aminte,
să porţi prin tinere cuvinte aceeaşi
grea defel podoabă crescută-n
scoica cea din grabă
răbdării scumpe şi-nţelepte,
când singur urci pe-aceleaşi trepte
pe care a urcat vreodată străbunul
tău, ori mama, tata,
fiindcă ei sunt aste trepte pe care
urci, să te aştepte
şezând pe-un scaun strâmb de NU
ca pe un tron de-a pururi – tu.

CE VREA SĂ ZICĂ VORBA

E-un flux al conştiinţei, o temă-n altă temă,
se scriu numai arpegii, un vers ce nu mai
cântă,
frământă-se în cântec pân' noaptea se-nfier-
bântă, pân' frunzele se-adună în şcoala lor
comună, pân' păsările ouă aduc în cuiburi să
iasă-o altă lume
din timpul lui Cândva,
din timpul lui Este,
din timpul unui Nu-i – pronume scris aparte,
ciudat, în felul lui;

eu mă explic în forma reformelor din gând, am
vrut să spun o vorbă
şi-a fost numai cuvânt, mai mult se spune sin-
gur, nici nu m-a aşteptat,
e-un flux al conştiinţei,
un flux deliberat
ce vine fără mine cu-aceeaşi socoteală şi-aici
ca în poveste se termină cerneala, ideea prin-
cipală, din marea ei pripeală, a mers trecând
în gol cu fapta în greşeală, ca fulgerul în sol,
ca un actor în rol,
ca gestul în ştiinţă.

Afară bate vântul. Prin fluxul conştiinţei e-o
altă vreme-n vreme
şi-altfel se demonstrează
ca focul, ca enigma, ca fraza-n parafrază,
ca magma din sintagmă, iar la un miez de noapte,
când trece-un vârtecuş,
ciudat se-aprinde-n vreme Coloana lui Brâncuşi
cu magicile-i romburi,
cercând să ne explice

ce vrea să zică vorba când singură se zice.

MĂRTURISIRI BIZARE

Da, eu sunt cel care nu poate fi, sunt cel
care n-am fost niciodată. Omul care a plâns
cu lacrimi de piatră
peste circumferinţa
pătrată-a gândirii
şi-a râs cu gânduri stârpite-nainte de vreme,

eu sunt omul cu teme
necunoscute de mine,
sunt omul care se teme
de foametea din patruzeci şi şapte;

sunt omul care se bucură de piatra gândirii,
de răsufletul mării ca o vacă bună de lapte,
vacă albastră de care vorbea cândva Busuioc
şi acum despre imnuri vorbeşte târziul;

eu sunt omul care moare – vânturat ca pustiul
şi liniştea peste mine-şi aşterne nisipul,
eu sunt omul care nu şi-a pierdut,
dar nici nu şi-a găsit chipul;

eu, acest fiecare hrănit cu valul de marea
ce se manifestă în fiece clipă;
eu sunt pasărea ce zboară cu-o singură aripă,
eu sunt fugarul îndrăgostit
de moartea clipelor vagi;
sunt omul pe care din eul lui nu-l sustragi;
acolo se va sfârşi ca un cutremur neobservat,
biografie haotică şi exotică
a gândului din gând expulzat,
cu complexul inferiorităţii ce se ţine de el
ca scaiul,
fiindcă-nţelegând iadul,
n-a mai înţeles raiul.

PIERDERE

Când am aflat, am uitat cum mă cheamă,
pe ce lume sunt şi la ce oră. Simţeam
cum vremea mea se destramă, cum cineva
mi-o devoră şi vremea mea purta numele
MAMA, două silabe pe care se ţinea lu-
mea, începutul şi sfârşitul ei şi acum
... spaţiul se prăbuşea-n mine, precum
torentele de zăpadă se prăbuşesc din
goluri în goluri de munte şi-aceste go-
luri se umpleau cu alte goluri, se impuneau
ca nişte roluri
jucate în tragedia mea de sub frunte,
simţeam cum vremea rece cade-n deşert;
ceva era cert,
dar ce era cert?
Trebuia ceva să iert, să nu iert? ori
să strig şi să urlu ca lupu-n amiază?
Nici o oază-n pustiul acesta de groază
a singurătăţii existenţiale, numai ni-
sip ars fără nici o cale
care nu putea promite nimic altceva
decât nişte nori uitaţi, separaţi cu
nimic de nimic,
înscămaţi în stratosferă de-un vânt
atemporal şi el venind dintru nicicând
şi-am plâns fără lacrimi, ca o ploaie
care, din prea multă fierbinţeală,
se usucă, ne mai ajungând pe pământ...

* * *

Mă isc din risc, devin accesoriu
la un vis contradictoriu; rezult
din puţinul cel mult, mă caut în
starea de aut, mă explic prin ni-
mic şi totul

se-ntoarce spre sine ca oul spre
sferă; numai ceva din altceva că
prosperă. Şi toate sunt aceleaşi

prin faptul că diferă. O! Supre-
maţia Zero a eului care se naşte
spre-a nu, spre-a nu se cunoaşte.

AMINTIRI CU MAMA

Stau cu mama şi-afară ninge, dar ninge,
lupii albi ai zăpezilor urlă-n
virtutea
sonoră-a zăpezilor disperate de-un alb
prin care-ntunericul se strecoară şi-n-
vinge uriaşa distanţă
dintre om şi cuvânt,
întunecata desprindere a unei umbre de
un alt conţinut
face umbrele albe să alunece-n tandrul
ei de cândva copilandru dintr-un trecut
netrecut încă, dar e de acuma în trecere.

E rece repausul sângelui, ori i se cere
ziua cu precădere aprinsă-n orgoliul
căderii zăpezilor ca un linţoliu. E o pânză
în streaşină ca o efigie, pânză care vine
dintr-o altă religie cu alte aspecte.
Cade iarna şi iarna vrea iar să respecte
conversaţia asta a trecerii care tot se
vrea respectată şi cere cuvântul, în timp
ce afară ninge şi se îngroapă pământul
cu umbrele albe care curg şi căderea asta,
sortită căderii,
limba unei lupoaice o linge
şi cade-nserarea ca mama pe gânduri, care
e vremea, cum este vremea, ce este vremea?

În horbote iluzorii, păsări albe desprinse
cârduri din cârduri
curg pe perete din mişcarea mută-a ninsorii
ca o formă de probă şi-n timpul acesta
mama sprijină soba să nu cadă în hău...
Totul aici este al tău şi totul de-aici
nu este al tău, e o-nstrăinare, o stare
de stare fără de stare
şi ninge parcă s-ar scrie pe-un alb cu alt
alb o compunere, nu ştiu de ce, la o
limbă modernă. E-un dedesubt,
o frântură de alb, dar o frântură eternă
şi-un spectacol de presimţiri
pentru mine şi mama
şi-nserarea, ca o smolită ţărancă,
aşezându-şi pe umeri o indefinită maramă.

UN PUNCT DE LUMINĂ

Toate lucrurile duc dincolo de noi,
chiar şi întrebarea ta încă nerostită,
ciudată floare de răsărită,
înflorită dintr-un sentiment opus,
duce dincolo de timpul nostru propus.

Eu îţi urmăresc mişcările mâinilor,
parcă-ar desena nu ştiu ce de culoarea
amurgului, pe tremurul privirilor,
pe fuga zilelor şi săptămânilor
în care stă pitită un fel de alarmă.
Poate de unde-i nevoie de-atâta lumină
în bătălia asta nemiloasă cu bezna
şi cu frigul cosmic în care se sfarmă
şi piatra, dacă nu chiar şi metalul...

Acum te faci o stea căzătoare prin cer,
eu mă prefac în piatră căzândă
şi mă iau după tine umbră străjer
până mă va destrăma irealul.
Dar pentru a nu mă rătăci în cădere,

sau prin urcare, îţi memorizez chipul
pe retina ochilor, pe amintirea mării
care ne acoperă mereu cu nisipul
neadormirii din valul
ce vine ostenit să mai caute malul...

Se spune: fiecare are o stea a sa.
În seara cu cerul neacoperit de nouri,
printre miliardele de stele, cad două,
prima-i a ta, dar nu se-ntâmplă nimic,
te-nfiori de căderea aceasta înaltă
şi totuşi te mângâi că vine o altă
stea din urmă să pară ciudată, străină
şi, căzând prin bezna mută,
amândouă se prefac într-un punct mic de lumină.

CIUDATA INSISTENŢĂ DE REPAUS

– Eu vreau să dorm! Ciudat un glas
din mine parcă îl aud.
Dar sufletu-mi de toamnă ud
vrea altceva şi nu popas.

– Eu vreau să dorm! M-a mai rugat.
Dar nu eu vorba o pronunţ,
nu eu pe mine mă anunţ,
ci glasu-acesta deşănţat.

– Eu vreau să dorm! Insistă. Dar
nu el, ci eu sunt obosit.
Am căutat ce n-am găsit
şi nici n-am auzit măcar.

– Eu vreau să dorm! E prea de tot,
un glas cum nu ştiu mai nătâng.
De ciudă mai aş vrea să plâng,
dar nu mi-i somn. Nu dorm. Nu pot.

– Eu vreau să dorm! De-acum mă dor
urechile. Dar până când
e gându-acesta şi nici gând,
ci un strigoi sâcâitor.

– Eu vreau să dorm! E-acelaşi glas
şi mai s-adorm că e târziu,
nu doarme însă glasul, ştiu,
ar vrea să doarmă şi nu-l las.

– Eu vreau să dorm! Şi l-am bruscat:
– Adormi la naiba! Dar belea,
El ar dormi, însă nu vrea
şi eu de toate-s vinovat.

Şi l-am izbit atunci conform
cu tot ce am avut în gând,
ca să-l aud din nou spunând
plictisitor şi uniform:
– Şi totuşi, totuşi, vreau să dorm!

Dar cât se poate, până când?

* * *

Mă aud de undeva reîntors către tine.
Cine eşti, mă întreb, şi-mi revine
marea vâltoare a imaginaţiei, unica
în coraportul
dintre vânt şi furtună. Tu, punct, imaginar,
tu, gravitaţie ce se confruntă cu
căderea prin vis, tu, oraţie de nuntă,
ciudată oraţie,
tu, semn de punctuaţie
din propoziţie cu toată opoziţia respirândă
a iarnă;
iar năvăleşte în mine dragostea
să-mi oprească şi-acum respiraţia într-o
nouă promoţie de emoţii singuratice,
molatice forme ale culorii hieratice,
răspunzătoare de tot, Tu, capăt de pod,
promontoriu într-o mare neştiută, fără
nici un teritoriu spre care mă-ntorc
din nou ca spre o cauză;
tu, neaflata mea pauză de regăsire
de tot şi de nimic, tu, picul cel pic
dintr-o ploaie atârnândă liber în aer
ca un licurici în mijloc de noapte, tu,
idee neîntrupată în şoapte, tu, aptitudine
dezmorţită a mişcării scoarţei pământeşti
când îşi trosneşte oasele calcarizate, tu,
tu, tu, semn de întrebare între da şi nu,
clipă ce bate şi merge prin pustiu ca o
oază. Nu-i nimeni, deşi cineva din urmă
claxonează să mă dau din drum, sunt neîn-
chipuit ca o toamnă trecând prin fum
de negură albă spre acum-ul nicicum.

NINGE

În noaptea asta fără de nume,
două mâini nevăzute, grăbite,
bandajează sângerândele răni
ale lumii;

mâine va fi totul alb ca un
vis cu herghelii de cai albi
galopând printr-o iarnă
în care soarele s-a sinucis

şi în imensitatea îngheţată
de cosmic pustiu,
sub bandajele sale, respiră
pământul cald,
încă viu,
omeneşte,

ba mai mult chiar, se-nvârteşte.

EXTEMPORAL

Nu am timp, dintr-o răsuflare îmi scriu
poeziile; în mine dorm toate pustiurile
şi toate pustiile cu vânturi şi fără de
vânturi şi cu fântâni însetate la capăt
de pământuri sub ocheada lunii clipinde
din gene; pe câte maluri de ape am fost,
l-am găsit pe Demostene cu pietricelele
în gură perfecţionându-şi arta vorbirii
cu toată perseverenţa lui omenească; se
vede, avea cui să-i vorbească esenţa cu
plus şi cu minus, deci cât e de mare şi
cât e de mic spaţiul acesta din om care
reducându-se la nimic,
n-ai ce duce în braţe;
mă pornesc spre iluziile mele cum te-ai
duce cu mâinile goale la vânătoare de
raţe, sau la pescuit când peştele nu se
lasă prins; pentru fiece ins, m-am con-
vins, există cuprins-necuprins, ceva-ce-
va deosebit – o menire absolut-absolută
în a pierde ceva, de aceea îmi spun une-
ori:
– Apără-te. Până mori. De ştiuta derută,
ea fiind vinovată în scrierea şi descri-
erea prozei vieţii tale, nu importă, ri-
mată-sau-nerimată, dar proză,

ea parcă te-ar da prin batoză să scoată
timpul din tine lăsându-te în voia soar-
tei; tu eşti de tine aproape pe cât eşti
de departe în această lume care nu poate
trăi fără goană-prigoană; ea îşi visează
avană Nirvana şi limanul cu malul, se bu-
cură, râde, plânge şi sângeră, cineva se
luptă cu valul, altcineva cu îngerul, eu,
pomenit în faţa unui ciob de oglindă, mă
cert cu irealul, de multe ori ocolindu-l,
iar tu, ştiu bine, te-nfrunţi cu tine şi
Celălalt cu starea de Alt-Celălalt şi ni-
meni nu află cine învinge pe cine, la ce
termen şi rang; o fi ea, unitatea şi lup-
ta contrariilor, ori cuplul din gândirea
chineză yin-yang? şi tu, în situaţia cre-
ată de asimetrie, îţi scrii poezia, când
poezia pe tine te scrie?
Chiar acum, în
clipa asta, luna, într-un clar de mis-
ter, s-a ascuns şi se iscă o lungă uitare
după care nu mai urmează nici un răspuns.

CIMITIR DE NINSORI

Regăsim individul, cel ce nu se împarte,
produsul naturii, uitarea uitării,
să-i fie sprijinul zării, dar o uitare
aparte, o frumoasă uitare, când ninge de nicăieri
într-un azi
dintr-un ieri
fără ieri,
păzit de aburi târzii,
şi toată ninsoarea din largul unei câmpii
e-o albă uitare,
o revenire la scop;
şi-n depărtarea ce ninge, singuratic, un plop îl vede pe-o altă
muche de deal
pe un altul,
în doi sprijinind
tot înaltul sub care, ca şi ciobanul baladei, nu mori,
dar, ciudat
te însori.

Frumoasă poveste. Ninge adânc. Un cimitir
întreg de ninsori, când nu păşeşte piciorul de plai, când tace gura de rai
şi-n ninsoarea largă cuvântă-descântă liberul simţ peste înaltul
care nu se mai vede şi-n alb tot mai mult
vrea să se închidă – regăsirea totală, el,
individul ce se poate-mpărţi
doar în copii şi-n femeile pe care le-a
iubit cu atâta furtună
în căutarea nevăzutului chip.

Ce liber e omul când cerul lui se răzbună,
să răsară palidă lună
şi-n pustiuri să intre
răcoarea-n nisip!

LUPTA CU MINOTAURUL

Omul e-o nebănuită rană, parcă pielea i-ar
fi din stele şi cineva îl jupoaie de piele
şi de stele îl fură, parcă-l încearcă dacă
vede că trupul său
numai rană,

parcă nu gura, ci ochiul cosmic, total
adulmecă hrana, parcă se hrăneşte cu dure-
rea sa să se neîntrerupă, căci zadarnic a
vrut pe alţii să-i înţeleagă, parcă cheia
cu care se deschide omul

se potriveşte numai la sine şi-n gândul
lui dosit e tot aurul, dar uşa sufletului
greu se deschide şi dacă se deschide, stă-n
faţa ei altă uşă închisă şi iacătă-l Mino-
taurul.

pe picioare de piatră şi ochi mari de
cenuşă stă-n uşa aceasta nouă şi iarăşi
bătaie, depinde cine pe cine învinge, tu pe
Minotaur sau Minotaurul pe tine,

dar tezaurul adevărat e dincolo de uşă
şi dincolo de următoarea uşă un alt Minota-
ur te vrea hrană şi tu vrei să vezi şi-atunci
cineva, mai rar tu însuţi pe tine
te jupoi de piele, parcă te-ar dezbrăca
de-o cămaşă şi tu devii iarăşi rană, un ochi

de nimeni închipuit, şi tocmai atunci, când
te ustură parcă-ai sta pe frigare, te faci
ochi şi te uiţi holbat şi flămând şi-nstelat
şi-ţi pare

că vezi totul, că nu eşti nimic altceva
decât în esenţa esenţelor o urmare, nu un
ochi obişnuit, ci unul care există autonom,
fără de om, în fond există numai vederea,
purul cel pur

şi te minunez ce bine se vede-mprejur
şi nu mai vrei altă avere, că asta-i de
bun augur, dar va trece încă mult timp
până vei înţelege că vezi cu durerea

şi când vei ajunge la ultima uşă, tu
vei deschide, crezând că acesta şi-ţi
este tezaurul vopsit ca o piramidă într-o
taină mare şi un tabu.

Dar vai, Minotaurul va sta neînvins şi-ţi
va râde în nas şi-abia atunci vei vedea
surprins că acest Minotaur-tabu pe care ai
vrut să-l învingi,
eşti tu.

WATERLOO

Plouă şi ninge, ninge şi plouă, în două
cu ploaia se-nvârte mirarea, ninsoarea
cu vântul respinge văpaia memoriei
care acum vremuieşte cu de sine uitare,
fantastic de nouă;

şi ninge şi plouă, şi frunze-ngheţate,
ciudate semne extraterestre, se lipesc
de ferestre şi, privind cu ochi curioşi,
parcă ar scrie ceva, desenând pe sticlă
icoane neaparţinând nici unei religii,
icoane neopăgâne

cu sfinţi nici de ieri, nici de mâine,
cu atât mai mult nici de azi, sau aparţin
unui timp de altă structură – doi ochi –
două puncte, semn nesfârşitului, două buze –
două unghiuri obtuze, două paranteze care
închid cuvântul de taină-al genezei, ales
ne-nţeles ce face şi mai ambiguu tabloul
în care lumânarea nopţii flacăra neagră
nu-şi stinge,

plouă şi ninge, ninge şi plouă, inge-
nios, vântul împinge pe geamul sufletului
lacrima abstractă a cerului cu zăpada în
două şi lacrima asta tămăduitor pe ecoul
neliniştii tale împăciuitor
se prelinge.

Afară, copacii se-ndoaie sub ploaia
ninsorii ca trecătorii în vremea de-acum.
Ce bine-i după oboseala unui lung drum de
o zi s-asculţi cum te caută vântul şi nu
te poate găsi.

Ce are vântul cu tine?
Vântul! Dar tu şi cu tine? Şi deodată ră-
sare o altă-ntrebare care nu are nici o
legătură cu vântul. auzi propriul glas în-
trebându-te unde este mormântul şi nu
te sperii, te miri:

– Mormântul?
– Da, mormântul.
– La asta nu m-am gândit.
– Eşti un om fericit. Zic şi eu aşa, într-o
doară. Întrebarea mea, care-i a ta, n-ar
trebui să te doară. Zice propriu-ţi glas.
Pe alt glas, tot al tău, îngânându-l.
– Ce gând macabru!
– De ce macabru?

O rafală de vânt, năpustită-n fereastră,
clatină sub tavan candelabrul cu becurile
în formă de lumânare,
aprinse parcă la-nmormântarea unui anotimp
în propria sa disperare.

Dar l-a clătinat vântul sau, nespus de mine, cuvântul?
– Amândouă, zice glasul, confirmă şi ceasul. Nu luaţi intervenţia noastră drept o insultă.

Plouă şi ninge şi plouă în timp ce sufletu-ascultă cum toamna cu iarna se întâlnesc, fac scurt circuit două timpuri şi scapără. Pentru ele o fi aici Waterloo, marea şi ultima bătălie, dar confruntarea de-afară, nu ştiu cum pe mine de mine mă apără.

Ce zi şi ce oră e-acum? Ce metafizică existenţa-mi tresaltă? Astăzi nu-i ieri? Ori poate că-i mâine? Sau nici una, nici alta şi-atunci cu toată ambiguitatea asta, mă-ntreb, cum rămâne?

Cine pe cine învinge? Şi mai ambiguu se face tabloul. Plouă şi ninge, ninge şi plouă. De unde s-a luat noţiunea asta uitată de Waterloo?

CIORAN

A murit Cioran. Ciudat, Cioran a îndrăznit să moară? Această veste m-a găsit aici, târziu, într-un spital ce se compară, dacă se compară, doar cu o moară în care zilele se macină la fel precum s-ar măcina precara sămânţă a absurdului din veacul crud al nostru: astronaut pornit, rătăcitor aed, a fost
şi Budha,
şi Hristos,
şi Muhamed,
dar de atâtea ori şi monstru pe care an de an cu ce nemilă l-a tot
hărţuit Cioran
atât de des şi dens
ca pe-un regret imens în care nu găsise nici un sens, ci doar nonsensuri aprigi crescute în paragini şi veacul nostru a ştiut să ardă din temelii într-un sistem de gânduri şi imagini, neîncăpând şi totodată încăpând într-o mansardă. A murit Cioran? Încape vestea asta în cuvinte? Cel care s-a dezis de tot şi dacă s-a dezis, dezicerea aceasta se resimte, sicrie se mai bat în ţinte şi se-nhumească-n cimitirele de goluri în care nu s-a sinucis nici un album cu vagi fotografii în care poţi să fii şi să nu fii acum –

filozofii iscate-n mari antichităţi –
Upanişade ce caută ceva,
un semn concis şi
refulat în *Vechiul Testament*, apoi şi în
Coran, ci a rămas Cioran Cetatea Neamţului să fie
şi s-a trezit din somn filozofia rigidă-a
existenţei, ce urmare, s-a dat de
ştire „Regele moare" în noua lui inter-
pretare... Dar pe un loc viran.

Cum să-nţelegi expresia diurnă, când ni-
meni nu-a murit, iar noi cu el venim din
urma unui simbol, şi tot Cioran,
ce n-a-ncăput nicicum în mortuare urmă, şi
el nu înţelege pe cine îl petrecem.

Se face timpul rece şi-n zilele lui mari
se-aude cucul singur cântând la Răşinari.

- 17 iulie 1995

TOAMNA MIROASE A VÂNT

Respir orizontul. Toamna miroase a vânt
dislocat undeva-n stratosfera albastră
tăiată de nori omologi într-un alb incurabil;
am conştiinţa acestui cuvânt care
prin legământ se ţine de tot, chiar şi
de mine, gândeşte prin mine uitarea şi tot

ce-i vorbeşte
în procesul acesta de toamnă de ea mereu
conştiinţa. Polivalenţa e însăşi mişcarea
şi latura logică-a firii,
din spiritul meu relaxarea materiei se
complică,
eu n-am ce să fac, identic e totul
numai cu sine în clipa când totul şi sinele
sunt aici şi acum;

oricum mă explic întru toate, se capătă
fluxul, luxul materiei conştiente de
propria-i existenţă, prezenţa toamnei, mai
exact – omniprezenţa-i cu diguri de nori
năvălind alb din aiurea pe-albastrul
imperiu iarna vrând s-o imite,

din care criteriu reiese gândirea, ce
dobândă, ce pradă din toată lumea asta să vadă,
ori să se condamne...

Respir revelaţia toamnei, satul cu cimitirul
uitat
până la o eventuală înmormântare,
un alfabet cunoscut din care fac un triunghi
isoscel pe-o cunoaştere readusă. Mă fulgeră
existenţa printr-un genunchi, o infimă
uitare de sine lângă un cântec cu mama

confundă
lumea cu acel ceva care ştie singur că nu-i
obiect fără subiect? Ce se ascunde-n
adâncul unui intelect?

Am uitat, în amurg, Nimeni toarnă din topita
aramă clopote mari pentru bisericile care nu
se vor construi decât imaginar...

Şirul numărului natural este infinit şi impar.

REMEMORARE

* * *

Cum să te laşi la fundul gândurilor tale, să te debarasezi de ele şi să intri în contact cu realul fără a folosi nemijlocirea lor directă pentru a intra în circuitul pulsând al devenirii cosmice a firii?... Prea am mizat mult pe gândire şi am ignorat intuiţia, neglijându-i astfel întrepătrunderea între Da şi Nu, ca să ia contact nemijlocit cu esenţele. E drept că gândirea noastră a păşit mai întâi cu un picior şi apoi cu celălalt şi nu invers? Judecăţile noastre trebuiau să pornească de la inducţie, şi nu de la deducţie. Abia acum îmi dau seama ce prăpastie se cască între gândirea occidentală şi cea orientală. Prima are la bază conceptul verbului „a avea", iar a doua – conceptul verbului „a fi". Gândirea occidentală „a avea" pentru a fi şi cea orientală „a fi" pentru a avea? Diferenţa nu e mare, dar e esenţială. Două moduri de gândire, una prin acaparare şi alta prin dăruirea de sine. Una confruntându-se cu universul, alta contopindu-se cu el.

Dacă vrei să scapi de teroarea cotidianului, în momentele de relaxare, trage în plămâni aerul gândirii tale şi lasă-te la fundul lor, cum ai trage un gât de aer şi te-ai lăsa la fundul mării, dar nu închide ochii, ci priveşte cum galbenul soarelui se topeşte în albastrul cerului şi al apei devenind fluid, prefăcându-se într-un amalgam de culori şi nuanţe. Mult nu poţi sta la un astfel de fund de stare, dar aşa vei putea „gusta" clipa pe care Goethe a voit s-o oprească. Nu contează cp n-a oprit-o, important e că a vrut s-o oprească. De fapt a oprit-o imaginar şi imaginar i-a „gustat" esenţa.

Uită de toate prin uitarea de sine şi atunci vei deveni o părticică a acestui tot, apoi raportul dintre întreg şi parte, raportul dintre tine şi gândirea ta. Pe-o singură clipă, dar alege această clipă, caut-o, nu pe cea pe care a vrut s-o oprească ilustrul neamţ, caută una aidoma ei, care să fie a ta şi nici nu a ta, ci în care tu să te simţi liber de tot, chiar şi de tine însuţi, ba chiar mai mult, să devii această clipă.

Încearcă.

Îndrăzneşte!

Ideea asta de când lumea-i şi tu la fel, dar într-o clipă şi clipa asta eşti tu însuţi.

* * *

Bate ceasul. El e făcut prin bătaia gongului să-mi amintească mereu cât e ora. Dar există vreo oră? Care anume? Ora universală? Sau poate că bătăile lui nu indică ora, ci numai încearcă să împartă tăcerea în nişte segment codificate care exprimă, dar şi explică totodată golul din sufletele noastre care nu pot trăi în afara golului. Goluri în gol, un fel de piramide cosmice de formă sferică.

Un gol infinit făcut din goluri finite, care fiecare în parte îşi trăieşte tragedia sau bucuria existenţei. Însăşi bătăile gongului par nu altceva decât nişte goluri care se nasc, renăscând din propria existenţă efemeră alte goluri-ecouri, acestea, la rândul lor, punând faţă în faţă realul cu irealul ca două oglinzi perfecte să se reflecteze reciproc, formând un coridor lung pe care pleacă undeva umbre de oameni ce nu se vor mai întoarce nicicând. Arar, cineva din ei, întoarce capul şi se uit în urmă, încercând să vadă ceva.

Aceştia au memorie. Au feţele nelămurite, parcă i-ar bate un vânt hain pentru a le scoate din real şi feţele lor seamănă cu feţele la fel de nelămurite ale „Mâncătorilor de cartofi" din schiţele lui Van Gogh.

Goluri flămânde sau semiflămânde. Flămânde de ce? De pâine, de distanţe sau goluri flămânde de goluri? Depinde de un real, dar şi de un ireal. Acestea se impun fără echivocuri. Îşi caută jertfele. Dar lumea e totuşi o dispoziţie, o dispoziţie cu sau fără dispoziţie. Dar mă scoate din circuitul acesta al dispoziţiei ceasul. Am pierdut firul tăcerii. Cât să fie tăcerea? Număr fiecare lovitură de secure. Chiar văd strălucind oţelul acestei securi cu care Nimeni, pe un trunchi al fiinţării, segmentează tăcerea. Dar loviturile sunt mai surde decât orele precedente. Ceasul tot o fi fiind robul dispoziţiei sale proprii ca şi oamenii. Dar nu loviturile vin dintr-un mai adânc? De aceea sunt mai înăbuşite? Deodată îmi vine în minte altceva. Loviturile acestea din străfunduri sunt de ciocan. Cineva lucrează în cariera de piatră a timpului. Poate că Michelangeloo Buonarroti în carierele de la Cararra îşi taie blocuri din marmură albă din care n-o să-şi mai poată face sculpturile din teama ca nu cumva să mai vină un japonez cu un ciocan special tocmai din Japonia pentru a i le distruge, cum i-a distrus o Pieta cu mai mulţi ani în urmă.

Ultimul gong, al doisprezecelea, a răsunat după o pauză mai mare decât între celelalte. Şi nu s-a prăbuşit deodată, ci s-a desprins încet din real căzând în ireal ca o tăcere sferică, albă ca marmura de Cararra.

* * *

Ce vrea să spună în fond poezia? Că este? Că încă nu piere? Că se naşte spre a pieri, astfel atingând partea sensibilă, conştientă a problemei, că numai ASTFEL este? Ce poate fi ea mai mult decât momentul ce se naşte ca un strigăt în pustiu? Dar e un strigăt de durere, de bucurie, căci numai un strigăt de indiferenţă nu poate fi, indiferenţa se tace.

Mai curând poezia e o atestare a momentului prin care momentul se curmă pe sine ca o formă a tăcerii anunţând:

– Am vrut să spun că sunt şi eu. Pur şi simplu că sunt, dar sunt pentru că sunt. Eu sunt numele comun al momentului, rezultatul filozofiei lucrului obişnuit căruia i se dă nume, ca viaţa să-l „arate cu degetul" unde se află şi dacă acolo îi este locul. Iată ce se întâmplă cu este când ESTE. Dar, mă întreb, care este e cel adevărat? Primul sau al doilea? Şi aici mă încurc de-a binelea: încercând să întreb care este cel adevărat, primul sau al doilea, apare un al treilea este, ba chiar şi al patrulea?

Este?

STATUI SOLARE

O insulă uitată şi pustie
în care oceanul sapă...
Pustiu de cer,
pustiu de apă.
Din cine ştie
care veşnicie
în apă soarele se-ngroapă.

Asemeni lui, pietre rotunde
se şlefuiesc
de-un zbucium verde.
Rotunde pietre vin din unde,
le-aruncă apa şi le pierde.

Acestea sunt statui solare,
le-a dus pe mal
de jos furtuna,
iar valul cântecul ce-l are
îl toarnă-n ele totdeauna.
Şi-apoi dezamăgit oceanul,
văzând statuile negata,
aruncă-n maluri uraganul
şi le ciopleşte încă-o dată.

Mai stă o zi, se uită mut
şi-ncepe iar de la-nceput.

1963, insula Yturup

MOMENT BIBLIC

Stau cu tine, stau şi fără de tine
în lumea asta care de toate se ţine
şi bine aud cum iar cineva bate cuie
de fier inoxidabil în picioarele şi
mâinile lui Isus Hristos, probabil
să nu se infecteze sângele, şi el,
cel care bate cuiele, deodată-l aud,
zăludul-zălud, zice fricos şi pios:

– Doamne Isuse, tu iartă-ne fapta,
nu crede nimic necugetat, de prisos,
porunca s-a dat de Pilat,
regele Pontului,
el a zis Golgota cu pietrele sărace
din care doar
şopârlele verzi se aruncă,
parcă-ar vrea să prindă ultimul gând;

noi, aici, îndeplinim numai porunca,
ceea ce ni s-a spus, atâta şi facem,
toţi ştim că vei învia,
cu moarte pre moarte călcând,
urcându-te-apoi spre alte seninuri,
dar până-atunci te supunem la chinuri;

nepericulos eşti numai pe cruce,
ai noştri, toţi, oriunde s-ar duce,
se tem de cuvintele tale
mai rău decât de arme,
şi de ce n-ar merita frica? De-aceea

iartă-ne, dacă poţi, şi nu propovădui
nimic printre plebele-acestea nomade,
nici un trage la sorţi,
tu ştii – totuna răstignirea îţi cade
şi eşti jertfa ideii pe care o porţi
printre oameni şi-o sameni
în sufletul lor – asta ţi-i ... vina,
tu astăzi devii o mare personalitate
creştină şi de personalităţi răii se
tem ca de-un blestem,

nu te uita la stăpâni; stăpâneşte-te,
taci şi rabdă,
înzadar e să-ţi rosteşti pledoaria,
te vor răsplăti cu aceleaşi insulte.

Este poruncă nimeni să nu te asculte,
iartă-ne, dacă te doare,
dar asta ni-i datoria
şi nu din propria iniţiativă,
dimpotrivă,
inimile noastre deloc nu-s păgâne,
vremea le face, vremea le şi desface,
tu doar ştii: totuna mesia că-nvie,
de-aceea mai rabdă şi taci până mâine.

Şi Isus tace şi rabdă, ştie ce ştie.

LUMEA ACELEI COPILĂRII

Caut lumea acelei copilării
care arde ca o flacără
într-o vatră din satul strămutat
în lumea misterelor
toamna după despărţirea cu frunzele,
toamna după întâlnirea cu ploile,
când grânele verzi
împănează pământul.

Caut lumea acelei copilării.
Dar de ce-o caut?
Dacă cineva ar vrea să mă-ntrebe de ce,
eu n-aş putea să-i răspund.

Caut lumea acelei copilării
care arde ca o stea
întârziată pe cer
şi nu se supune soarelui,
ci vrea să aibă lumina ei proprie.

Caut lumea acelei copilării,
pur şi simplu s-o întreb ce mai face.

ÎN SENS IMAGINAR

Exişti de-atâta vreme în sens imaginar.
Te văd mereu aşa, cum n-ai putea să fii,
şi timpu-şi joacă rolul
cu ceasul lui solar,
când sună dimineaţa, de-amiază, la chindii...
Şi seara sună iarăşi, depinde când şi cum –
acestea sunt momente de care n-o să fugi.
La vârsta noastră nouă pier idolii de fum
Şi n-avem cui s-aducem amarnicele rugi.

Ne închinăm amiezii, precum şi ea se-nchină
oricărui om ce scapă
din lumea lui de mit.
Fotografii aprinse culegem pe retină,
le prindem dimineaţa, când ceru-i liniştit,
şi ducem ceru-n spate, suntem cariatide,
iubirea-i dialogul continuu şi abstract,
îl învăţăm de-acasă
şi timpul ne deschide
intrarea-n rolul nostru amarnic de exact.

Exist şi eu ca tine în sens imaginar,
altfel dezamăgirea ar bate-într-un târziu
cu gongul infraroşu al ceasului solar,
dar tu mă vezi de-asemeni, cum n-aş putea
să fiu.

ORĂ SELENARĂ

E-un ger cumplit cu lună-n zori,
plesneşte draniţa pe case,
pe geamuri ard tăcute flori
din cine ştie care lumi rămase.

E prea târziu,
e prea lumină,
e prea târziu,
ca-ntr-o surdină
dorm oameni calzi, copii cu vise,
copaci cu ramurile ninse,
întinsul alb şi melancolic
şi-n zare plopul meu bucolic.

Şi doarme focu-n fund de sobă,
iar luna-ntreagă – fund de tobă –
tâlhar de noapte prin grădini
răsuflă ger cu flori de spini.

La ora asta selenară
dorm şefi de stat şi şefi de gară
cu hărţi în vise şi cu trenuri.
În avalanşe de refrenuri
se nasc poeţii din stihie
sub albe zodii de hârtie.

La ora asta selenară,
la ora asta solitară
începe sufletul să doară,
începe lumea să te doară.

Dar ce fac cei ce nici un pic
nu-i doare sufletul, nimic?
şi copiii mei, grăbiţi să mă lase în urmă.

FEMEIE ÎN NEGRU

Mâine va fi greu să te născocesc
din toată avalanşa asta de zgomote,
viteze, gânduri, drumuri, insomnie.
De-atâta dragostea ta pe doru-mi pă-
mântesc, ca pe-o cruce ţi-o răstignesc,
ştiind că peste noapte învie.
Vorbele mari nu mai costă doi bani,
le dezumflă tăcerea, vântul le bate,
ploaia le spală, le aruncă pe toate;
dragostea nu le ia niciodată în seamă.
Noi plătim vamă pentru ziua aflată
cu vârf şi-ndesat – valută curată.
Suntem angajaţi în focul de-a face
secunda mai plină şi pacea mai pace.

Dar în toate acestea e nevoie de foc,
de nervi şi răbdare, şi nu de noroc.
Diavolul, ce mă pune astăzi contrar
cu-atâţia şi cu-atâtea, mă dă şi de gol,
mi te vrea îmbrăcată în negru, spre
ciuda simbolului vechi, funerar, prea-
cunoscutul simbol
cu femeia în negru la hotare de fum.

Eu mi te pun la-nceputuri de drum
să-ţi aperi dragostea de mafia indi-
ferenţei, să protestezi cu ochii şi
gura contra urii – cu ura, contra
morţii – cu sorţii,
aruncaţi şi azi pentru dragostea ta,
şi, votând cu fiece fir de bucurie
pentru supremul tău drept la iubire,
să poţi revărsa steagul nepotolirii
cât mai sus pe turnul vieţii solare,
să-l ştie-a ploua totdeauna nădejdea,
ca să-l poată usca mereu aşteptarea.

PIRAMIDA SINGURĂTĂŢII

Leul era alb, leoaica şi mai albă,
albatros pustiul în albastrul serii
albăstrea sub labe alte aspre prerii
ori savane ca-ntr-un film în serii
cu tării şi-agave, fluvii şi ostroave,
ave să le cânte, na-vă-nchipuirea,
daţi-mi frumuseţea limpede şi goală.

Leul era alb, leoaica şi mai albă;
praznic era mersul, inima de gală,
portocală semnul viu ca untdelemnul
tulburat de ziua norilor-pilaştri,

şi din urmă luna tot atât de albă
ban pe salba nopţii răsărea sihastră
şi-n târziuri roşii, ca-ntr-un
forum roşu, apunea adâncă, mută şi albastră.

RIGLA ŞI TOATE CELELALTE PARALELE

Iată rigla, penalul şcolar,
creionul, radiera şi luna,
pe care dorm inscripţiile
tuturor îndrăgostiţilor,
scrise mai întâi:
„Ion + Maria + Dragostea“,
ca apoi rădăcina pătrată
a dragostei
să fie blondă,
să umble la şcoală
şi să afle
rădăcina pătrată a vieţii.

Dar rigla
nu rezolvă nimic.
Ea poate trage paralele
cu gândul că ele
nu se vor mai întâlni,
dar, vezi, pe lume paralele
sunt tot mai multe
şi se-ntâlnesc
şi ne-nchinăm în faţa
monumentului lui Lobacevski,
un monument abstract,
din două paralele
cu semnul înmulţirii-n vârf.

Şi iată-aceste două paralele
se-ncep de la o riglă
şi-un penal şcolar,
dar toată tragedia noastră-i,
de multe ori,
că undeva avem şi-o radieră,
ce ştie doar să şteargă...

Şi, totuşi, paralelele acestea
sunt mult mai tari
ca moartea
şi mult mai slabe
decât dragostea ce vine
pe aceleaşi două paralele...

TRIPLU SALT

Cu ochi aprinşi pândesc o-ncăierare –
culori stridente
scapără în salt
şi inima în zbor deasupra lumii
se dă de-un mal şi-apoi de celălalt.

Şi jos genunea ce crâncenă se cască,
învăluită-n muzică riscant;
e un destin de foc
şi de-ntuneric,
un semn de întrebare crud, violent.

E-un sens intim şi nu o dedublare,
în saltu-acesta
timpu-i hotărât.
E-un sens de foc pe care nu oricine
şi-l vrea legat cu funia de gât.

Trec linii peste linii, stele negre
lucesc cu-ntunecimea lor de moarte.
Printr-un inel fatal
zbucnesc destine
şi viaţa mi le-aşteaptă-n altă parte.

Grea, muzica din umbră mă sugrumă
şi pieptul meu
cupolă se preface –
un triplu salt în urma lui rămâne,
iar timpul s-a oprit buimac şi tace.

Prin ceaţa lui pluteşte-o poezie,
o dragoste riscantă,
dar frumoasă,
un triplu salt păzit de artificii,
o viaţă din convingeri mari culeasă.

Un triplu salt şi-o grea purificare
de suflet
şi speranţă
spre un pisc.
E poezia unui sens,
ori o-ncleştare,
sau poate însăşi poezia e un risc?

OBÂRŞIE

Eu mă cobor, da, da, din munţii Ocniţei,
de sus, de-acolo, de unde soarele bălan
bea lapte cald prin pâinile albite
şi mii de sori, din floare răsăritei,
fac galaxii nemuritoare-n fiecare an.

De sus, de-acolo, pe unde soarele bălan
nu creşte vii imense,
dar coace câte-o vină
ce scoate vin frumos ca ochii de leliţă,
ca drumul unui bade,
de urmă purtător...
Mereu din munţii cei, de-acolo mă cobor
şi când mă uit de-aici,
de jos, acolo-n sus,
văd nordul meu cu sudul suprapus
şi oamenii îl cresc senin din munca lor,
îl netezesc cu mâna, îi dau apoi un grai.

Adânc vorbeşte dealul, acel picior de plai,
prin mitul ce ne face şi pâine, şi la pâine,
când pruncul lor se naşte,
deodată creşte-n mine
şi are ochi de noapte sau poate că de mit.

La Ocniţa, vă spui, nici moartea n-a murit,
dar frunza,
dar balada, dar omul veselit?
Un viscol mut de stele prin fiecare rază
se uită-n casa noastră
şi casei sunt de pază,
iar când soseşte toamna
şi strigă frunza-n vânt,
ascult ca niciodată, vocabulă cum sunt,
chemări de totdeauna, cu miros de pământ
şi iarbă arde-n soare şi strigă: „Vreau să
cânt!“

Şi-n adormirea nopţii, cu luna cea bălaie,
Luceafărul se joacă prin scârtele de paie.

NINGE LA O MARGINE DE EXISTENȚĂ...

AM FOST UN VISĂTOR

Am fost un visător cu visele neizbândite,
cu fericite clipe-a Neizbânzii. E curios
tablou să vezi cum tu ca un ecou te prăbuşeşti în beznă

şi creşti, ca uriaşii creşti,
cum în copilărie te visai căzând şi mama

tălmăcea problema ca o creştere;

am fost un visător,
unul din oamenii înlănţuiţi
din puterea
propusă de Platon
să văd ce am în faţă;

am fost un visător pierdut prin viaţă,
un visător târziu,
am fost un strigăt prin pustiu
la care mi-a răspuns ecoul viu ce se bătea de maluri de nisipuri
şi când vedea vreo oază, o ocolea,
la baza
teoriei mele
creştea sămânţa intuiţiei, ambiţia de-a

nu avea nici o ambiţie,
cu strictul necesar al unui visător
care şi el s-a prefăcut în vis
şi-n faţa
visului mi s-a deschis
cea mai frumoasă panoramă – tot de vis –
un Paradis
împrejmuit
cu pomi ghimpoşi
şi-n fiecare ghimpe
rămas din mine – câte-un vis
mai semănând cu lacrima de pe obraz,
argonaut pornit spre lâna din Caucaz,

dar, drumul fiind greu,
când am ajuns, era târziu
şi-n loc de lână l-am găsit pe Prometeu
înlănţuit
şi-un vultur îi mânca ficatul
şi l-am gonit atunci şi eu,
dar el, înfuriat şi nesătul,
porni să mi-l mănânce pe al meu.

NINGE LA O MARGINE DE EXISTENŢĂ...

Am venit să răstorn lumea. Dar lumea era plăsmuită de la început răsturnată. Meritul meu constă în faptul că, spre deosebire de alţii, mi-am dat seama de acest lucru. Apoi m-am corectat; am venit nu să răstorn lumea, dar s-o văd cum este, dar nici asta nu a fost tema mea. Şi m-am gândit că misiunea mea este nu de a vedea lumea cum este, ci de ce este. Cu asta aş putea să-mi justific venirea mea pe lume?

În toate e o goană nemotivată sau motivată de motivul nonmotivării abstractului prin concret. E o fugă de sine spre sine prin sine pe circumferinţa ecuatorială a sferei. Aici cercul se închide şi în nisipul său broaştele ţestoase ale memoriei ies din Pacificul fierbinte să-şi depună ouăle din care va ieşi din nou veşnicia.

Veş-ni-ci-a.

Oceanul încruntat şi veşnic.

Orgoliu şi nuanţare.

Trimiteri şi neajungeri la punctul vamal al acesteia.

În timp ce eu şi tu ca formă centripetă a fulgerului ieşit de pe orbita circum + veşnică a întoarcerii spre mai departe.

* * *

Eu am să vin. Eu dacă-am spus că vin,
nimic nicicând nu-mi schimbă hotărârea.
Eu trebuie să vin.
Eu nu pot să nu vin.
Eu vreau să vin.
Şi dacă întârzii, nu singur mă reţin.
Simt unii-o prăbuşire-a unui timp
ce s-a deprins cu multe.

Cu dragostea începem
şi terminăm cu frica.
Încearcă de aici, încearcă, te ridică…

Eu trebuie să vin,
ba chiar mai mult – cum n-aş putea veni
cu-aceeaşi încercare de-a nu, de-a nu muri,
o şansă dintre şanse
cu foame de senin.
De aceea am să vin. Eu nu pot să nu vin!

De a spune ultimul cuvânt?

* * *

Această carte am conceput-o în 92, într-un decembrie, umblând singur pe plajele plouate şi ninse ca niciodată ale Masandrei într-o Yaltă pustie, cu sanatoriile şi hotelurile închise. Pentru ultima dată fluxul de văzduh de munte şi de mare îmi mai cârpea plămânii atacaţi de sărăcia şi mizeria foametei din 46–47, pe care am supravieţuit-o, dar nu fără urmări.

Casa Scriitorilor în care mă opream era şi ea aproape pustie, cu doar câţiva bătrânei şi ei veniţi mai mult pentru tratament decât pentru a lucra. Denumirea cărţii vine tot de atunci şi tot de acolo. Cuvântul existenţă a venit mai mult de la sine, atunci ieşind în relief un alt cuvânt, cu conţinut metafizic – „dincolo", dar nu dincolo de viaţă, ci *dincolo* de o dispoziţie lăuntrică de unde mi se deschidea un imperiu necunoscut şi ademenitor, un spaţiu în spaţiu pe care îl simţeam cum îl tentează ultima barieră a timpului în faţa căreia am stat ca în faţa barierei închise la cantonul de cale ferată în aşteptarea trenului care nu mai vine sau poate că de mult a trecut şi acarul a plecat undeva, uitând să deschidă bariera. Poate că trenul era al timpului şi mulţi, printre care şi eu, nu l-am observat şi am rămas înafara timpului.

Cine va cuteza să citească volumul şi cunoaşte pictura clasică germană, mă va surprinde privind dincolo de barieră ca pe eroii pânzelor lui Caspar David Friedrich, reprezentantul romantismului timpuriu. În majoritatea picturilor sale, aproape toate personajele stau cu spatele la pictor, privind în zare, pe care Friedrich le-a pictat împreună cu infinitul, crezând că astfel va putea percepe şi materializa în culori infinitul, dar nu i-a reuşit...

* * *

Natura nu l-a putut înzestra pe om cu nemurirea. Dar veşnicia ei l-a pus pe gânduri; de ce să nu fie şi el veşnic, negândindu-se niciodată ce ar putea să facă o veşnicie întreagă, – să paraziteze doar?

Deseori şi-a pus întrebarea obişnuit: de ce nu-i nemuritor ca munţii, să zicem, sau ca marea, ca stelele? Şi stelele, de fapt, sunt la fel de neveşnice, numai că durata de existenţă este mai lungă decât a omului.

Nouă ni s-a rezervat o durată de viaţă în care nu putem reuşi întrucâtva să găsim ori să dăm singuri vieţii un sens care ne face să trăim clipă de clipă până când, ajunşi pe malul prăpastiei neantului, în ultima clipă sortită nouă, timpul ne împinge şi noi cădem în gol.

Se vede că datoria noastră de fiinţe raţionale nu e atât să facem viaţa altfel, cât s-o înţelegem mai bine, ca astfel, înţelegând-o, să ne înţelegem şi pe noi înşine în faţa ei şi în dependenţă de ea: ce vrem noi de la noi.

Alteori ni se pare că nu vrem nimic, ori vrem cu totul altceva decât ne-ar putea da ea.

Cogito ergo sum?

Ergo sum?
Sum?

* * *

Dacă tu eşti casă, dacă tu eşti masă, dacă tu eşti
în tine, prezentul, în acelaşi timp şi trecutul;
de ce taci, sau dacă nu taci, de ce nu taci, aci
copacii se cresc pe sine şi voi îi tăiaţi şi îi rupeţi;

ce-aveţi voi cu copacii, lacrima albă de la
vocile albe-ale nopţii
ce pogoară ca întrebările neîntrebate. Bate şi Şi se
va deschide,

dar dacă baţi,
cineva de dincolo de uşă întreabă
nu cine bate,
dar de ce bate,
parcă în asta constă esenţialul;

dacă tu eşti cel de dincolo, dacă eşti masă şi scaun
şi stai ca un religios apocrif,
de ce te dezici de Sisif,
ori ai uitat că tu eşti el, că Nichita Stănescu era
într-un eu tu; acum cine-o fi fiind Nichita
Stănescu? Ce mai scrie acum Eminescu,

de pe ce cruci de biserică mai împuşcă din nou
Creangă iarăşi ciorile, dacă tu poţi să fii
în pofida logicii concomitent şi da şi nu,
de ce eşti lipsit de darea să fii tu, numai tu?

* * *

Regim sinistrat de cuvinte. Pe Nistru sinistru
înfloreşte ambiţia apei ce curge spre mare,
eroarea luminii îşi sapă-ntrebarea în apa
murdară pe care-o filtrez prin mine
şi-o beau

şi oasele mele trosnesc de atâta sălbatic calcar,

pe Nistru se scrie
faimosul registru
al setei ce curge cu apa de sus. La răscruci
se aude cum tace Isus
pe crucea de lemn însetat de-aşteptare;

plouă la munte şi apa curgândă spre mare
moare treptat şi-n valuri se-aprind năluciri,
când curge prin goluri,
clopote negre trezesc mănăstirea ce-ar vrea să se vadă
în oglinda neroadă cu valuri defuncte,
şi strigă târziul
şi vorba pe punte
sub umbre cărunte se face dilemă.

Şi clopote albe de vreme sună-n adânc anatema.

* * *

Vorbind sincer, nouă, oamenilor, nu ne-a mai rămas nimic nou să facem pentru nemurirea noastră. Ceea ce am putea face şi am încercat nu o singură dată a fost dorinţa de a da foc pământului, dar nici aceasta nu e o noutate, Herostrat a făcut-o cu atâtea secole înaintea noastră!..

Suntem din neamul Herostraţilor, chiar dacă mi se pare că din seminţia Dedalilor şi Icarilor, vrând să descopere zborul fără aripi.

* * *

Singur pe sine.

Ca un suveran care îşi distruge propriul monument înălţat întru nemurirea sa. O fi cunoscând istoria şi de acestea?

CENTRUL FATAL

În gara asta încă n-a venit trenul de ieri,
meri arţăgoşi îşi demonstrează toată intenţia
autoconservării
prin fructul
care închide cercul existenţial, apeductul.
Totul e strună întinsă – detaşarea şi-atenţia
semicercului întoarsă spre centrul fatal;

concluziile noastre au un spor nominal
de convenţii ce se leagă şi-i promit infinitul
carnal, stratagemă-funcţie egocentristă;

culorile ştiu să insiste în furia şi graţiile
în care recuceresc spaţiile neîncrederii ce ne soarbe,
genele oarbe
descriu lamentările meteoritului de la Tunguska –

ravagii stelare,
colorări în infern
pentru manufacturi de contrabandă;

pe frontieră umblă înarmată şi nerostită comanda
de-a trage
şi-aici gara
cu toată vara
care nu poate pleca nicăieri.
Ce fel de timp la trecut se numeşte ziua de ieri?

* * *

Murind, noi spunem că trăim. Senzaţia asta mă copleşeşte de fiece dată când aud cântecul „Lume, lume, soro lume!"

Ce mergere inversă cu faţa întoarsă spre trecut!

Mergem înainte, dar parcă mergem înapoi. De fapt, aşa este. De la începutul unui sfârşit spre sfârşitul unui început.

* * *

Strigăte cioplite pe aşchii de vreme care se fărâmă din cauza marilor schimbări de temperatură, a ploilor şi vânturilor solare. Îndurarea faţă de trecere este îndurarea faţă de sinele tău care trece şi se trece ca un lucru nefolosit.

Doi şi cu doi este egal cu doi ori doi,
dar au rezultate diferite.
Unul de la venire şi altul de la plecare.

* * *

I. Simt căutarea: în mine, dincolo de mine. Mai mult chiar: lucrurile simt cum se caută. Te caut pe tine şi-ţi găsesc urmele prin pustiurile mele. Urme care se pierd spre nesfârşit, sau spre nicăieri (e acelaşi lucru), fiindcă spiritul este izvorul, oaza, oprirea, aşteptarea, orgoliul verdelui care s-a comis ca greşeală inversă, fiindcă altfel ar fi fost văduvit de perpetuare.

Sunt acel 0,1 din formula lui 3,14, dar nu ca eu, ci ca noi, şi noi, în calitate de eu repartizat într-o metaforă a păstrării materiei în iluzie, în deziluzie, mai ales în ultima. Avea dreptate Ion Minulescu când a spus „Eu sunt cel care nu-i!". Dar nu Minulescu a spus-o primul. Cu adevărat au spus-o şi alţii pentru a se determina, pentru a se încredinţa că sunt, ştiind că nu-s şi în acesta (nu-s) rămânea virtualitatea să se pronunţe şi virtualitatea se pronunţă ca primul strigăt al copilului nou-născut.

Trebuie să uit de eu. Eu este o născocire. Un atribut al aflării şi, în acelaşi timp, al negăsirii în Univers. Această febrilă căutare mă convoacă mereu ca pe o absenţă, să-mi dau seama că sunt, nefiind, desigur. Sunt încercarea de a nu muri, dar nu eu, ci însăşi încercarea, că este stăpâna mea de care ţine şi mă ţin cum pomul se ţine de umbra pe care el o provoacă să fie.

* * *

II. Trăim fiind prin nefiinţă, prin orgoliile de a vedea lumea multiplă şi angajată în existenţă numai în clipa când plouă simetric şi universal logic, aştept să plouă şi mă conving că nu-s, deoarece din toată vrerea mea să plouă simetric şi logic universal nu pot aduce ploaia, nu o pot rechema, aşa cum se întâmplă când aştepţi trenul să vină şi el nu vine, el, de fapt, vine, dar nu pentru mine, vine pentru altcineva, dar acest altcineva nu are nevoie în clipa asta de tren, deoarece el pleacă, iar trenul vine. Şi discrepanţele dintre starea lui vine şi starea lui pleacă, sunt contradictorii, deci, dialectice, sunt ca o negare a negaţiei, iar ce se alege din urma acestei negări este partea pozitivă a aşteptării, a legitimei abnegaţii din sensul care se învârte gravitaţional în jurul versului *a vrea.*

* * *

Aud numai lucruri ce se bat cap în cap pentru existenţă. Depărtarea trecută din cantitate în calitate se preface precum sărutul nevinovat în toţi copiii care, cu timpul, devin noi, voi, ei şi numaidecât şi celălalt.

* * *

Realitatea ca nemijlocire. Formula realului se reconstruieşte numai. E imaginea imposibilului devenit posibil, adică trecător, murind prin nemurirea sa depăşită de sine şi pentru sine.

Realitatea se nemijloceşte, astfel se continuă şi se construieşte între limitele ce se exclud, dar numai pe o durată de timp pentru a se reîntâlni.

* * *

Un fel de teatru al absurdului este această vânzolealã la poarta nemuririi, după care nu e nimic decât gol şi uitare. Pe aceste porţi ar fi bine să se scrie cu cuvintele lui Dante la intrarea în infern: „Lăsaţi-vă toate speranţele aici". Cât amar aduc omului nostru aceste iluzii pierdute! Putem da tot ce rămâne. Viaţa trăieşte, în fond, cu cotidianul său.

LUMINI LITURGICE

Eu îmi cultiv credinţa ca pe o sinecură,
ca pe-un repaos al pornirii. Întru totul
stă totul frazei, gândirii, din care sinele
pe sine însuşi se provoacă-n aventura rotundului
ca pe-un avans al confruntării faptului numeric
cu tot ce corespunde ezoteric în albiile albe şi pătrate,
corespodenţa semnului cu semnul, îndemnul
spre lumină şi-ntuneric
eteric consens, explodarea totală a soartei
ce face din nimic adevăratele arte
de-ncântate amurguri cu roşul fierbând
ca nisipu-n clepsidră căutând
culpa pentru marile-ntârzieri
de reflecţii; tuturor aducând
aceleaşi obiecţii-reproşuri,
amurguri suprasaturate
de culori incendiare,
culminate cu roşuri
într-un amestec de repatriere-a
credinţei şi de izgonire-a
tumultului; o, cât de
înalt se simt aici rigorile
multului în anturajul
acelui mult pe care nici sufletul nu-l
ştie cât e de mult într-un
prezent venind dintr-un departe
şi dintr-un foarte-foarte demult
ca o recapitulare a formelor
originare dintre tot
ce spiritul nostru
are şi n-are.

ARGUMENT PENTRU POEZIA „REDĂ-MI IUBIREA...“

Onomatopeea nu e oare trecerea semnului natural al sunetului la fel de natural negândit de nimeni, dar produs de natură în semnele articulate deja trecute prin spontaneitatea semilogică a unui discurs reprodus de om ori, mai curând cu ajutorul lui ca un post retranslator către acelaşi spaţiu-timp infinit? Nu e oare chemarea acestuia către întreg, în care scopul devine discursul către acest întreg care, în fond, există doar în strategia gândirii noastre?

Cuvântul numeşte o absenţă, o arată, propoziţia, fraza o prezintă în complexitatea ei, deschizându-i calea către analiză, analiza fiindu-i şcoala de luminare a umbrelor şi semiumbrelor ce conţin în ele o logică aparte, deşi pornită din cea clasică, dar separată de ea în aceeaşi tendinţă de separare?

Cuvintele onomatopeice par să fi apărut primele care au denunţat un fenomen natural.

* * *

Redă-mi iubirea, Doamne, şi îţi întorc credinţa,
redă-mi nemărginirea pe care mi-ai luat-o
din dreptul meu la viaţă ce astăzi se reduce
la umbra singulară ce-o port şi n-o pot duce

şi resemnat de formă în sens parasimpatic,
maturizarea-mi dulce de-acelaşi om sălbatic
s-o cotropesc din sfera de câmp şi de substanţă
s-o readuc la tine
pe alba ta balanţă
ce-arată adevărul cum singură privirea
hipnotică o vede şi-i ştie convertirea;
redă-mi iubirea, Doamne, mai vreau să mă apropii
de tot ce nu-i al nostru cu ochii mei improprii
ce-şi regăsesc delirul halucinant şi-adult
ca pe-o relicvă-a vieţii şi-a morţilor de mult
ce se-ndoiesc de tine
şi de-ndoiala lor,
redă-mi iubirea, Doamne, durerile ce-o dor

ca într-un forum tandru de strigăt şi scântei
să-mi prind nemărginire şi onomatopeia
cât mai conţine sensul nonsensului abrupt,
să mă cobor prin tine
în ce e dedesubt
şi ca Arghezi-odată, gonit dintr-o poveste,
să ştiu că n-a fost umbră şi să urlu: Este!

FĂCLII PENTRU DUMNEZEU

Voi, voi, cei care ştiţi totul, ce fericire,
ce fericire, Doamne, ce fericire să ştiu
şi eu, cel blestemat care încearcă să se
învârtă într-un cerc – fantoma puţinului –

să ştiu la umbra pelinului înflorind toată
vara dintru care albinele adună nectarul amar
şi ceara pentru făcliile ce vor înflori acum

şi de Paşti, sau, într-un fel, la căpătâiele
celor care prin lumina lor te renaşti şi cei
care pleacă să uite, să uite, să uite, să ui-

te drumu-ndărăt, drumul, drumul spre ora şi
fumul albastru
ce se urcă sfinţit prin biserici,
în zilele când liliecii, cu ochi interiori,
emisferici visează prin clopotniţe vechi cu
picioarele-n sus,

am uitat, nu v-am spus,
nu m-am gândit niciodată că albinele, pe lân-
gă miere şi ceară mereu

adună şi-o ceară deosebită
din care se fac făclii numai pentru Dumnezeu.

ARGUMENT PENTRU POEZIA „LA DELPHI, ORACOLUL...“

Oracolul de la Delphi vorbea singur şi sigur (în doi peri), Pithia plecase + plecase + plecase demult, dar mult mai demult decât foarte demult, smult din piroteala de vară, Oracolul intrat în spectacol purta semnul ocult – Păianjenul roşu, cu musca prinsă în cangele-i negre şi lipicioase, grefat pe fundalul unei plase în formă de hexagon, după ce cântase la liră, din templul lui plecase şi Apollon şi-un nor sfredelea senilat impar, şi Oracolul vorbea singur şi sigur (îi plăcea acest statut de proroc solitar), vorbea de-adevărul istoric şi de memorie şi-un profesor de istorie, basarabean, de prin părţile Sorocii, păştea la un stăpân viţeii epocii ascultând. Ascultând, ascultând, ascultând cu sufletul la gură aceste mistere şi Oracolul solitar continua să vorbească, mereu să vorbească despre adevăruri echivoce care n-au fost niciodată, deşi ar fi putut fi, vorbea sub albastrul impar, dar vorbea pentru profesorul de istorie, şi undeva spre mare, pe-o coastă de deal, se urca o podgorie, Oracolul vorbea despre Elada, despre trecutu-i de glorie, despre arta elenă şi despre frumoasa Elenă din cauza căreia pornise Războiul troian, vorbea unui profesor de istorie, basarabean de pe lângă Soroca, de unde venise pe-o vară după norocul de-a paşte viţeii, apoi să se întoarcă să predea istoria-n şcoală şi homerica epopee, ce idee, ce mai idee, cui i-a venit în cap această idee ca un profesor de istorie să pască viţeii în Grecia, cui i-a venit, ce i-a venit? Şi Oracolul vorbea singur şi sigur despre miracolul antichităţii, iar cerul era clar şi impar, fără nici un simulacru pe fundalul unui decor uşor ca un fior. În care se confunda profesorul cu sacrul…

* * *

Oracolul de la Delphi vorbea singur.
Pithia plecase demult, smult foarte demult
din pornirea din munte,
sigur de sine, avea semnul ocult –
păianjenul roşu cu-o muscă
în braţele negre-cleioase –
bătea vântul şi dedesubt –
Apollon,
după ce cântase
cu lira plânsă
şi norii de formă albă
sfredeleau cerul impar
oracolul, singur, vorbea adevăruri
care n-au fost niciodată,
vorbea pentru sine singur şi-avar
cu-a fost niciodată odată, odată
ce-a fost ca
niciodată…
La Delphi oracolul vorbea
adevăruri…

* * *

Biblia e o carte sfântă nu numai prin faptul ce se spune în ea, dar şi prin cum se spune.

* * *

Vine primăvara ca o Bunăvestire. A şi venit. Am fost la grădină şi ochii mi s-au oprit asupra unui piersic minuscul, sădit anul trecut. A înflorit. Nu-mi puteam lua ochii de pe el. Semăna cu o fetiţă care vrea să fie cât mai repede, chiar acum, de rând cu cele mari, cărora le este permis să se gătească pentru a fi bune de peţit.

Alături, pădurea, după dezastrul îngheţului de astă-iarnă, stătea încremenită şi neagră ca o tăcere de după miezul nopţii. Pe ici, pe colo, pe la margini câte un corn înflorit pigmenta paleta cu galbenul pe care-l proba din iniţiativa sa proprie penelul unui Van Gogh nenăscut încă pentru a picta acel *Lan de grâu cu corbi* cu gândul de a ne răvăşi imaginaţia şi a ne amesteca sentimentele şi visele colorate şi ele a primăvară.

Apoi un freamăt prelung şi adânc a trecut prin tăcerea pădurii crescând din lăuntrul adâncurilor ca apoi să se retragă îndărăt inspirat de plămânii pământului plămădit cu drojdia ploiţei ca o binefacere din noaptea trecută. Paleta, cu vopselele naturale, închise, mirosea amar a mugure ameţit de tăria albastrului, a abur cald îmbibat cu negrul pământului şi târziurile roşii ale amurgurilor eterice topite şi împrăştiate pe gura întredeschisă a orizonturilor cu plopi îmbrăcaţi în rase negre ca nişte călugări porniţi pe zare.

Şi fără să aflu cauza, am revenit din nou la pictură, şi imaginar am făcut o ramă, un pătrat în care a năvălit tot negrul pământului umed şi în minte mi-a venit *Pătratul negru* al lui Kazimir Malevici, pătrat în care poate intra orice colţ din natură şi pe fundalul acesta negru am pus copăcelul de piersic înflorit pentru prima dată, apoi din negrul dat s-a developat umbra pădurii, într-o floare de piersic s-a pomenit o albină, şi deodată pădurea din cadrul pătratului s-a umplut cu cântece de păsări prin care se anunţa lumea din jur că fiecare îşi privatiza un anume loc unde îşi vor face cuibul, va scoate pui şi va popula pădurea cu noi cântece.

Gândindu-mă prea mult la anumite lucruri pe care trebuie să le fac şi nu le pot face dintr-o respiraţie, noaptea le visez.

Aseară am visat *Pătratul negru* al lui Malevici. Din adâncurile lui negre s-a ivit un punct alb de lumină care, crescând spre mine, se prefăcu în copăcelul cel de piersic înflorit. Imaginea lui continuă să crească şi pe fundalul negru cât ţinea pătratul, crescu floarea şi în floare poposise o albină care poate că avea să adune primul nectar de anul acesta pentru ceaiul unui copil plecând la şcoală şi prima ceară din care se va face prima lumânare aprinsă pentru Dumnezeu.

* * *

Pe drumuri se-aud roţile-aducând
sau ducând oamenii, dar unde, de ce?
Vânturile au început să are şi să
semene porţiuni albastre de primăveri.

Ieri, ciudat suna „aici", ce sens ascunde
în pântecul său acest „ieri", parcă azi
nu-i tot ieri şi mâine – la fel? Pe lângă
mine şi tine există şi el, Celălalt,
altminteri, totu-i bazat pe mişcare,
însăşi existenţa e un moment ambulant.
Totul vine şi pleacă,
pleacă şi vine,
cine vine, la cine, dar aici cercul
se-nchide, depinde cine la cine, Care,
invers spus, e acelaşi depinde, cine
la cine, unde-neunde-l cuprinde iarăşi
spre ieri-nicăieri,
o cariată logică bazată pe
constituţia logică de pe
timpul lui Aristotel, cu „nu" şi „da",
adică la fel, cu „minus „ şi „plus",
cu terţiul exclus,
care stă cu porţile ferecate din gros.

Pe drumuri mă aud venind şi
ducându-mă eu, acelaşi, şi aici, şi
acolo mereu, mă duc şi rămân
încălcând noncontradicţia concomi-
tent să fiu şi ţăran, dar şi bătrân.
Aud, auzi, aude. Ni s-a dat auzul
să ne auzim fiecare cum pleacă şi vine.

Ieri a plouat ca un mărăcine.
Şi acum răsare soarele.

* * *

Le place… gândul de casă şi masă, de copii şi de soţii, dar îi întineresc mai ales drumurile de ţară şi câmpiile şi pe la răscruci cu Hristos crucificat pe cele patru puncte cardinale A-B, C-D, pe care – dacă le uneşti – se iscă tot crucea. Pe feţele ţăranilor, amiezile toride desenează stampe latino-americane cu linii îngroşate de culori cafenii, încercănind perechi de ochi scufundaţi în orbite, ochi care urmează lumina ca sutele de mii de răsărite ce se roagă zeului Ra din vechiul Egipt şi ajung pentru toţi culorile cafenii cu trimiteri la toamne târzii şi le întineresc toamnele şi palmele lor bătute cu drumuri se reazemă de întoarcerea lor acasă într-o ambianţă tomnatică.

…Şi masă, şi masă, şi masă cu două mâini puse una peste alta, aşteptându-i cu o modestă natură statică…

ALBE SONATE DE TRANSFIGURARE

* * *

Ninge! Iarăşi ninge!

Dar anapoda, fierbinte, cu fulgi de plop. În curtea noastră, invadată de aceşti copaci, care erup mai întâi verde, apoi alb. E un fel de aniversare a unui alb inconştient, aproape intuitiv. Se propune şi se propagă într-un discurs al Demonului Albului venind din adâncuri, mai din adânc decât verdele izvoditor de viaţă, mai de dincolo, din spaţiile necontrolate de incursiunile gândirii, nu zic omeneşti, fiindcă omenească este gândirea şi numai omenească.

Privesc de la etaj şi mă amuză acest alfabet mişcător de buchii-hieroglife chinezeşti, căznindu-se să contureze un înţeles, şi el alb, din jocul degetelor unui şaman ascuns dincolo de paravanul aparenţelor. El nu face figurile, ci mai mult le presupune că pot fi aşa, dar pot fi şi altfel. Cum? Asta e o altă problemă şi rezolvarea ei vine sau e pe cale să vină în anturajul unei noi afirmări a caldului, în sfârşit, venit după o primăvară plouată şi înfrigurată.

* * *

N i n g e .

După atâta amar de vreme fiica mea cântă la pian. Poate o fi din cauza ninsorii? Cine ştie? Dar fantastic mai ninge. Ninge ca într-o poveste de Crăciun şi parcă nu fiică-mea cântă la pian, ci însăşi iarna.

După atâta amar de vreme s-a întors iarna şi iarna asta cântă la pian. Eu chiar îi văd degetele, albe şi lungi. Aleargă pe clapele pianului, parcă ar căuta ceva şi nu poate găsi. Ce-o fi căutând iarna? O fi pierdut ceva? Ori s-o fi pierdut pe sine însăşi şi acum nu se poate găsi? Dar s-a găsit oare?

Ninge şi pianul cântă. Şi-a adus aminte de „Te uită cum ninge decembre", răvăşind amintirile şi memoria lui Bacovia. Ninge şi peste existenţa mea, ninge aceeaşi existenţă, albă ca iarna. Poate e o halucinaţie a mea, cum existenţa poate fi albă. Cei vechi ne-au spus că existenţa e sferică , iar dacă poate fi sferică, de ce n-ar fi şi albă, sau de altă culoare, cu atât mai mult că ele, culorile, în realitate nu există, ci tot sunt halucinaţie a ochilor noştri. M-am dat la fundul existenţei şi muzicii şi nu pot pricepe cum o halucinaţie poate trezi în sufletul nostru atâtea gânduri, răvăşindu-le apoi ca viscolul, noianul de alb, care, în fond, e albastru, căci zăpada, până la urmă, e totuşi albastră. Am citit undeva un tratat întreg despre albastrul zăpezii. Poate că frigul din ea e albastru, dar frigul e o realitate, pe când albastrul e o halucinaţie.

Ninge. Stau întins pe fundul ireal al muzicii şi existenţa mea precipitează căderea fulgilor şi fulgii trec prin cameră şi sângele meu, continuând să se vadă, de parcă m-aş afla în spatele ecranului unui aparat Rönthgen. Ninge şi eu simt răcoarea fulgilor. Răcoarea asta existenţială. Totul este existenţă şi totul este nonexistenţă…

Am impresia că de mult nimeni nu mai cântă la pian, dar pianul continuă singur să cânte. Mi-e frică să mă uit la clapele albe şi negre cum se ridică şi cad îndărăt, ocupându-şi locurile ca pietrele existenţiale ale lui Avicena, fără ca cineva să le apese. Pretutindeni ne pândesc capcanele metafizice, dar însăşi muzica asta pe versul lui Bacovia are ceva metafizic în adâncurile ei, un ceva care practic nu se poate demonstra.

E târziu în târziu şi pianul coboară în pian, adică muzica în muzică, „decembre"-n „decembrie" şi existenţa nu mai are răbdare, se extinde şi ninsoarea începe să vâjâie în hogeagurile destinului meu. Deodată observ că ninge de jos în sus, din clapele pianului, ninge alb din clapele albe, ninge negru din clapele negre şi casa mea se umple de un spulber, pe jumătate de fulgi albi, pe jumătate de fulgi negri şi eu nu mă mai văd. De mult m-am prefăcut într-un troian de zăpadă, peste care viscoleşte cu fulgi albi şi fulgi negri, cu un fel de fulgi pe care sunt scrise nişte fugi muzicale, pe care nu le-a descifrat nimeni nicicând la nici un pian din lume.

Ninge. Ninsoarea se preface în spulber, spulberul în viscol de-a binelea şi-n ninsoarea asta cântă un pian al nimănui pentru nimeni, nici chiar pentru sine. E-un ceva care nu vrea nici început, nici sfârşit.

Ninge.

„Te uită cum ninge decembre".

Ninge. Ninge muzica asta şi cu ea infinitul.

* * *

N i n g e !

Ninge peste câmpiile sufletelor noastre arate de plugul nădejdii şi semănate de mâna aceleiaşi nădejdi cu sămânţă de aleasă nădejde să crească din sufletele noastre holda nădejdii omeneşti de totdeauna cu omniprezenţa ei purificatoare şi dătătoare de noroc.

E un început de an şi îmi tac cuvintele care mi-ar umbri bucuria începutului re-început, a sufletului reînsufleţit cu apa vie a ninsorii pentru care plătim nu atunci când este, ci atunci când nu-i, înţeles ce ţine de altă ne-pământească şi ne'nţeleasă pentru gândirea noastră, ce aleargă mereu ca un pendul între Da şi Nu.

* * *

Ninge!

Şi-n noaptea asta ninge. Ninge-ningere. Se întâmplă ceva, o întâmplare albă căzândă de sus în jos şi se produce un foşnet pe care îl auzi mai mult cu sufletul decât cu urechea. Această NINGERE capătă caracter de amploare, încărcare şi, în acelaşi timp, descărcare, încărcare de alb şi descărcare de negru; albul copleşeşte, se instaurează şi-ţi determină sufletul să-şi recapete aptitudinea aşteptării, a izbăvirii de ceva şi a izbândirii unui altceva care ţine la fel de suflet, dar de-acum de un ceva situat în unul din straturile mai adânci ale conştiinţei noastre.

* * *

Ninge!

Atâtea ierni la rând nu a nins, ori a nins pretutindeni şi în asemenea cazuri vrei cu adevărat să ningă şi începe să-ţi ningă prin vis, imaginar cu fulguraţii neaşteptate pe cerul propriului tău suflet, necăjit sau mai puţin necăjit, dar ninge prin vis, în vis şi aievea, cade o ninsoare albă, contemporană cu bătăile ceasului cu gong, care nu-ţi măsoară timpul, ci îţi aminteşte de trecerea lui, intuită, după Kant, sau reală, dacă e reală şi nu o intuire a unui ALTCUIVA, nu importă a cui, dar importă într-un anumit fel că timpul trece ca ninsoarea asta atât de uşoară şi complexată de albul inexistent pe care doar ochiul nostru îl halucinează pentru a ne fructifica iluziile şi dezrobirea noastră de noi înşine în acest amplificator cosmic ce ne proiectează umbrele gândurilor noastre pe această hârtie albă a iernii şi aceste umbre, în loc să se facă mai pronunţate, să se developeze ca pe o hârtie fotografică, ele treptat dispar, se închid dincolo de albul iernii, dincolo de orice alb şi chiar dincolo de inexistenţa acestui alb care nu înseamnă nimic şi în acelaşi timp înseamnă totul.

* * *

N i n g e !

Ningere.

Ningea oare şi în antichitate la fel ca acum? Albul ninsorii şi atunci spăla sufletele oamenilor de reziduurile timpului neasimilat de însuşi Timpul cel Mare, sau cel Mic al fiecăruia dintre oameni? Cum era „ninge" până la „ningere" şi de ce anume „ningere" a fost botezată această cădere de alb în noianul sufletelor omeneşti – imensităţi posibile şi imposibile caracterizate de existenţa la fel prin alb, adică prin neexistent. Pare ceva de vis, o curgere fantasmagorică, fără a se explica, aşa cum multe nu se explică şi nici nu încearcă să se explice pentru că pare a fi pentru o altă lume decât a noastră, dar trece pe la noi ca un tren de cursă lungă şi nu staţionează prin orice gară, cu atât mai mult în gara lumii noastre cu atâta... nu vreau să pronunţ cuvântul ca să nu se păteze acest alb de origine oraculară sau vestalică venind de la anticele vestale care întreţineau focul sacru în templul zeiţei Vesta, ocrotitoarea focului din vetrele muritorilor. Şi ce poate fi mai al sufletului decât focul din vatră, această expresie a veşniciei ÎNCERCĂRI-DE-A-NU-MURI, cu alte cuvinte, a continuităţii, dar şi a unui adevăr imuabil, dorit şi aşteptat, interceptat, dar şi interpretat ca o aducere aminte ce ne alină durerile şi face măcar prin somn să le crească odraslelor noastre aripi, să se poată înălţa deasupra propriei lor fiinţe pentru a se privi dintr-o parte, ceea ce în realitate nu se întâmplă, după legea terţiului exclus noi acceptăm sau nu acceptăm, fiindcă ne înarmăm cu un anumit alibi în faţa altuia ca şi noi, dar noi nu putem avea nici un alibi în faţa propriului nostru eu, ori sine, cu atât mai mult în faţa acestui imens Nimeni care ne priveşte din necuprins,

urmărindu-ne parcă mişcările şi întrebându-se, probabil, care este rostul lor. Şi totuşi ele au un rost. Ce-i drept, rostul încă nu e sens, dar el tinde spre a fi sens, chiar dacă sensul acesta lipseşte, ori este dincolo de imaginaţia noastră la care nu ajunge nici imaginaţia, deşi imaginaţia, pare să fie cea fără de hotar.

* * *

N i n g e !

Ningere.

Ce frumuseţe de cuvânt, deşi cuvântul singur în sine nu poate fi frumos, cuvântul devine frumos numai în accepţia noastră, în pronunţia noastră, noi îi dăm şi sens şi esenţă. Cuvântul este ca o amforă pe care olarul o scoate fierbinte din cuptorul în care a ars-o, i-a dat tărie ca să-i poată ţine sensul. Şi aceeaşi amforă, când olarul o sună, de fiece dată sună altfel, cu o altă interpretare sonoră îmbrăcându-se ca o cămaşă, dacă nu de sărbătoare, cel puţin curată.

Nin-ge, nin-ge-nin-gere, nin-ge-re, parcă ar bate clopotele mici ale unei mănăstiri de acum o sută-două de ani în sihăstria unei păduri seculare, silaba se naşte spre a se închide şi se închide prin deschidere spre univers, spre spirit şi identitatea cuvântului cu sine însuşi, nin-ge, sunet de argint, de sinceritate, de credinţă în alb, a albului în alb, a nonexistenţei în nonexistenţă care dă, la rândul ei, existenţă, căci viaţa se naşte în locul şi momentul când moartea cu moartea se neagă, căci filosof a fost în primul rând şi apoi poet cel ce a scris versetul „cu moarte pre moarte călcând şi celor din morminte viaţă dăruindu-le“.

* * *

Ninge!

Ningere. Parcă nu s-ar face nici o atingere cu pământul. A căzut la pământ vântul ca un zmeu de copil şi în desprinderea asta de tot şi în acelaşi timp de nimic Eul nostru vorbeşte cu Sinele din care face parte şi aceştia doi, împreună cu Nimenele din această ordine a dezordinii cosmice care tot ordine înseamnă.

La această oră târzie mă mai uit o dată afară să mă conving că ninge şi ninge, într-adevăr, ca într-o veche poveste de Crăciun din copilăria mea deloc necopilăroasă ce a rămas undeva acolo, în satul cela depărtat de lume, din Triunghiul Ocniţei la aceeaşi depărtare de alte sate ca şi de Steaua Polară sub care dăinuie de aproape şapte sute de ani dominat de o filosofie existenţională în care a râs şi a plâns totodată dorul nostru de noi înşine pentru a ne vedea aşa cum nu suntem, dar deoarece ne vedem aşa cum încă nu suntem, înseamnă că am putea fi, chiar şi suntem, dar deocamdată dincolo de noi şi dincolo de ninsoarea asta care necontenit necontenindu-se din NIN-GE-RE în NIN-GE-NIN-SOA-RE ca o re-ca-pi-tu-la-re A florii-înflorite-în-floare – albe sonate de TRANSFIGURARE.

* * *

Îmi fac rezerve de alb. Pentru aici
şi pentru acum, rezerve de alb cât
o noapte polară;
alb pentru alb, alb pentru negru, alb
pentru cei ce trăiesc, alb pentru cei
ce curând o să moară;
alb pentru ieri, alb pentru azi, alb
pentru mâine, alb pentru iarnă, alb
pentru primăvară;

alb pentru pâine, pentru pâine şi sare,
alb pentru cucii care cântă prin nuci,
pe la răscruci de aşteptări şi poveri

de holdă vârfuită cu lună,
(albul fiind forma concretă-a abstrac-
tului), act actualizant şi suav;

prin poarta spitalului a intrat ambu-
lanţa, a adus, nu se ştie de unde, un
înger bolnav. Pe coridoare-i mişcare,
un caz extraordinar,

la ora aceasta, tot personalul, în
frunte cu medicul-şef, e în picioare.

* * *

Te-am cunoscut ca duh, ca durere, ca frunză abia răsărită din mugurii peste care o întreagă noapte la început de prier a nins fără încetare. Acum albul acesta tace. Îşi dă seama că a nins unde nu ar fi trebuit să ningă.

* * *

Dar iarna se pictează de la sine,
un alb în alb din care să te smulgi –
încerci să mă găseşti în tine
şi chipul mi-l descoperi dintre fulgi

tu numai albul parcă-ai vrea să-i smulgi
tu numai albul parcă-i smulgi

tu albul mai încerci să-i smulgi.
coborârea spre matrice.

SOLSTIŢIU DE IARNĂ

Cuvintele nu sunt frumoase, cuvintele pot deveni-ntr-adevăr
ceea ce nu-s, dar pot numai să fie, în noaptea asta de iarnă.

* * *

Rezult din regăsirea asta a cernelii
acelaşi sânge viu când circulă-n stilou
la o temperatură de tandră îndoială,
când toate se remarcă şi din nou
râzbate vântul care mă-ntreâine
cu spiritul flegmatic şi nomad,
revăd ceva, dar nu-l cunosc prea bine,
din care rai ieşit, din care iad
se desconsideră şi-şi creşte unanimul
războiu corect din câte-i incorectul,
mă pierd pe străzi în forfota animă
distanâa care face stângul
şi cu dreptul.
Şi-atunci pătrate de lumină se-aprind
prin lumile de blocuri şi
dincolo de iarnă nu pătrunde
şi se creează-n focuri dincolo de ele
dorinâă şi iubiri, când, rând pe rând,
pătratele se sting şi vântul iernii
cu iarna iar apar pe ring, cu luna drept
arbitru de noaptea sfântului Dumitru,
şi-atunci cu brâul alb al iernii mă încing.

BATE ORA NEUTRĂ...

* * *

Robinson prin hârtiile mele, nu aştept nici un
vas de nicăieri, nici o corabie, naufragiat în Basarabia
cu tot cu Basarabia, caut scoici pe ţărmul Mă-
rii Sarmatice. Adâncimile s-alungesc, proble-
matice, cu umbre cu tot, se întrepătrund; dintr-un fund
de stră-
fund de cuvinte simptomatice care prind viaţă
şi-s vii ca o mamă fierbinte,
formând prezentul, trecerea trecerii
ca:
ambulanţa care vine fără să fie chemată,
ca alternanţa părerii ce se circumscrie
ca o cernează într-un moment alternativ
în radiografia sentimentului radioactiv
din alb pe-un picior de plai prin hârtii
şi iar:
deodată străfulgeră coama norilor
cai-herghelii din haiducia trecutului
nostru, deportată şi luna eterna, ca o stea pe-un
descântec de dragoste
cu inimi cernii în
repetarea ei repetată ca un răsărit de

tăcere pe-o mare de tăceri controlată, şi eu ca un
stejar boşturos, cu toate scorburile pline de-albine, vu-
iesc ca stâlpii de telegraf trecând prin grădini
şi oprindu-se pe ţărmul Mării Sarmatice cu ma-
nevrări dramatice, mă scot din cadru şi mă
lipesc de cer ca un timbru pe-un plic;

suntem brâul,
singur pe sine gonindu-se zimbrul, la un anume
moment, treci din trecut în prezent
şi-n disproporţia tragică
lumea se-atestă
precum şi se detestă,
iar luna-şi aprinde pe cer lanterna sa magică,
răvăşind norii de fum,
şi uitarea se manifestă în momentul acesta,
numai aici şi acum.

SUNT TRIST

Sunt trist ca submarinul ce nu se-ntoarce-n port
să-şi scoată marinarii un ceas la suprafaţă,
sunt trist ca o parolă ce n-are cui să spună un spus
al ei identic cu tot ce are sau este însuşi spusul,
sunt trist ca nesupusul din mine ce gândeşte
întoarcerea acasă a dorului ne-dor, ci mult
mai mult ca dorul iscat dintr-o durere,
şi-o tristă despărţire ce n-a putut să fie,
fiindcă nu era, ci doar vacuitatea în care ar vibra
un sentiment năprasnic de nimeni convertit;
sunt trist ca o pictură rupestră de prin grote
ce nu le vede nimeni sub stânca dărâmată,
sunt trist ca Don Quijote, ca moara ce-l aşteaptă
cu aripile-n vânt, puterea să-şi măsoare, să-şi guste
clipa-şansă; sunt trist ca Sancho-Panza, ca
norii albi de toamnă, sunt trist ca Dulcineea, prea
mult distinsa doamnă din doar închipuirea
acestui domn distins, sunt trist ca ploaia toamna
căzând pe ochii stinşi ai fiului lui Crist,
sunt trist precum e tristă o sâmbătă-n deşert
când trec spre zare plopii înfrigurați şi ninşi;
sunt trist ca o tăcere; sunt trist că toate-aceste
tristeţi, le mai rezist, sunt trist mai mult
ca tristul ce este cel mai trist… sunt trist că
nu sunt trist şi prin tristeţea asta mă
bucur când insist.

SINGURĂTATE

Despre singurătate s-a scris, se scrie şi se va scrie. Dar nu din plictiseală. Şi, poate, despre o singurătate cu totul aparte, îmi vine pe limbă cuvântul „creativă", supusă unor dorinţe de care nu dispun, nu-mi sunt caracteristice şi după cum îmi dau seama, nu mă reprezintă, deoarece nici nu are de gând să mă reprezinte, nici nu are ce reprezenta, chiar dacă sunt unic din Univers, după amprentele digitale.

Să fie aceasta singura dovadă de unicitate? Ma îndoiesc, deşi ar putea fi. Ne-ar căuta prin Univers cineva după amprentele digitale? Suntem surse de informaţii? Pentru cine? După ce fel de scheme creierul este împărţit in două emisfere – cea din dreapta se ocupă de gândire, iar cea din stânga – de emoţie, de creaţie.

De ce Hegel prezice moartea artei, după care alt neamţ Nietzsche, lansează ideea sa neobişnuită că Dumnezeu a murit, iar după francezul Michel Forin omul a murit, după Roland Barthes eroul moare, după Jacques Derrida face din lume un text imens. Toate acestea sunt rodul unei anumite singurătăţi, cu adevărat ar fi probabil aflându-ne in afară de orice suport material, ca pământul.

Am putea vorbi despre tristeţea lui Armstrong din Deşertul Lunii în care milioane de ani nu se mişcă nici un fir de nisip, din când în când cade câte un meteorit rătăcit prin Univers, imensitatea pe care n-o putem imagina în dunele de nisip ale vreunui pustiu. Iar la noi, aici, intr-un câmp după vreun viscol într-o vastitate de întindere numai deasupra căruia a răsărit soarele şi nici o vietate nu a lăsat nici o urmă de viaţă.

* * *

Niciodată nu-i târziu să taci. Chiar după ce ai spus o prostie. Principalul e să nu te repeţi. Şi dacă poţi, să taci dublu. Parcă ar fi un alfabet pentru muţi să descrii cu el ploile de astă-toamnă interzise de cenzura secetei. Dar noi ştim ce înseamnă cenzura.

* * *

Dar eu, care sunt în audienţă la verb, îmi fierb
transfinitul şi proba de gând
în farmecul
liber trezit de cuvânt şi soarele liber mai
liber apare: afară e soare, în casă e soare,

în suflet e lună şi toamnă, şi frunză, şi
umbra şi-albastru, şi firav, suav e-un
spaţiu ca spectru în spaţiul concav; din
el se ridică reforma de gând:
se-aude
cum tăcerile, umblând pe pământ, nasc
neguri de toamnă, dispoziţii de-apel
febril
nestatornic şi glas de copil
şi uşa la casă, deschisă-n raport cu vântul
de-afară cu mine îl port

şi-o sferă se-nvârte în ochi, se ridică pe-un
fir de păianjen un fir de furnică, ori, poate,
pe firul răsfrânt dintr-o frază

ce iar se pronunţă în bucuria noastră de-amiază.

* * *

Rezemată în cântec, îmi dă târcoale balada. Ceva s-a întâmplat cu cerul de deasupra fântânilor părăsite, din care nimeni nu se mai încumetă să bea întuneric. Dacă ştiam, aş fi băut întuneric şi cu întunericul – stelele pe care nu le-am putut vedea niciodată ziua.

Am vrut, se vede că prea mult, iar preamultul nu se dă tuturor din simplul motiv că nu poate ajunge pentru toţi.

Multul cel mult este puţinul cel mult. Filosofia nu se răsfrânge asupra misticii noastre europene. Noi suntem robii unei ne-vreri, unei ne-dorinţe de a fi noi.

Cea mai nobilă şi îmbucurătoare grijă de care ne putem desprinde oricând pentru a ne vedea sufletele alergând însetate de la o fântână la alta în câmpia toridă a singurătăţii noastre de care nu putem fugi, fiindcă însăşi singurătatea suntem noi şi ne aflăm în ea, adică tot în noi.

* * *

Şi tu, şi el, rămân cu voi, e imposibil
cântecul să cânte, frumosul ştie să-n-
spăimânte: eternic ritm, umplut cu
siguranţă mă umple numai cu distanţă

şi tac mă cheamă, vin să umblu singur
să număr toamna câte frunze are –
ce-a fost, ce e şi ce va fi dezaprobare
în strictul ritual pe care nu-l pricep,

de unde-ar trebui să mă încep, să pot
să ştiu a exprima rezerva de-albastru
fin ca o femeie-n ochii ei albaştri
îl conservă şi dor îl fac, şi dor îl ţin
în tot ce ştie să se ştie o vietate.

* * *

În mine s-a adunat ce am vrut să spun şi n-am spus. A fost o criză de spunere. Întunericul s-a complăcut în metafizica mea şi au crescut maci negri otrăvitori pe marginea conştiinţei mele de mine.

Prima revoltă pe care am simţit-o a fost împotriva prostiei mele. Prostia activă din numele unui adevăr ireal, utopic care se determină prin faptul că era spus prin gura mea. Eu stăteam în faţa mea şi îmi ţineam predici de bărbăţie sufletească, în timp ce miriştile se aprindeau şi ardeau, ducându-se mânate de vânt spre mare. Abia atunci mi-am dat seama că tălpile şi călcâiele mele sunt miriştile copilăriei. Când mă frig tălpile ştiu că ard miriştile.

La un moment dat aveam impresia că acele terenuri de mirişti, aprinse neregulat de vânt, sunt nişte suprafeţe imense de creier omenesc peste spaţiul cărora bântuie gândurile. Era unul din spectrele prin care vedeam viaţa în ardere deplină. Miriştile, după ce ardeau, rămâneau tot mirişti, dar cu datoria făcută că au „gândit" lucruri care rămân negândite. Am impresia că în istoria noastră naţională sunt foarte multe locuri negândite, sihle care cresc primăvara şi vara, toamna se usucă, iar iarna vâjâie vânturile lipsite de sămânţa învierii şi sihlele nu iau foc de la sine, astfel crescând din nou peste aceea ce a crescut mai demult.

Dar acele locuri ferite de focurile migratoare ale existenţei noastre specifice rămân cu structurile logice „gândite“ de la sine cu ajutorul vremii, formând autonomii care s-ar putea să aibă expresii de gândire fantastică, firească pentru noi, dar ne-rostită, uitată în memorie ca într-un pod unde stăpânul a adunat diferite cărţi scumpe pe care i le-a adus feciorul său înainte de război, apoi, plecând, nu s-a mai întors şi cărţile au rămas cu înţelepciunea lor neînduplecată să ţină în loc procesul ştiinţei care nu se poate duce mai departe din cauza „nefolosirii“ acestor ştiinţe din cărţile îngălbenite de vreme şi de uitare în podul în care gospodarul a adunat diferite „hodrobii“ ale vremii.

Noi suntem bolnavi nu numai de vreme, ci şi de sine, prima o admit, fiindcă ea a dat sens filosofic noţiunii de dor, un dor de veşnicie, de infinit. Totdeauna ni s-au părut medicamentele prea scumpe şi am lăsat să treacă boala de la sine, dar ea nu a trecut, a progresat şi a început să se manifeste în diferite feluri drept o destoinicie a noastră faţă de noi şi istorie.

* * *

Ca ţăran, ţăran fiind, structurat pe dinlăuntru,
perpendicular, aparte, caut viaţă lungă,
moarte, ca-ntr-un epos îmi duc dorul,
din cenuşă-mi refac Troia, Cal troian
mi-aşteaptă voia
să se-ntâmple şi-ntâm-
plarea ca-ntâmplarea se vrea lege, timp de
timp să mi se lege

şi când bate ghionoaia scorburi goale şi
în goluri alte goluri
umplute la rândul lor

tot cu goluri, ascult stoluri
făcând drumuri între poluri scoţând
pui numai în zbor,
mă observ că sunt tăcere din tăcerea
unei ierni; când te faci numai nin-
soare, alb din alb, mai alb să-ţi cerni

albul alb, mai alb ca neaua, mai abil
decât abilul şi-mi trezesc din alb copilul
şi-mi simt mirişlea-n picioare, cum din
tălpi îmi creşte marea

şi în nopţi de vânt cu lună freamătă
prelung frământul unui sens nepotrivit
cu amar de infinit

şi cu ziceri ca la nuntă, ca la naştere sau
mort, îndoielnic visu-mi port ca să
văd prin vis ce-i visul, de ce-i vis într-adevăr,

mă ia soarta în răspăr şi-n speranţa com-
plicată, vechi temeiuri de speranţă iscă-n
tot ce-a fost odată
răscolind protuberanţa soarelui-nesigu-
ranţă şi aud
în mine vântul prefăcându-se-n distanţă
şi ca un bambus
creşte iar prin mine firul ierbii verde crud.

* * *

Regim descompus într-un tempo ermetic,
incursiuni în culori şi senzaţii emina-
mente care se fac
din stâncă milenară

şi se descompun în momente, rezerve de
voci, sentimente care, bătându-se cap în
cap, se distrug

pe marginea timpului, digitale amprente
rămase după ce m-am ţinut de tine să nu mă
desprind ca un cuvânt pierdut dintr-un
colind de iarnă,

când ninge sarcastic şi-nfrigurat într-o
intensă recompensă a stării de prezent
venită ca o binefacere
de soarele dăruit cu iz primăvăratic
în perioada de coacere a fructelor,

când insolite, apele părăsesc incintele
apeductelor şi sângele-i, fierbintele,
sub efect ecuatorial de aortă,
când sentimentele se exportă şi în loc să
împartă rigiditatea excesului de zel,
azurul se deşteaptă din somnul său
marţial şi construieşte prin mine conturul
unui hău.

* * *

Ceasul bate, pentru că e pus să bată. Face parte din roboţi. El devine mijloc, el nu are scop. Parcă ar bate pentru absenţă. Când nimeni nu-i acasă, el bate şi mai îndârjit.

* * *

M-am deprins să bat şi să nu mi se des-
chidă, m-am deprins să întreb şi să nu mi se răspundă;

(în ochii tăi de aguridă soarele verii ca
într-un golf de mare mereu se scufundă);
m-am deprins să scriu una şi să-mi iasă
alta, m-am deprins să aştept şi aşteptarea
să nu aibă timp să aştepte,

toată lumea e mereu grăbită undeva, unde-
va, şi acest „undeva" pare să fie identic cu „nicăieri";

m-am deprins să fiu azi şi am descoperit
că sunt ieri, m-am deprins să mă deprind
că învinG, dar, învingând,
eram singur învins

chiar şi de dragostea mea, dar că e a mea

nu m-am convins,

m-am deprins, m-am deprins, m-am deprins
cu mine pe mine să mă confund
şi mi-a plăcut să mă joc de-a existenţa:
bat la uşa mea uneori toată noaptea, o
deschid singur, mă ascund după ea, dar eu
continuu să bat şi nici eu nu-mi răspund.

* * *

Bat la poarta care nu mi se deschide şi nici nu-mi răspunde nimeni i asta mă face să meditez: Nimenele capătă o amploare nemaipomenită. Cazul însă mă linişteşte şi îmi sugerează ideea că acest Nimeni este, fiind o absenţă nepersonalizată încă.

Astfel poţi intra la idee.

Dar noi suntem scutiţi de acest pericol: lăsăm totul să treacă pe alături, din ignoranţă sau de cele mai multe ori din lene mintală pentru a nu ne face probleme. Poate şi din cauza că însuşi timpul îl trăim şi îl înţelegem altfel şi consecinţele acestei *trăiri* şi *înţelegeri* ne fac tot mai stresaţi şi ca să ne lase în pace le lăsăm şi noi. Vechea noastră vorbă: *lasă-mă să te las.* Şi totuşi, ceva dacă nu ne mână din urmă, ne cheamă din înaintea noastră. De multe ori din pură curiozitate: dar ce-i dincolo, ce-i cu ascunderea asta, cine, ce şi din ce cauză ar putea să se ascundă?

Zguduirile sociale aduc cu sine zguduiri abisale. Cineva strigă din noi, protestează, sunt lucruri care pot fi trecute sub tăcere, altele nu, deoarece tendinţa de a spune e mai mult a *spusului* şi nu admite cenzura drept sancţionare. Firile mai domoale, introvertite recurg la soliloc, discută cu sine parcă ar discuta cu toată lumea, dar lumea nu le aude şi ele vorbesc în sine parcă şi-ar striga revolta sau durerea într-un pustiu până dânsele se schimbă într-un strigăt în pustiu. Şi totuşi acestea nu sunt furtuni într-un *pahar cu apă,* e cu totul altceva şi costă mult mai mult. De aici porneşte şi maladia secolului al XX-lea şi al actualului secol – *stresul.*

Introvertiţi, extravertiţi, diferiţi, aşa cum suntem, dacă nu suntem întru totul conştienţi, nu se poate să ne intuim că fiecare stăm pe un tron cosmic sprijinit pe adâncurile de sub noi care se află totuşi în noi. Ar fi păcat să nu auzim cum ne vuiesc dedesubturile, cum cineva strigă sau vorbeşte din noi, vrând să comunice cu adâncimile celeste aflate deasupra noastră.

* * *

De unde e forma, de unde – sistemul
entropic ne paşte şi inima cade-n
cunoaşterea sacră
la ora când iese din umbră totemul
legitim să sufle pe-o nară uitarea,
pe alta trezirea din forma numericul,
fructul gândirii pe care-l creşte mereu
întunericul, umplând apeductul
cu apa lui moartă ori vie, dar care

se leagă de-ncrederea însăşi, jurată,
sau juruită ca semn al deplinului
la care răscruce puterile vinului
se sparg de tăcere şi fierb înc-o dată,

e forma, e vrerea, e vremea
sau umbra pelinului
amar de seminţe din care amarul
totdeauna e gata să bată, dar bate?

Vorbesc mie însumi propoziţii de
memoria lumii uitate.

* * *

Tu, care ştiai, tu, tu erai trecerea făcută din
faimă şi nu, n-ai amăgit pe nimeni, promiţând
nepromisul
şi n-ai mai fost să-ţi cuprinzi ochii în oglinzi
de apă-mpăcată-ntre maluri de tihnă cuprinsă,

stăteai singură ca lumânarea uitată aprinsă
de cineva la intrarea într-o biserică la pri-
ma vedere mai veche decât vechiul; verdele-al-
băstriu de pe malul
de râu se evapora-n văzduhuri,

se năştea dintre frunze ca un copil din
albia mamei sale tinere: nu ştia nimeni
dacă era miercuri sau vineri, ştiu numai că era târziu,

fiindcă tu apăreai, încă şi încă erai;

paznicul nopţii încuia poarta la rai şi
John Milton orb bătea cu toiagul
în poarta neagră de abanos, lemn tare
scos din peisajul specific
Orientului Apropiat.
Câte porţi ale raiului, în toate nopţile rătăcite mai bat...

* * *

Între mine şi ora două noaptea mă confrunt cu propriile mele visuri. Niciodată timpul nu trece mai repede ca acum. Parcă e pus în altă viteză. Timpul în trinitatea eu, tu, el (ea) – o nouă formă de măsurare a lui, prin prenume, – doar pe cele trei balene s-a ţinut lumea antică. Noaptea trecută una din aceste balene s-a mişcat şi am simţit cum s-a cutremurat pământul cu trei grade pe scara Richter. Semn că realitatea e vis.

* * *

Îmbrăţişaţi cu timpul, ne făurim propria noastră uitare de sine. Totul devine un „a fost odată ca niciodată", noţiune cu trimitere la filosofia lui Derrida care pe atunci încă nu se născuse.

Mai târziu a venit *deconstrucţia*. Aceasta luată parcă din sfatul unui maestru budist dat învăţăcelului său în privinţa cunoaşterii. Sfatul urmează aproximativ în felul următor:

– Demontează munţii, mările, râurile, pădurile, apoi adună-le cum au fost şi atunci ai să înţelegi ce este cunoaşterea.

Aici s-ar mai putea adăuga şi din cărţile sfinte:

„Atunci şi nici atunci!"

Şi după ce am înconjurat lumea ne-am pomenit în spaţiul unui frumos de adânc cântec popular: „Lung e drumul Gorjului, / Dar mai lung al Dorului (de cunoaştere).

* * *

Această nesiguranţă a florii, salcâmu-nflorit printre ghimpi, din primele marşuri terestre, prin sofisticate talazuri şi timpi,
trezeşte orele orei, ah, orele orei;

să uităm despre cutia Pandorei, se condamnă
aparenţa ca fortuire totală, sau cvasi-totală, totul alătură totului, până şi eroarea fatală
erorii, vântul trezeşte orele orei, orele orei
reminiscenţa din vreme ce clandestin curge
prin sufletul fiecăruia

în loc de plasmă ori sânge, copilul nenăscut
cândva în noi şi-n ceilalţi nu se ogoieşte
şi plânge ca într-o peşteră meşterită de apele acidulate prin subterane boltite ca nişte
necropole – natura naturata, metafore multiplicate în zeci de variante prefac hârtiile
nezburătoare în foi arzânde, volante din care
se declanşează mereu infinitul;

luna-n mereul târziu îşi bate nitul de aramă
ori de alamă, remuşcări de tăceri ce asigură
liniştea insulei în care tu eşti Robinsonul
întinsului, cine, cui, când şi de ce îi poartă blazonul ca pe-o binefacere a expoziţiilor
naturale, se obligă absenţa la tăceri tropicale
şi ceasul cu gong din clopotul inimii sună;

curge târziul prin alte târziuri precum miasmele verii printr-o lagună;

ce-o fi visând Armstrong după zborul din Lună?
Când vântu-i trezeşte, trezeşte, trezeşte orele orei?

* * *

Dacă avem uneori senzaţia că am mai trăit un moment asemănător cu altul, am văzut nişte lucruri pe care parcă le-am mai văzut undeva şi nu ştim când, e posibil faptul că am „trăit" sau am văzut lucrurile date într-o altă dimensiune de timp şi de spaţiu.

E posibil pentru un timp să nimerim într-o altă dimensiune din cauza unor „dereglări" gravitaţionale ale universului când, în sânul unei sau altei galaxii, au loc mari cataclisme, care produc noi câmpuri magnetice pentru un anumit timp?

Un fel de memorie antilogică?

* * *

Noi numai zicem în anumite situaţii: trebuie să câştig timp. E o vorbă goală. Timpul poate fi numai pierdut. Îl dăm pe degeaba nu cuiva, ci timpului, timpului îi întoarcem timpul care ni s-a rezervat, după părerea noastră.

Noi îl luăm ca pe o avere pe care o pierdem la un joc de cărţi. Un fel de woucher sau bon patrimonial pe care nu reuşeşti să-l investeşti în ceva esenţial. Un fel de (+1 –1).

Dacă acesta este rodul democraţiei şi dreptăţii, apoi democraţia şi dreptatea cui este?

* * *

Accelerându-se, timpul se-nghite pe sine, se
prăbuşeşte în hăul gândirii abstracte, şapte
cu şapte, într-un fel, fac douăzeci şi patru,
în altul – rampă de teatru pe care-n lumina
intimă şi-n aburii vagabonzi, demonstrându-şi
măiestria, în decolteul fulgurant, revărsân-
du-şi ţâţele-afară
iar prin bikini de-ajur
naşterea care uită de-o vreme să nască, ges-
ticulează, cântând, Entropia, artista vestită
care se manifestă în scenă cu-o obrăznicie
obscenă de stradă şi sex, cu termeni ce nu-s
nici în Enciclopedia Britanică, nici în Dic-
ţionarul lui Dal,
cu atât mai mult nici în DEX şi sala urlă
electrizată şi bate din palme, stând în picioare,
iar pe podea stau seringi aruncate, e un kief
care trece-n dezmăţ, fascicule vagabonde de
lumină traversează sala, reflectând din goana
sfârşitului feţele transpirate cu zâmbete is-
cate dintr-o plăcere ultimă, infernală, parcă
ar fi ultima reprezentaţie fatală de gală în
exodul satanic, parcă ar fi ultimul concert
dat pe „Titanic", un fel de panică-antipanică
nedemonstrată încă organic cu mari focuri de
artificii iscate dintr-un subconştient de
toamnă cu ceaţă;
parcă s-a unit Atlanticul-
Magnificul cu Mai-Marele-Pacificul într-un
apocalips de dimineaţă. E o grea acalmie şi
vin mari stânci plutitoare de gheaţă
cu pinguini sinistraţi ce de nouri se-agaţă.

* * *

La ora asta târzie de noapte sting lumina şi îmi caut solidarii cu mine din blocurile vecine.

Mai este cineva care nu doarme? Ce o fi făcând? Ori, pur şi simplu, o fi uitat să stingă lumina?

Deodată am senzaţia că între noi nu-i o distanţă de 100-200 metri, ci de ani-lumină. Parcă am fugi unul de altul în direcţii opuse până la înstrăinarea cosmică.

Încep să deosebesc lumina scărilor de lumina ferestrelor îndărătul cărora cineva nu doarme. Lumina din ferestrele scărilor e o lumină goală, pustie, fără nici un semn de viaţă. Ea este pusă să păzească scările dacă nu de hoţi, apoi de pustiul întunericului.

E o lumină inertă care nu participă la nimic, o lumină-robot care arde, fiindcă cineva a pus-o să ardă, pe când cea din odăile luminate este fertilizatoare, este în viaţă de gândul cuiva, care nu doarme, lumina din aceste ferestre se conjugă cu timpul, fiind „catalizată" de gândirea „vie".

Aceasta e o lumină la modul indicativ cu cele trei timpuri, lumina de pe scări parcă e o formă a timpului, ca un motor pus în funcţiune, dar neinclus în vreuna din viteze, ce se „funcţionează" doar pe sine însuşi.

Cu sine fără de sine.

O lumină nepersonalizată.

* * *

Pun două rânduri de gânduri şi mă trec, biciuindu-mă fără milă pentru simplul fapt că mi-am uitat timpul pe drumuri, în timp ce n-am timp să-l duc la instanţele care mi-ar fi făcut drum spre propria mea decidere că sunt aici şi acum şi că încercarea de a fi aici şi acolo acum nu e altceva decât un act de sinucidere.

Probe indiscutabile.

Aur furat din coroane regeşti la turnarea lor.

Turnarea coroanelor destinate să fie puse pe capete care sunt predestinate altor căciuli şi şepci prin care bate vântul să împrospăteze memoria bâhlită a omenirii.

ORA MEA DE HAOS

O, noi, o, ei, s-a desfundat pământul,
organicul orgoliu argila o pătrunde,
ca într-un far oracular şi-n scunde
dezamăgiri de timp se declanşează zisul.

Într-un cuvânt începe Paradisul şi-n altul
iadul, limba, limba
se caută pe sine şi se plimbă,
prin spaţii siderale se pronunţă

şi glasul ei un strict ecou se-anunţă
ca un destin în cererea derutei,
e tot pe vrute şi ne-vrute
e tot ne-tot şi-n searbădul adânc

cascadele din munţi se-aruncă-n jos şi plâng
cu-adevărat cu lacrimile oarbe
pe care bezna le-adună şi le soarbe

şi eu, venit cu noi la un repaos,
pierdut plăcut în ora mea de haos.

SPECTACOL DE GALĂ

Memoriei lui Vlad Ioviţă

Rezum trecerea vremii ca pe-o meditaţie
Yoga în care spaţiul capătă noi dimensiuni şi eu-l dezvoltă până la zona strict
negativă când dispare şi-n tot doar formula lui se observă faţă-n faţă cu Yoga,

rezerva ideii rămâne
în vogă într-un instantaneu violet de-ametist; maestrul budist, pentru învăţăcei, vrăciuieşte cuvinte cuan-i şi eu cu
Ioviţă, el insistă şi eu insist problema
să rămână problemă,

luna pe cer, lună, dar şi o mare dilemă
între galben şi-oranj
cu sens dispersat;

e sinceră trecerea din acest timp avansat,
tot ce e după cadru, nu se anunţă, dar
se întâmplă, e plăcerea coroziei timpului
care regenerează. Când dansatorul de balet
mai vine la mine;

bate ora neutră şi-o altă realitate sfidează întunericul din casă, pe masă, figurine de porţelan toată noaptea dansează, dezlegând taina şi mitul în faţa unei

oglinzi crăpate în diagonală din care aplaudă infinitul în acest spectacol de gală.

BATE ORA NEUTRĂ

Rezum amintirea ca pe-o meditaţie-a sistemului Yoga,
rezerva rămâne în togă; maestrul budist
exclamă cuvinte-cuan-i aceste introspecţii
rezist, insist
în ţinerea noastră de minte, prin ani, proble-
ma rămâne aceeaşi problemă, luna pe cer
atârnă ca o dilemă
din acest timp avansat.
E sinceră ora, tot ce după cadru se-ntâmplă
în plăcerea
coroziei timpul regenerează…

Bate ora neutră şi-o altă realitate urmează:
figurine de porţelan toată noaptea dansează,
dezlegând taina şi mitul
în oglinda din care aplaudă infinitul.

* * *

Nimic mistic, nimic supranatural. Totul e dincolo de toate acestea. Chiar şi eu ca persoană fizică în acest cosmos indubitabil.

Rezerva mea e în necunoscut.

Acolo mă aflu de atâta timp.

Mănânc pâinea necunoscutului. În privinţa asta n-am de ce mă plânge. Totul este necunoscut, chiar şi cunoscutul, fiindcă el, comparativ cu necunoscutul, poate exista doar teoretic, în imaginaţia noastră.

Suntem ca nişte viermi de mătase – toţi ne mâncăm frunza de agud a necunoscutului şi energia pe care o căpătăm din această hrană verde se preface într-un fir extraordinar de fin, care se poate rupe oricând.

Acest fir de mătase e Vremea.

Când scriu cuvântul Vreme, îmi aduc aminte de rădăcina pătrată din trei. Nu se poate extrage exact, rămâne un ceva care se vrea continuat.

* * *

Cu toată îndoiala mea faţă de tot rămân să mă întreb mereu ce aş putea face în această privinţă. Singura salvare e însăşi salvarea aplicată întregului ca un factor de decizie a destinului.

Dar cum e destinul? Vechii greci îl urcau deasupra zeilor şi îl lăsau acolo ca pe un fel de sabie a lui Damocles ce îi punea pe toţi să chefuiască sub pericolul că această sabie agăţată de un fir de păr se poate prăbuşi peste cheflii.

A te îndoi înseamnă a crede în propria ta posibilitate de a-ţi recuceri timpul pierdut pe care îl caută şi nu-l găseşte până acum Marcel Proust.

* * *

Se conturează chipul omului care te-a
iubit cândva ca invalidul unicul
său picior, cum spunea Maiakovskii,
futuristul

de până la revoluţie,

omul fără constituţie, fără nici o atribu-
ţie la tot ce se petrece în eterogenele
vânturi de veşnică iarnă de la Polul Sud;

se conturează chipul omului care te mai iubeşte, dar
tu nu-l mai auzi
şi nici eu nu-l mai aud,

dar îl simt, dar poate mă mint că-l mai
simt, e o problemă a regăsirii eroului
într-un spectacol
de un sigur actor;

mă terorizează timpul şi de-acest timp
terorist mi-i dor, ca de tine – prin tine,
mi-i dor?

* * *

Sunt insul amăgit de mulţi, dar dezamăgit şi de mai multe. Târziul din mine caută refugiu într-un devreme care totdeauna a fost precar în felul meu de a înţelege lumea rămasă (pentru mine) neînţeleasă să am spre ce reveni mereu.

Am nişte momente în care mă pot risipi pentru a rămâne astfel în căutarea unui altceva pe care îl simt în mine, dar îl caut în alţii.

PARADA DEDESUBTURILOR

În anturajul acesta se nasc dedesubturi,
renasc din eforturi multiple şi porturi
spălate de apele verzi ale mării, neagă
negarea negării şi pe toate le întoarce
în făgaşul lor larg;

de luna târzie norii se sparg ca ape-
le mării de ţărmul abrupt; se trezesc
dedesubturi dintr-un alt dedesubt
şi aidoma valului spre lună se-a-

burcă într-o-naltă mişcare

şi-n valuri se-ncurcă homerice taine
ieşind din infern spre timpul nă-
prasnic din spaţiul modern cu noi în-
ţelesuri şi noi ipoteze;

renasc dedesubturi, dar toate mai grave,

mă strigă târziul din epave bolnave,
de-alminteri e-o formă a noului nou
şi ies la paradă din acelaşi cavou să
vadă sub lună şi luna să-i vadă. Mari
dedesubturi se pregătesc de paradă.

IONA ŞI CHITUL

Pe cine l-a „-ncercat“, din care gând
Pandora şi-a deschis cutia sa de rele
să fie-mpraştiată pe pământ şi alte
necăjeli din cele mai din cele
s-aducă lumii numai zile grele.

Noi n-avem cap, aşa ni l-au tăiat, dar
chiar şi locul unde a fost un gol gândeşte,
în orice zi un tren se osteneşte
s-aducă tot ce nu ni s-a lăsat, dar cum s-aduci ce nu
se poate duce,
castelele din jur prea multe ne invaţă.
Iona stă cu chitul faţă-n faţă, dar chitul nu-l înghite
şi-n mod absurd istoria strâmbată se face chit şi-nghite
asemenea lui Cronos fiicele si fiii
să nu-l destituie din marele său post, dar pe cel mic
n-a vrut să i-l mai dea sol
şi-n loc de fiu i-a dat ce-a fost, un ……
şi fiul, când crescu, veni sa-l detroneze.
– Tu cine esti, întreabă Cronos?
– Eu-s.
– Esti unul din ai mei?
– Sunt fiul tău şi îti cer locul, sunt...
– Cel neînghitit şi numele mi-i Zeus
şi singur mă declar mai mare peste zei.
Şi toţi vor face ce Zeus le ordonă.
Iar Cronos detronat de-atunci nu mai ordonă.
Oedip, aflând că a trăit cu maică-sa,
îi scoate ochii sub cerul pustiit,
pornind în pribegie urmat de Antigona.

* * *

Aş fi vrut ceva să regret, dar totul era
de mult regretat până la mine.
Prea târziu m-am născut,
Luna, ca un gălbenuş în albuşul senin
al Oului Ceresc s-a zbătut, crescând-des-
crescând şi iarăşi crescând, despre tot
ce-a văzut a tăcut,
regretele pe care şi ea le-a avut, era
prea târziu când totul, dar totul era
deja regretat şi n-am mai luat nimic
de la-nceput, prea târziu,
luna pătrată m-a ocolit în fiece seară.
„Pe scut ori cu scut",
ziceau anticii greci. Primăvara de fiece
dată era albastră
şi-amară,
şi regretele, oh, regretele
incomensurabile –
vagi şi plăpânde
unde-aproape,
aşteptau zilele cu porniri favorabile, cu
aprinderi de stratosferă,

cu locuri comune care diferă
prin faptul că sunt comune –
remunerarea soldaţilor cu porţii de sare,
comentarii de prisos,
de la *salus,* adică de la sare
a provenit cuvântul salariu –

regrete de talia unui acvariu în care
o caracatiţă se prinde-n tentacule pe sine –
vis devorant, interpretarea nopţilor drept
umbre cu trecere-n cadru insuportabil –

yoga şi zen-budismul, irealismul islamic,
proiectorul dinamic care-şi scufundă lumina
în apele mării, căutând regretele cele valabile –

asta e lumea
cu pronosticurile sale de timpuri probabile.

* * *

Nu tot târziul e târziu. Este târziu timpuriu, târziu prezent, dar cel mai interesant pentru mine e totuşi târziu-viitor. Lansarea vremii înainte de vreme cu pecetea târziului metaforic. E un fel de întârziere a timpului în propriile dimensiuni, dezincadrarea lui şi influenţa asupra a ceea ce admitem şi ce nu admitem, în fond, deoarece *limba nu-şi corespunde întocmai sieşi, ea mai este şi altceva decât este,* adică ceea ce a rămas din ce i-a dat raţiunea şi ea a refuzat, căci nu de dragul „criticilor" avea să scrie Eminescu:

„Toate cer intrare-n viaţă,
cer veşmintele vorbirii".

Pentru ce? Care e scopul suprem al acestei structuri lingvistice apărute tîrziu şi uitate de vreme?

Ce e limba, în afară de limbă? Legătură sau raport între două structuri care vor să se cunoască prin ce va spune una despre cealaltă ori e altceva: în ce raport se găseşte o gândire faţă de altă gândire, care îşi anunţă intenţia de a se „persecuta reciproc", pentru a-şi vedea lipsurile şi perseverenţele prin cele ale oponentului în lumea asta de raporturi dintre cifre şi structuri lingvistice care se vor pe sine în ne-sine ori dincolo de sine.

Câinele care latră târziu îşi latră propria sa frică, omul vorbind prin somn se adresează propriei sale vorbiri, se autocontrolează în, cel puţin, două spaţii în care se află şi se suprapun ca timp, dar nu şi ca spaţiu restructurat în defavoarea sa şi în favoarea pierderii de sine pentru a-şi găsi forma reală a unui sine ireal ori iraţional.

CIUDATĂ EROARE, DESPRINDERE, LIPSĂ...

* * *

Era o curgere-n spirală, o cădere-n neantul
nordic-aprins, întins, dedesubtul, de tă-
cerile nopţilor nins, răsărea un prezent
ce-apărea dispărând
şi cerul, ca o boltă de biserică incomodată
de vreme curgea undeva îndărăt, în îndă-
rătul înaltului blând şi era şi mama,
şi tata cu fratele-n trei coborând din mun-
ţii Carpaţi , cu trei turme de miei săvâr-
şind ca-ntr-un ritual transhumanţa;
veneau ei înspre ei şi se mărea între mine şi
dânşii distanţa
şi-un semicerc
împrejurul lunii
îşi importa din adânc importanţa ca pe un

fruct exotic dintr-o ţară din suduri
şi norduri, din răsărituri şi-apusuri şi
toate nu ştiu de ce la plural, diametral opus
se întâmpla ceva cu platanii ca nişte nuduri
cu noduri de gânduri

şi-n toate erau mesaje oraculare,
ceva se-ntâmpla: trecutul venea spre mine,
o interiorizare mă gândea într-o altă distan-
ţă, într-o altă dimensiune, poate o nouă
dintr-un cu totul alt univers
ca-ntr-o operă de artă cu caracterul deschis
şi-am înţeles: timpul curge invers,
fără vreun compromis,

toată noaptea cineva mă strigase prin vis.

LUMINA MORILOR DE VÂNT

Multe nu mă înfăţişează chiar mie însumi,
multe nu mă reprezintă ca persoană aso-
ciată în această lume a pâinii; trec prin
tot ce-mi rămâne, distanţa şi-ambianţa

tezelor circmscrise-n destinul ce consistent
ca o fabrică ce produce ciment, acum
produce din cele trei timpuri
numai prezent în prezent ca învârtirea aripilor
morilor de vânt angajate să producă
simbolic vârtejul rotundului ce
adună-ntre aripi vuietul timpului şi-l combină
ca aspectul abstract al trecerii lui ca o ener-
gie divină într-o lumină ce se propune
şi mă opresc prin aşteptări resemnate ca niş-
te prafuri de drumuri multiple la gări neidentificate
şi totul ia forma unor explicaţii detot
ordinare, ba foarte banale,

obişnuitul privilegiu de a-ţi fi ţie însuţi marea dispe-
rare, alteori simplă mirare, mă înduioşează
că pe lângă toate controversele absen-
ţelor epocale şi create, pline sau goale, mai sunt şi reale,
vânturile toamnelor gonesc pe calea
ferată a vântului şi din urma lor
se mişcă şi scârţâie cinic toate traversele
cu care Euclid

paraboliza expresia neordinară-a pământului.

* * *

Mă uit la mâna aceasta străină a mea
cum scrie nonsensuri străine în fraze
şi mai străine şi mă fac şi mai străin
decât mine în comparaţie cu mine şi
laud străinătatea asta de reprezentare
reciprocă de inspiraţie inocentă când
lupii se joacă de-a v-aţi-ascunselea cu
mieii sortiţi departelui;
mina aceasta
scrie precum
o cometă întinde o parabolă nesfârşită
pe cer; are în vârful peniţei un punct
şi când punctul acesta e pus în mişcare,
naşte linii întrerupte anume să le poată
reînnoda şi în aria totdeauna deschisă
să circumscrie închisul
unui adevar reprobant – futuristică

târzie rămasă de la Marinetti şi Hlebni-
kov cu descoperirea unor sensuri
ce sunt mereu de prisos,

dar prezente, prezente, adevărul în cauză
costă scump, plătit cu-aşteptarea de şoc.

Un poem scris pe-aşteptarea de pauză.

* * *

În această arhitectură-a gândirii,
ideea se răscoală ca o gintă care îşi
cere dreptul la egalitate cu sine
însăşi; totul se combină, dar totul
şi se combate
printr-o negare
ce-şi răscumpără temporalitatea şi

forma inversă a unui firesc ne-
confirmat; se confirmă ideea tre-
cerii adevărului desculţ
ca un copil care aleargă după flu-
turi şi jocul acesta capătă for-
ma şi inocenţa
pură a copilului;

de aici totul se leagă, totul îşi
încearcă distanţa dintre aspect şi
prospect;

dintre aventura dragostei infor-
mate cu tot ce se ţine
de însăşi problema succesului
cuvintelor

exprimate ca text şi pretext ca dez-
nodământ între fire
şi expresia asamblată din di-
versitatea gândirii

şi goana după cer a furtunii.

* * *

Rezult, rezult din acest moment – vântură-lume, dar nu sunt rezultatul, ci nedumerirea, starea de foc a înadinsului.

Rezult, rezult. De mult exist. Insist.

Dar este un suport în toate? Am călcat cu dreptul pe piatra din albia râuleţului de munte şi simt cum se clatină în gura râuleţului ca un dinte de lapte în gura copilului. O scot şi-o arunc îndărăt peste casa imaginară şi în locul pietrei creşte alta, dar şi aceasta se clatină şi eu păşesc înainte şi până la celălalt mal nu mai pot ajunge, dar nici îndărăt nu mă pot întoarce. În urma mea a crescut un munte nou cât Ceahlăul de pe care aş vedea toată depărtarea din mine.

* * *

Dacă ar fi cineva să mă-ntrebe cine sunt,
ar răspunde pădurea toată din mine,
la o margine de zi şi de noapte, ar răs-
punde boarea jucăuşă de vânt la mij-

loc de ogor pe care soarele nu uită să-l
vadă în fiece dimineaţă ca pe-un vecin,
ca pe-o cascadă în fierberea ei rece că-
zândă într-o adâncime de nor;
ar răspunde copilăria-mi flămândă şi
întâmplarea, chiar
şi toamna
ca o expresie blândă
dintr-un cântec uitat de cineva pe drumul
prăfuit şi-ndărătnic ce vrea să poarte ceva,
să deschidă scârţâind poarta cu urmele
care vin până la ea să bată,
totdeauna cineva să-i deschidă,
ar răspunde mirişlea din picioarele me-
le şi pălămida şi cana rămasă uitată
de cineva pe colacul de piatră-al fân-

tânii din care toată iarna nu mai bea
nimeni apă din ea,
ar răspunde prima stea
răsărită în fiece seară când tăcerea ca o
fiară gonită-n câmpie se-ascunde,
ar răspunde mereu, dar încă cine-ar răspunde
într-o clipă supremă,
dar… asta e altă problemă.

* * *

Tac lângă urmele-acestea de dubii, cu inima-n
două înaintez peste câmpuri şi cineva
strigă în mine:
– Nu plouă!
Şi pădurea toată repetă : nu plouă, nu
plouă, nu plouă!

Ciudată eroare, desprindere, lipsa,
eclipsa din mine constată între-
pătrunderea în axul aşteptării posibile,
imposibile vreri şi din toate se desprin-
de-un orgoliu al neamului nostru de

ţărani – crescătorii de pâine,
continuu desculţ prin praful fierbinte al
căderii noastre în mine
şi tremură zarea aprinsă-n iscoada privirii

domestice a unui cal ce se adapă din apa morţi-
lor jucăuşă pe fierbinţeala zilei, e grea
sărbătoarea duminicii albe
şi toată pictura naturii îmi rezervează-n

pupile extazul unei aşteptări dobândite
pe frontul nevăzut dintre aici şi
într-o pădure,
se-aud pitpalaci,
mierle, privighetori
care-şi cântă stăpânirea locului în care

soarele, Mitropolitul zilei, preafericitul
Astru le botează puii
în cristelniţa albastră şi deodată undeva
tună, e marea veste a ploii de
vară şi plouă

şi ploaia mă botează a câta oară;
fericit, prin duminica asta fierbinte,
alerg ca un ieşit din minte, strig gesti-
culând cu mâinile-amândouă, plouă şi

sfârâi ca un bulgăr uscat, dar uscat,
de pământ şi cineva hăuleşte prin
mine:
– Sunt, fraţilor, sunt!
se conjugă verbul din mine ca o diminea-
ţă împovărată de rouă şi deodată mă în-
spăimânt: plouă? Dar dacă nu plouă?

* * *

Îmi scarpin ambiguitatea, e-o retrocedare
dualismului şi e şi, caleidoscopic hatâr,
impresie de moment străduindu-se
să-mi reprezinte

starea de-a fi concomitent şi aici şi
acolo ca efigia unui împărat pe două
monede
în care argintul sau aurul sunt nişte
presupuneri verbale, forţa unei condui-
te ce se exprimă
ca o nevoie de a fi tu însuţi cu ale tale în timp
ce ştii că nu poţi fi şi totuşi îndrăzneşti.

În dimineţile sacre, viscolite încă fără de
nici o urmă alerg şi gust euforia unui
început imaginar necrucificat pe tălpile cuiva

şi urmele pe care le las sunt echivocuri
şi semne, senzaţii de tranzit a unei
vremi intersectate de vreme ca două
drumuri de ţară cu colbul mirosind a

pită de secară şi-un arbitru intangibil
îmi măsoară indiscreţia şi eu cu uimire
aflu că în timpul
acesta viscoleşte prin mine şi cineva

mă cheamă prin viscol şi acest cineva,
nu ştiu de ce, seamănă cu mine.

OM TURNAT DIN CERNEALĂ

Sunt om turnat din cerneală, augurul
din simţ mi-l recomand ca pe-o distincţie
erotică ingrată, atrăgătoarea recon-
fortare m-a trezit şi ca un căţel al pămân-
tului bucolic mă latră;

o, ordine de idei, ori de necunoaştere a
timpului răscolit ca un îndemn dintr-o
centrifugă de astronaut
risipit între repaos şi fugă;

o, cerule-cer, epurarea unui mister din
alt mister pentru a recunoaşte senza-
ţia ce mă străpunge cu vârful ei de floretă
ca strigătul de aramă dintr-o trompetă;
văzduhul,
o, idol de idilă îndoliată de marama
neagră a nopţii de toamnă suspectă,
fluviu de umbre ce plutesc şi se
respectă autoironic;

şir ionic de colonade greceşti pornind
din antichitate prin stâlpii caselor
noastre ascunse în
obstrucţia colonizatoare
a postromantismului camuflat.

Sunt om făcut din cerneală cu brumă de-ar-
ginturi de geruri suflat într-o neîntre-
cută şi neînţeleasă simbrie;

sunt însăşi cerneala care tot ea se şi scrie,
risc periodic
dintr-un spectacol cu dansul antropomor-
fic cu timp şi sigur, şi mixt;

sunt însăşi cerneala fierbândă în semne,
curg din stilou pe hârtie

şi asta mă face să cred că exist.

* * *

Da, da, acesta sunt eu, zic (eu) de dincolo de uşă dupa ce am sunat, stăpânul trebuie să se convingă cine i-a venit în ospeţie. El se convinge, cunoscându-mă după vorbă sau dacă are vizor: acesta sunt eu pentru cel la cine am venit . Se produce identificarea eului cu cel care am venit. Dar problema nu e rezolvată până la capăt, fiindcă nimic nu este dus până la capăt. Suntem din triada lui Hegel (teza-antiteza-sinteza), e (numai) o anumită sinteză, în ea s-a şi format o alta sinteză, iar în teză-antiteză, principalul mecanism care mişcă dialectic devenirea, dar spre cine, spre unde, spre de ce, spre de cand – nonnoţiuni abstracte de care dispune doar procesul nostru de gândire, orânduindu-le după o anumită schemă (scară) pe care să urcăm şi, după ce ne-am urcat, Wittgenstein ne propune s-o aruncăm ca pe un lucru folosit de care nu mai este nevoie. Cei iniţiaţi cât de cât în budismul zen vor compara „aruncarea" scării lui Wittgenstein cu plasa budistă pe care, dacă am prins peştele, trebuie s-o aruncăm.

Mai apăs o data soneria , dar şovaie: să-mi deschidă sau nu. Deci identificarea mea încă nu s-a produs. Există temerea că eu nu sunt eu şi e o temere întemeiată. Undeva în adâncul sufletului (şi la mine, nu al meu) şovaie noţiunea abstractă (convenţională) a eului. Cât de eu este acest eu şi dacă nu de fiece dată este aruncat după folosire ca scara lui Wittgenstein sau plasa de prins peşte a budismului zen.

* * *

Tu, care mă auzi, mă mai întrebi ceva? Răspunsul ce s-aşteaptă porneşte ca un centru
cunoscător de creşteri, născut şi vede pentru-aceeaşi grea problemă în care rezolvarea

demult aşteaptă pusă şi-n noi continuarea se-aprobă, dezaprobă în noi aceeaşi
piesă ce încă se mai joacă şi tu, persoana
simplă în mod particular rezolvi interpretarea, tăcutele procese ce se petrec în suflet şi sufletul pătrunde, încearcă să pătrundă aceleaşi înţelesuri crescând în interese când Daimonul şopteşte, propune,

dar impune prin nobila-ncercare de-a încerca cercatul promis de întâmplare când
s-a iscat iscatul, aceleaşi controverse pe
care le pricepi mai mult sau mai puţin;

tu, care mă auzi cu ochi de-albastru uzi
prinzi formele inverse a unui dedesubt
găsit între senzaţii pe care tu le-ai supt
cu laptele naturii; îl treci prin anii grei;

din ce experienţă lăuntrică te vrei când tu
fiind lăuntrul lăuntric să-ţi concepi
laboratorul intim pe care-ţi este miza,

e-o regăsire-a orei în tot ce-i glăsuit,
rămâi până la urmă cu scară şi sur-
priza urcării-n sus în căutarea a ce-ai
pierdut într-un fatal conflict cu toată firea

când vremea te-a născut
din naştere afară ca bobul dintr-un pai,
ca un Adam şi-o Evă afară daţi din
Rai pentru ispita veche prin care-au

început ceva ce nu se-ncepe fiind deja-nceput…

* * *

Alerg printre oameni, caut drumul
spre cimitir
să văd cum a-nflorit liliacul…

* * *

Credeam că totul se rezumă
la mine. Eram punctul de
sprijin al lui Arhimede,
eram platforma
tristeţii umane
de pe care vedeam cum timpul
se vede, tautologie ca expresie şi
conţinut,
în formele cerului
bat conţinuturi strivite sub
un mare, un mare trecut.

* * *

Era adânc la stat şi din cauza asta nu se auzea cum bate vântul. În schimb, se vedea cum se îndoiau copacii. Frunzele care se desprindeau din vârful ramurilor parcă ieşeau din ele ca nişte picuri de apă din mânecile unor cămăşi puse la uscat.

* * *

Interesul poartă fesul. Doamne, câtă minte a avut cel care a spus prima dată!

* * *

Mă rezervez în propria mea disponibilitate. Mă ascund în ea, poate, şi de mine însumi. *Eu* şi *mine însumi* au o caracteristică limitrofă cu a unor expoziţii de cuvinte, la care vin oamenii şi caută esenţialul (spuneri, cugetări, gânduri-meditaţii care sunt cele trei părţi componente în căutarea întregului). Nu e vorba de mine, ci de noi (mine + tine + dânsul). Acest trio ne asigură pluralismul colectiv. El, probabil, exprimă formula prin care se detaşează momentul de propria sa confirmare într-un mediu în care se produc diferenţierile ca o formulă după care, aprobându-l pe marele *este*, prezentul, actualul descoperă „Azi"-ul, ridicat la puterea a zecea.

Într-un fel, suntem virtuali. Purtăm cu noi probabilitatea de a fi, deci am putea fi calificaţi drept un cuplu existenţial: suntem + nu suntem, sunt… Deci nu sunt eu, ci gândurile acestui eu care eşti tu, cum spunea Nichita Stănescu, şi nu numai el (Pesoa : eu este un altul , sau Borges: fiecare om este toţi oamenii), eu sunt el, rezultatul cuplului ying + yang, în ultimă instanţă, sunt o Unire de sine care în fiece zi se naşte din propria sa amintire, în rest, sunt omul care merge spre cimitir, dacă nu chiar prin cimitirul albastru, minunându-se cum înfloreşte liliacul.

* * *

El trecea de la casă la casă, bătea în geamuri şi se deschideau în folclor uşile.

Făcea una şi ieşea alta. Singurul lucru care îi făcea plăcere.

* * *

Ego intră în conflict cu toată lumea când nu-i convine situaţia creată. Mai departe. Mai în noi.

Aş vrea să mă pierd ca într-un lan de grâu gata-gata să dea în pârg, dar mai întârzie în lumea sa verde-albastră mişcătoare. Mai în adânc. Mai în binele acestui colectiv debarasat în caz că ar putea fi ca subconştientul colectiv al lui Jung – totul e presupunere? Premisele sunt puse în funcţie în afara logicii? Lipseşte cauzalitatea? Dar poate numai cauzalitatea există între două extreme ale lui „a fi" şi „a fi", sau – cum se crede acum – o anumită stare de raporturi care conţin lucrurile şi fenomenele simetric bazate pe aceste raporturi de egalitate.

Este un cineva în afara noastră care mereu îl are în vedere. Are menirea chemării. Ocupaţia lui de bază este chemarea. O strămutare a lui aici şi acum în altă parte într-un undeva indefinit în care sălăşluim noi, cei ce fiind azi, mai puţin fiind şi mâine.

* * *

Reciproc nu avem nevoie unul de
altul, decât prin dialogul din noi, el
ne-adună, ne pune faţă în faţă,
ca pe două exerciţii de lună
autumnală în care parantezele sună
şi ciudat ne şuieră vântul prin oase,
ca sunetele prin tuburile de orgă,
prin gânduri rămase încă de la cei
de până la noi, trezindu-mi cele
cinci simţuri care cunosc lu-
mea-ne-lumea şi-o cântă
laudă clipei sonore, laudă, laudă
clipei fiinde ca un întreg ce-abia
se-adună: urmele mele prin ploaie
răsună şi strălucesc la expresia
momentană a fulguitului în persoana
ce se convinge că lumea asta pe sine
se-nvinge şi de frumuseţea sa naturală
se convinge în risipă tenebroasă
că este, se naşte această austeritate
inexplicabilă-a culorilor
nelimitate-n nuanţe şi punctele diame-
trale, semnele de punctuaţie în care,
între mine şi tine aleargă,
distanţele mele spre distanţele tale,
parcă s-ar grăbi la primele manifestării
autumnale.

LUNĂ DOGMATICĂ

E caracterul decisiv al raportului dintre
om şi idee, raport-co-raport, dintre sinteza dintre
noapte şi zi; piezişa lumină pe-un zid, pe maree
trezită din somn ca un gând poznaş

dintr-un gest de femeie –

toate au glas, dar nu toate vorbesc, mai au
şi urechi, dar nu toate aud, vechii
vechilor vechi – texte în deplina lor conlu-
crare, cineva pe toate acestea le are sau
poate le-a avut şi-acum nu le mai are, s-au
retras ca umbrele dimineaţa prin aceleaşi
coclauri, cineva râde sau plânge prin adi-
neauri, dar râde sau plânge, totuna

vremile-adună; un vânător nocturn a
vânat luna dogmatică de pe bolta tomnatică
precum ar vâna o raţă sălbatică şi-acum
luna stă scufundată în ape,

iar trestiile fac semne de agitaţie conven-
ţională, totul e-n somn, numai somnul din
somn niciodată nu-i somn pe deplin, o gân-
dire imparţială împarte adevărul pragmatic

la nouă;
pajura albastră a cerului
într-un cuib de-asfinţit altă lună se ouă,
un ou tot atât de dogmatic.

* * *

Şi nu sunt eu acela care le gândeşte
pe toate, dar sunt şi eu, căci lucrul gândit
e mai mult decât este, e ceva care, fiind,
e o revărsare de altul în altul,
prin urmare, ce fac e făcut parcă de alt
subiect, e o disproporţie în propor-
ţie, o demonstrare a visului: tot
despre ce spun e mai mult decât există
într-un domeniu de floră spontană
pentru scopuri diferite, care
se căutau până a se regăsi, deci e o
continuare în regăsire prin pierdere,
de a-ţi aminti prin uitare o bucurie
aidoma unui sceptru
pe care nimeni nu l-a ţinut nicio-
dată în mâini;
sunt obsedat de expresia în expresie,
de forma în formă, de metafora
în metaforă ca o contrazicere prin
care nu sunt, dar mă aflu,
afluent al unui
fluviu în care se proiectează apodictic
destinul cu spaţiul său de noian,
sunt un urmaş al lui Odiseu, unul
din cei ce se întorc din Războiul troian.

* * *

Mi-am făcut o lume a mea şi o „trăiesc", făcându-mă pe mine diferit, ca „ne-lumea", dar şi ca „ne-mine", fiindcă, până la urmă, datorită filosofiei helveţiene – cum sunt eu, eu sunt altul. Pentru prima dată când simţi lipsa ta de sine şi în golul absenţei tale intră prezenţa altului, îţi dai seama că eşti altul decât eşti, se clatină lumea, îţi fuge pământul de sub picioare şi rămâi suspendat în gol, devii imponderabil ca un corp într-un câmp în care gravitaţia terestră îşi pierde influenţa, devenind parteneră cu alte gravitaţii şi ele se întâlnesc în tine, într-un punct, unde se intersectează, şi tu devii împărţit în zone de influenţă.

ACUPUNCTURA

Dar chiar toate să fie aşa cum
le văd? Mă depărtez, îmi caut altă
distanţă şi prin vise mă cobor prin
privirea mea către tot căruia îi
spun că-i real şi dramatic.
Privirile nu mă înşeală,
spaţiile-figuri cu duh matematic
cuprind Cavalerul Tristei Figuri
şi Oul Dogmatic, mă întrepătrund,
nu ştiu cum, simptomatic; e-o
despărţire de efortul axiomatic
şi-acest tot care-nseamnă-n acelaşi
timp şi nimic, se distanţează in-
trând în distanţă,
îmi dă diferenţa glasului din
pustiu intrat în discrepanţă
cu orientarea în gol
şi iată-mă, sol, cocoloş de zăpadă,
căzând rostogol dintr-o-nălţime
în alta; bate vântul prin somn
şi viaţa continuă ca un drum desfundat
prin diapazonul unui ciudat interval
în creştere şi descreştere.

NOIMĂ DE PERSONALIZAT

Eu, tu, el (ea)! Ce unitate cu trei feţe! Una râde, alta plânge, a treia se află între cele două. Nu vrea să se dezică de al treilea principiu logic „out, out non datur". Deşi l-a luat drept pincipiu, Aristotel a avut îndoieli că poate fi o lege logică pe care intelectul ar putea să aibă obrăznicia s-o încalce, s-o ignore, ori s-o ocolească , s-o înlocuiască cu polivalenţă.

Uită-te în oglindă, arată cu degetul spre tine şi ai să-ţi dai seama cu stupoare că nu spre tine arăţi, că acela nu eşti tu, deşi seamănă cu tine. Este altul, eşti altul cum îi strigă îngerul lui Nichita Stănescu. Întreabă-te dacă acesta şi nu altul este un *eu* personal. Privindu-te în oglindă, ai să observi ironia uneori şi batjocura celuilalt *eu* care e *alt eu*, adică nu mai eşti *tu* şi te întrebi atunci: cine sunt eu? Doamne, ce nesiguranţă în toate! Şi vezi că lucrurile se complică, parcă am fi făcuţi în trei exemplare de bază după ideea modelului care ori nu există în realitate, ori e, pur şi simplu, o părere a părerii care stăpâneşte lumea, luându-şi partea sa de zbor, lăsându-ne să fim rodul senzaţiilor, cel mult, al percepţiilor cu dreptul de a primi statut de halucinatori.

O, halucinarea halucinării! Sau după cum spune *Biblia*, deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciuni... O goană neîntreruptă după vânt.

Secolul XXI le va zdruncina pe toate din locurile lor, va pune gândirea să aprofundeze în sensurile spre care încă nu avem trecere, să despacheteze nişte baloturi nedesfăcute încă aşteptând prin depozitele de lucruri, cugetări nelucrate şi necugetate ale porturilor care stau risipite pe ţărmurile pustii ale mileniului III sub cerul în care zboară pescăruşii şi albatroşii lui Baudelaire, dar nu ei înşişi, ci umbrele care se vor aduna din viitor într-un prezent ce se va preface în ouă din care va ieşi, în loc de pescăruşi şi albatroşi, zborul şi strigătul lor să completeze locurile păsărilor migrate spre alte ţărmuri. Şi eu, nici nu eu, tu şi nici nu tu, el şi nici nu el, în ipostaza băieţaşului de care vorbeşte Necutare că se joacă aruncând pietricele în oceanul nemărginit al necunoscutului.

Nu sunt decât un băieţaş… Cine mă poate identifica? Paşaportul meu pentru străinătate în care nu pot pleca, fiindcă nu am mijloace şi de ce aş pleca, dacă am străinătatea mea de acasă? O străinătate naţională a mea, a ta, a lui (a ei), pe care vor să mi-o federalizeze, să mi-o facă din naţională – internaţională.

Numai o astfel de străinătate putea să dea sens unui cuvânt făcut din vocala „o" între două consoane – „d" şi „r", ori cum zic portughezii despre dorul lor – a fi acolo unde nu eşti.

* * *

Aud cum cântă cocoşii existenţei mele: se face ziuă într-o anumită perioadă a nopţii.

* * *

De la un timp nu mai încerc să mă cunosc pe mine însumi. E plictisitor, faci una şi aceeaşi operaţie. Măcar dacă aş avea pentru ce o face. Poate aş avea nevoie de mai mult timp decât îmi este rezervat. De aceea îi cunosc pe alţii şi pe mine prin analogie. Dar îi cunosc, mă cunosc? *De omnibus dubitandum*. Parcă m-aş culca seara într-o dimensiune şi m-aş trezi în alta.

* * *

Nimic nu mi se supune, dar totul vrea să mă supună. Nu vorbesc de oameni, toţi parcă sunt construiţi de ucigă-l crucea, în timp ce Dumnezeu nu era acasă. Astfel am nimerit pe banda rulantă, programaţi pentru a fi produşi în serie. Când Cel de Sus şi-a luat de seamă, era târziu.

Nimic nu mi se supune şi aceasta mă eliberează de anumite obligaţii neplăcute. În schimb, de ce aş tăinui, am plăcere când încearcă sa mi se supună un singur firicel de iarbă răsărit primăvara dintr-un câmp arat, uscat de vânt şi care pare încremenit pentru totdeauna, din care niciodată nu va creşte nimic şi iată, firul de iarbă se leagănă în bătaia uşoară a vântului de primăvară şi el mă subjugă plăcut,

ademenitor şi ceva nelămurit de plăcut se tulbură în mine, verdele firav nefiind una din cele trei culori de bază – albastru, galben şi roşu, dar o „coproducţie" dintre albastru şi galben care lasă şi îi permite ochiului meu să le disperseze şi atunci mă pomenesc faţă în faţă cu imensitatea albastrului ceresc ce simbolizează profunzimea, liniştea, răcoarea pe timp de mari temperaturi pe care le produce galbenul pornit de la soarele arzându-şi combustia. Şi firul de iarbă creşte prin mine, ea fiind de origine ţărănească; în fiece an, pe vremea secerişului, îmi cresc din tălpi miriştile mele tradiţionale cu care nu mă tot aburc spre Europa, fiindcă Europa îşi are miriştile ei şi nu-mi fac nici un fel de iluzii, fac ce sunt şi sunt ce fac. Restul prea puţin mă interesează.

Şi firul de iarbă creşte, îl bate vântul şi mă gâdilă la tălpi în care miriştile încă dorm, dar visează ciocârlii deasupra capului meu care se au de neam cu mine şi toţi ceilalţi de alde mine porniţi de la un capăt la altul al veacului ce ni s-a dat, scurt sau lung ca un dat al datului nostru.

SALA DE REANIMARE

Ce e de preţ, ce încearcă să fie? Ce nu-i
de preţ în tot prezentul? În noi tresare
încă-ntreg Orientul prin vreo reminiscen-
ţă muzicală cu tânga tradiţională ce pân'

acum nu se ogoaie. O fi vreun sens, o fi
vreun scop? În orice ploae-i şi-un potop,
în orice viaţă e şi-o moarte,
în orice-aproape-i şi-un departe,
în orice bine e şi-un rău? E ca un dat în

drumul său ca un blestem, ca un fatum?
Citim în drum psaltiri de fum şi din aline-
atul lor lumina
cea iecumenică străbate spre alte vremi?

Ce e real? Se-aude încă Ducipal cum pe-Alex-
andru îl mai poartă spre poarta Semiramidei
în cea Grădină suspendată,
îl poartă-ncolo ros de friguri,
se sfarmă-n cale poduri, diguri
şi-aici odihna nu-i deschide pe mult, sfâr-
şitul e fatal

şi-n Grecia un clopot bate, nu-atunci, ci-a-
cum, duminical, scriindu-se ca-ntr-un cada-
stru. A strălucit în noapte-un astru, un
ochi etern cercând realul în care doarme-a-
dânc spitalul cu vise-adânci ca nişte spuse

şi dorm bolnavi cu-amar pe buze de timp pre-
lins ca o mixtură şi-un strigăt nestrigat
pe gură ca un regret neregretat şi eu scri-
ind acest tratat total-fatal, un document
ca un fragment dintr-un ferment predestinat
eventual acestei clipe care capăt n-are…
În sala de reanimare luminile au somnul ver-
tical, dorm în picioare şi două umbre albe
stau fără cuvinte ca două albe cruci peste
morminte într-un ciudat decor ce-n gesturi
se animă

ca-n scenă doi actori
de pantomimă.

* * *

Inventat de propria mea ignoranţă,
caut jocul ambiguu într-un echili-
bru jucăuş de balanţă, vocabula a-
lintată prin spulberul alb dintre
două aripi de revistă, caut într-a-
devăr adevărul lucrurilor care în-
că până acum nu există; e-o ponde-
re-n toate, o întrebare retorică,
o legătură istorică dintre timp şi

punctele de referinţă,
prin ele apriorică devine credinţa
timpului să se creadă că este, po-
veste potenţială;

o, acest **este**, dictatura târziului
asupra timpuriului, clipa conştientă
de sine inventată de mine ca pe-o
joacă telurică de trubadur – măr-
gele turnate din azurul uzurpat de
azur, roua, picături strălucitoare de bu-
ză de secure a lunii pe cât de veche,
pe-atât de nouă,

când pe mare începe sărbătoarea ma-
re-a furtunii necontrolate; toate
sunt toate, dar toate sunt toate?

Îmi plac ambele dimensiuni ale ho-
mericului şi himericului, de aceea
alerg spre un front de lumină urmă-
rit de trena întunericului cu care
sunt înveşmântat şi asta mă face să
urlu: „Cogito, ergo sum!",
dar **cogito, cogito, cogito,** dacă

intru în el, mă consum, mă fac ne-nţe-
lesul de mine din mine ca un tulbur
ecou fugind nu ştiu unde print-un Acum
care se regăseşre pentru a se pierde
din nou.

* * *

Nimic, nimic, nimic stabil,
ci doar, ci doar instabilitatea, acest
cutremur viu abil, continuu, febril
precum o conştiinţă
în derivă cu un gheţar venind
din nord la sud să moară –
ceva-i făcut pe ne-ceva-ntr-o doară sau
pe potriva dimpotrivei a veşnicei
trăiri a existenţei,
dar şi-a prezenţei
unui fapt,

acesta mă anunţă,
în fiecare clipă
nu trăiesc,
cât doar un nu ştiu cine mă pronunţă
ca pe-o frază
în această oază de-aşteptare
din marele Imperiu de Întuneric
al cerului stropit cu stele,
se naşte luna periferic abia
simţit cum zarea se aprinde
isteric undeva
şi ceasul bate
şi sferic la oră, strict ca la porunca
unei treziri din somn la viaţă lungă,
se-aude-un ţipăt de copil,
nimic, nimic, nimic stabil, circumferinţa
ce ne-a cuprins fiinţa şi nefiinţa
ereditar revine prin mişcare
şi noi,
şi noi ce căutăm în astă stare… de-amânare?

* * *

Simplităţi care curg, drumuri care se completează. Urme care duc înspre urme. Vor să se ajungă ele pe ele. La un moment dat cadranul ceasului se întunecă şi fiecare oră îşi bate încet nerăbdarea, parcă ar măsura viscolul din iarna viitoare.

Îl aud cum vâjâie şi mi se face frig, deşi sunt în plină vară, când stelele nuntesc împrospătarea dintre spaţiile care ascund timpul de propria lor neînţelegere a faptului că jertfa din clopot poate corespunde imaginii simplului indicator care a declanşat nevenirea şi-acum nu ştie cum s-o oprească.

Hemoragie de timp.

Recorduri de reflecţii nelămurite.

Urme pe alb în căutarea urmelor negre pe cealaltă parte a existenţei, unde acum e lumină şi soarele curge spre-amurg – încălzeşte împrejurul.

* * *

Pare paradoxal, dar este un Ceva care nu-i. Nu e o lipsă sau ca o lipsă de logică. Nu-i nu înseamnă că nu există… e lipsă. Nici nu vrea să ignore existenţa, ci e o posibilitate a Cuvântului de a reflecta o realitate în devenire, o stare dintre posibilitate şi realitate, adică dintre ceea ce poate fi, dar încă nu este şi realitatea este-lui cu formă consolidată stabilită.

Existenţa există datorită non-existenţei.

De aceea ele formează o unitate, iar orice unitate este formată, cel puţin, din două părţi care se adună prin a se confrunta.

Viaţa este armonia confruntării.

* * *

Se descompune ora-n trandafiri
ghimpoşi, cu floare albă-albă,
pe geamuri ramuri vii de nalbă
cu fir de pin
şi flori nepământeşti.
Tu, cel ce-n ora asta te priveşti
în propria-ţi vocabulă având
pe lângă-un nume-adevăratul nume,
căci unic eşti în astă lume
în care toate – laolaltă –
pe frunte ţin o boltă-naltă
ca pe-un destin, ca pe un gând,
tu, cine eşti, născut mergând
prin Univers pierdut aiurea
între lumină şi-ntuneric
şi-n tine freamătă pădurea,
iar în pădure-un spulber blând,
când cosmosul, cu dans homeric
întregul suflet îţi pătrunde,
tu, care eşti venit, de unde
că te-am găsit în aste rânduri?
Ce vrei, ce-ai vrut,
că stai pe gânduri
cu ochii mari de iarnă uzi,
sau tu nu eşti acum, te scuzi
şi ca-ntr-o clipă fără moarte
te duci prin iarnă mai departe?

* * *

O senzaţie ciudată în timpurile acestea. Parcă am trăi în viitor. Venim în prezent pentru a ne face trecut.

* * *

După ce m-am răzgândit singur pe
mine, iar ca să mă conving că, într-ade-
văr aşa ceva se întâmplă,

pe lângă *mine*, ca supliment, mai adaug
şi *însumi,* singur râd de boroboaţa
mea demiurgică,
de felul cum mă pot lua cu vorba,

caut un scriitor, parcă-aş fi grecul
Zorba din romanul lui Nikos Kazant –
zakis, caut un scriitor care moşteneşte
pe insula Creta o mină,

să coborâm din munte buşteni că din
cerul albastru şi după ce tot se va pră-
buşi să-l întreb, dacă-a mai văzut
cândva vreun atare dezastru,

să-l conving că pentru a fi liber cândva,
trebuie să ai în cap măcar
un dram de nebunie;

eu şi cu mine mergem alături şi nu ştim
care e lipsă din noi,
ori poate că lipsim nemotivat amândoi.

QUO VADIS

Mai vin ca o ciudăţenie să compar
crepuscularul cu culorile sale dispersate
într-un semicerc din care viteza se
compară cu sine;

E ceva din nesfârşitul semnului care
l-a trădat pe Saussure în amestecul de
idei; cine pe cine vrea să înţeleagă,
să memorizeze triumful căderii în sebumul uns
de obrăznicia dumneaei; pe semnul
măsurii este imprimat azbestul
decorativ: totul e decoraţie, totul
e joc de lumini, un salt calitativ din cantitativ...

În resemnarea aceasta cu toatele sale,
mă visez la poalele unui munte
care mereu se dărâmă, pe sub care
tremuri de dimineaţă, ca o ramă
colbăită ce-şi adulmecă depărtarea
pe de lături dorm neguri plouate de soare.

* * *

Şi eu, şi tu, şi el
şi el, şi altul-celălalt
şi-n fiecare-s câte-un alt
înalt ori scund prin
ce-ar putea,
din cel mai mult
s-ajungă-o stea
nu pentru cronicarul ar putea ajunge,
ce doar cu ochii a ajuns;
şi eu, şi tu, şi ea, şi
el şi ea
şi alt-cel-lalt –
un lanţ întreg,
oricine-ar fi, ar fi strateg
pe toate-n tot să le-nţeleagă
nu pentru că s-ar vrea-nţeles,
ci pentru că
s-ar vrea, s-ar vrea,
acesta… actul volitiv,
şi eu, şi tu, şi el,
şi el, şi altul, noi nu
sensul că suntem chiar el,
încolo-i tot ce este-n
el, în saltul salt şi-n salt
să fie,
nu eu sau tu, ci numai el,
dar nici nu-i el, ci-i Celălalt.

* * *

Oare chiar ne-am gândi la fel de bine gândirea
în arhipelagul tainic al eliberării de glorii
ciudate şi iresponsabile faţă de-aceeaşi istorie
care ne sugrumă şi ne răsfaţă asemenea
şarpelui boa;

oare noi ne-adâncim ori ieşim la suprafaţă
din propria noastră eroare şi respectul faţă
de prima rândunea-mesageră ce se întoarce
din exilul ei benevol rămâne după părerea
cuiva e aceeaşi?

Oare frunza care ne bate la geam să-i dăm
drumul în casă când afară e frig e acelaşi
rol jucat la o temperatură
de 60 de grade de frig, e rigoritatea
ostentativă a unei
drumeţii antiumane?

oare istoria deşertării de glorii a zen-budismului
cu interpelarea aceloraşi ciudate coame cu răs-
punsurile nevenite se deşteaptă din farmecul
somnului şi noi, lăudând patima omului către
convertiri
şi intrări în repaos?

Sau îs iluminarea totală a unei flăcări stinse
de vânt sturlubatic şi faptul de graţierea
frunzelor în remediu tomnatic se referă, în
primul rând, la filosofia orientală, amicală
concluzie şi-un sentiment prin reducţie
când *eu*/ intră-n producţia

faptului ca atare eroarea erorii e-o eroare
mai mare decât însăşi eroarea, faptul ca atare –
e respectarea rigorii;

mai aud cum prin maluri ţipă prigorii
căutându-şi examenul din elementul compus
între răsare şi apus,
alergând ca pendulul dintr-o extremă în alta;

te-am regăsit, negăsindu-te, e-o forţare a formei
ce-o dictează conţinutul prin excelenţă, roman-
tica gării, autogării ori aerogării – emigraţie
prin divagaţie
în simplicitatea
ego-ului personal;

sunt mereu cu un singur tărâm cum a spus cândva
despre-un râu, metaforă ce nu se respectă pe sine;
cine a spus ultima virgulă va pronunţa şi ultimul
punct; cuvântul-rimă e, desigur, cuvântul defunct,
dar el nu dizolvă
parlamentul cunoaşterii duble;

azi la banca centrală nu se schimbă leii pe ruble.

* * *

Sunt real, realitate, desfac ora, s-a distrus,
unde-s eu şi unde nu-s în accepţia reală,
eu ca tu sau eu ca el, e-o transcendere ova-
lă, joc de linii, căi punctate şi-n această-ac-
tualitate se descoperă absenţa: o senzaţie,
un semn tot acelaşi, dar mai demn, pre-
zentat inform, solemn
ca o-mpuşcătură care,
răsunând pe coridoare,
oprit într-un perete
ca săgeata-ntr-un erete, care-activând eroarea,

a rămas în contrapunct: tot ce este mi se
pare, tot ce nu-i din nu-i apare. Jocu-a-
cesta de senzaţii inventează timpi şi spaţii,
inventează caruselul, imitând în joc ro-
tundul, creşte umbra-n apă, fundul unui
nu-i proptit în este, un acord, o concordanţă
între vis şi ştiu ce simt,

simulează ora-clipa, anunţând eternităţii
care-n clipe limitate ca o pasăre se zbate
într-un zbor fiind captivă;
toate-n lume-s
deopotrivă,
pe potriva unui dus;
a tunat deodată cerul,
vântul trage iar de uşi,
plopi cinetici râd în curte
şi prin ploaia repezită primăvara face duş.

* * *

Există un cântar cosmic? Altfel de ce ar fi stele faţă în faţă cu alte stele? Pentru un echilibru cosmic ori pentru aventura energiei, care, de fiecare dată prinsă în ceva, se vrea pusă în mişcare, altfel lumina începe să mucezească, vremea să prindă rugină, iar gândul care vine al treilea la număr după timp şi spaţiu rămâne rătăcitor printre stele ca un asteroid care din întâmplare se ciocneşte cu altul şi la impactul lor existenţa se reconfortează.

* * *

Da şi nu, două maluri prăpăstioase printre care se aruncă furtunos râul de munte al existenţei şi noi trecând ca nişte echilibrişti pe funia îndoielii.

Câţi ajung la jumătate, îşi pierd cumpătul şi sar cu tot cu prăjină în învălmăşeala spumegândă a existenţei!

* * *

Din propria mea experienţă ajung la convingerea neconvingerii. Un ceva *nesfârşindu-se* în lumea mea şubredă şi trecătoare mă face conştient de subconştientul care nu mai este un teritoriu neutru ca eul din filosofia antică.

Fatalul din înţelegerea mea este format din mai multe state răzleţe care se bat şi se duşmănesc între ele în ceea ce viaţa ne aruncă la întâmplare („osul" aruncat câinilor pe care aceştia îl rod până îşi rod propriii dinţi).

Marginaliile pe care le fac sunt ca nişte paznici înarmaţi pentru a păzi un pustiu împrejmuit cu sârmă ghimpată, un gol care ne trezeşte speranţa că există o speranţă a speranţei ca existenţa existenţei.

* * *

Eu mă duc, codrul rămâne, plânge frunza după mine, zice un cântec. Dar nu în asta constă tragedia, ci în alta: eu mă duc, codrul rămâne, *lumea vine după mine.*

Aşa ni-i datul.

Mai întâi a fost „datul" şi „făcutul" şi mai târziu soarta, destinul, fatumul.

* * *

Există în noi două libertăţi diametral opuse. Fiecare se vrea liberă de a-i impune celelalte vrerea şi înţelegerea lucrurilor care, în fond, sunt comune, dar, luate din punct de vedere al eului propriu, sunt separate şi agresive.

Pe care libertate s-o acceptăm? Pe prima, pe a doua? Dar care este a noastră şi care nu, ori le vom poseda pe rând? Ce avem noi de la ne-vrerea noastră de a nu ne supune?

* * *

Copilul din om nu piere, ci numai îmbătrâneşte. El deprinde o altă manieră de interpretare a realităţii care se vrea nemijlocită. Toată viaţa el va scânci în noi când vom uita să-i satisfacem dorinţele . El ştie capriciul care ne reţine de la multe lucruri nefaste.

Priviţi cu luare aminte fotografiile făcute pe parcursul anilor şi o să vedeţi cum altul se schimbă în acelaşi, dar într-o altă postură a instabilităţii.

* * *

Mă provoacă la gând ideea unei existenţe care nu există şi abia alta, următoarea care există.

Există acel ceva care nu există, vorba lui C. Noica.

Acest „ceva" pare mai mult o axiomă necum un simplu pronume nehotărât. Ar fi, mai curând, chiar o existenţă nehotărâtă care este nefiind.

Acest „ceva" mă împinge spre „altceva" – două existenţe – una care vrea să scape de mine şi alta care mă absoarbe.

Astă-noapte am văzut prin vis Farul din Alexandria, cum îl dărâmau cutremurele şi rămaseră întreagă numai partea de sus unde un bătrân continua să facă focul.

Din acest amalgam al existenţei inexistente şi invers m-a provocat şi mai mult spre gândul meu de totdeauna, acel enunţ al portughezului Caciro care e: „Totul este diferit de noi, de aceea totul există".

* * *

Îmi vine să urlu: nu există întregul, există doar imaginaţia mea, a lui, a Celuilalt, pe celălalt îl scriu cu majusculă. Celălalt este doar un este, o noţiune, el e persoana a treia singular, asta îmi spune ceva de ce eu nu sunt sigur, că mă aflu într-un tandem cu celelalte, mergem pe aceeaşi bicicletă cu două perechi de pedale. Dar unde mergem?

Nu ne putem opri, trebuie să pedalăm, altfel ne înghite sărăcia, de fapt, ne-a şi înghiţit deja pe mine şi pe celălalt, pe mine şi pe ceilalţi, care formează majoritatea.

* * *

Totul este ceea ce este, fără ce şi-a sustras şi ce se va adăuga. Acest tot a fost mai întâi o obsesie spre care a tins raţiunea înainte de a deveni raţiune.

Eu, poate, s-a născut datorită acestei obsesii de a fi, de a ajunge, de a fi tot. Dar acest tot este obsedat şi el de frica unei forţe care îl trage îndărăt, dorind să-l împartă.

Când zice Platon: Unicul ca să fie unic trebuie să se deosebească de sine însuşi, ce vrea să spună? Adică să se despartă de sine, să nu fie el însuşi? Ceea ce ar însemna eu să nu fiu eu, tu să nu fii tu, el să nu fie el.

Dar logic se naşte întrebarea: în noţiunea de tot există şi o altă noţiune cu care convieţuieşte Partea. Dar în fiecare parte există, rămâne după împărţire sămânţa Totului? Dacă nu ar fi, nu s-ar constata această goană spre tot. Goana spre tot devine un scop în sine, de parcă ea ar suplini, ar juca în cele din urmă rolul de Tot.

* * *

El este iarna, el este totul, el este nimic,
eu sunt el –
iarna,
totul,
nimicul
teribil. Eu de mult sunt numai El.

* * *

Cuvântul „Geneză" este ideea-metaforă a oului de aur din mitologia iraniană.

Din acest ou în permanenţă ciocneşte puiul vieţii, dar ciocneşte dinlăuntru.

Creştinismul a împrumutat simbolul acestui ou, dar oul este ciocnit dinafară, parcă am vrea de fiecare dată să ne convingem că înlăuntru este viaţa după ce am ucis-o, fierbând oul.

* * *

Caut să văd lucrurile în esenţă. Să le *concep*, să le dau iarăşi viaţa de care dispun, dar prin convingerea (mea, a ta, a lui) că *eşti* şi acest „eşti" readuce totul la aici şi acum, în acest punct focalizat în care se concentrează revenirea spre centru, parcă datorită puterii centripete şi din aceeaşi clipă născând-o pe cea centrifugă. E *aici* şi *acum* fuga de sine şi de tot, acest tot care încape în sine, rolul de tot jucându-l de data aceasta (prin alternanţă) sinele aflat mereu în aceeaşi expansiune către tot, dar acest *tot* se preschimbă în infinit demonstrat sieşi prin continuitate prezentă şi eu ca o fire de animal gânditor mă prefac în *gândire*, într-o continuare fantezistă a materiei care se conştientizează până într-un anumit punct, dar punctul deja e pornirea posibilă a unei linii care continuă posibilul în ea, prin posibil înţeleg şi virtualul, într-un sens, devenirea nedevenirii a celor două forţe intrate în funcţie (în contradicţie) – centripetă şi centrifugă.

* * *

Totul poate fi regândit în afară de axiome. Ele, neputând fi demonstrate, demonstrează acest lucru. Ele ar fi gânduri în „stare curată", găsite şi „gata gândite" ca aurul găsit în minele de aur în stare curată.

* * *

Când spun „lipsă", ori nu-i văd locul în care ar trebui să fie „este" şi cât acest eşti se află în plină parte, locul lui eşti umplut cu „lipsă", un balast pentru a-şi menţine echilibrul, altfel se iscă pericolul de răsturnare, de scufundare în dincolo de dincolo, stare pe care cuvântul nu e încă în stare să-l exprime ca pe o realitate reală, ci ca pe o realitate virtuală.

* * *

Aud cum se adună lumea, despărţindu-se. Până la urmă, şi anotimpurile se despart unul de altul, în loc să treacă unul în altul, să se continue, după logica firescului, ele se despart, parcă ar fi fost unul singur care se pomeneşte despărţit deodată în patru.

Vorbind acest limbaj al despărţirii, simt cum mă despart în patru şi mă înghit cele patru puncte cardinale. În fiece celulă a mea se află aceste patru puncte cardinale. Parcă aş fi un drum, care se desparte, se ramifică în patru drumuri deodată, dar vai! în toate patru e lipsă cel adevărat. Acesta e lipsă. El este dincolo de orice personalitate şi nu vrea să se identifice cu nimeni (parcă a încercat cândva şi a suferit un eşec total).

Lumea, la fel, e un eşec cosmic. Ceva nu i s-a dat. Din patru drumuri nu i s-a dat al cincilea ca să poată înfrunta toate cataclismele inertice ca să devină el însuşi.

Zadarnică chemarea: fii tu însuţi. Ni se cere imposibilul.

Cine ni-l cere?

Până la urmă, nimeni nu cere. Dar totul te împinge încolo, fără să vrei şi cu cât el te vrea astfel, cu atât mai mult tu devii altfel.

Numele nostru ar trebui să fie Altfel. Întâi, Doi, Trei…

* * *

Nu ştiu cine sunt, ştiu cine nu-s
dar nici asta, probabil, nu ştiu;
e beznă în sfera noastră de sus
şi, dacă arde-o lumină simbolică,
e în spaţiul nostru de jos, de târziu
care ascunde oferta, propunerea sinelui
de la sine, jertfa telurică emblema
curată a luminii ce se lasă arsă pe rug,

toate se descopăr, ascunzându-se şi mai
bine, şi mai toate până la urmă,
se destramă şi fug, făcându-ne Existenţa,
Prudenţa,
interior în care se cultivă cuvântul
ca o holdă voluntară prin care creşte
singur prin sine Pământul

sub ochiul ne-dormit de Steaua Polară
căutându-şi valori metafizice prin
extrapolare,
orarele decontări de permise
de intrare la vise
care-s vise-antevise, care pare-ni-se
şi acestea circumscrise de până la antevise
în aureola sălbatică a unui alt eşafod.

Afară plouă şi se-aude cum Pământul
vine ştiobâlcăind prin propriul său glod,
un rod fantezist
ca două capete între ele fără de pod.

* * *

Nu vreau să ajung nicăieri, unde-aş
putea să ajung: sunt obsedat de-un
undeva şi-un niscaiva
care se demonstrează
în fiece oră, fiece clipă, am
în vedere realitatea ce ţipă
cât e somnul de dur şi de
lung, distanţa aceasta se conţine autonom
de restructurare de haruri, de simpatiile
şi antipatiile omului faţă de om;
parcă-aş juca
zaruri, parcă s-ar completa neresemnarea
ce se compune din stresuri urbane;
caut doar expresia,
nesubestimând vechi înţelesuri iscate
din oportunitate fără canoane
risipite prin cioburi de tăbliţe
de-argilă sub dezastrul Turnului Babel,
e-o osândire a reciprocului, a
dumeririlor concepute, loiale;
bat vânturi neordinare,
năvălind printr-un furnal
în care se topeşte ciudatul metal
când lucru de lucru
se loveşte şi sare, şi râde în hohot.

Nu vreau nimic, e-o destindere, plouă,
şi noi, adăpostiţi sub nişte cupole negre
de clopote, savurăm istoria
în interpretarea ei nouă.

* * *

Ridică-te singur şi comunică Absurdul
din tine şi cheamă-l pe altul. Asaltul torid
se comandă pe sine şi gustul estetic arde

torid. Zid de speranţe în gol se deschide spre

marea durere a spaimei de gol. Un rol
fără roluri, când regele gol se plimbă adânc
şi, dispus să rămână, se face distanţa sortită
bătrână, ţărână sălbatică, vână de mină şi
alfa şi beta, şi Ramses al Doilea. Cu ploile
toamnei diferă beţia de forme umbrite şi
forme toride; ceva se închide, ceva se deschide,

e ornicul-bour, urmarea totală, urechea vedetei
din raiul urmat se-nduplecă ploaia, învie
Marat şi pier strigăte albe de fier şi-atunci,

prin istorie umblând, Robespier se-opreşte
atavic la Sena, înalţă-se omul şi urlă din
surlă sălbatic sirena
adormită de-atunci, din război.

Ridică-te singur. Umbra viitorului se-ntoarce
de la noi
înapoi.

* * *

În jocul de-a existenţa însuşi jocul devine existenţă, precum şi existenţa – joc, dar joc cu sine însuşi de-a sinele. E ceva aparte în declanşarea acestei dispoziţii ornate cu transurile unei anumite lipse de culoare, ci numai cu acele unde lungi de lumină care, prin halucinaţia ochilor noştri, produc fluxul culorilor, apoi o descopăr după ce au produs-o, ca apoi să-i dea gust şi culoare, mai ales gust de fire fiindă.

Ceea ce obţinem ar fi împărţirea gustului la culoare.

Aici zecimile lipsesc, sunt doar unităţile indivizibile. Individul ca pornire, ca început să dea tuturor lucrurilor nume pentru a le provoca să fie.

* * *

Trăieşti ca să vezi ce-o fi mai
departe; aştepţi un răspuns la o altă-n-
trebare, care singură se pune şi tot ea îşi
răspunde, trăieşti întrebarea, răspunsu-ntre-
bării, devenind întrebare, apoi în derivă
devii alternativa propriului glas.
Ceva a rămas din ce a rămas, iar a
rămas şi se schimbă din nou,
fire de ecou care se strigă pe sine cel
care-a fost la-nceput.

Momentul revine, sună alarma,
cineva-n altceva a priceput momen-
tul care se-anunţă şi care prin asta
se sfarmă.

* * *

Ciudăţenie amorfă, existenţa-n existenţă,
cu esenţa ei divulgă bulgăr negru,
bun augur
spre un mugur – mugur pur, urmărind senin
azur, dragi magii imaginare şi omagieri

fertile-rodii mari de clorofilă din sinteza-i
antiteză, desemnarea pe-un ics
cercat flux
de foc zeificat
într-un sens de contigenţă-n care
s-a născut prezenţa, locul timpului din spaţiu
prin ovaţii de mutaţii
care-ades arar referă
somnul lor la vârf de eră;

ilicitul spic al firii, paradox al împlinirii,
prin regretele iubirii cearcă forme noi de viaţă,

care gând nu mai răsfaţă, care flux de intuiţii
se regretă prin tradiţii, ontologice de fel, tot
ce este cel mai cel,
cel mai cel rămâne încă,

horbote pe vârf de stâncă refac magica lumină
şi-o răzbat cu arhiplină încercare de efort
pentru care griji nu port;

am aceeaşi izolare de-mprejur ce mai convine,
eu cu mine fără mine, mă rezult
ca un aport
la ce-a fost şi nu mai vine,
ca un vultur, timpul mort,
împuşcat de nu ştiu cine,
a rămas pe-aeroport şi-avionul nu mai vine.

IZGONIREA DIN MIT

Din această convenţie intimă a eului
către sine din lumea cea mai
complexă a
omului însuşi cu toată pornirea, ră-
sare legenda nepotrivirii între două
aspecte, ce trezindu-se-n mers, se
confruntă;
e nuntă în ceruri şi-o ploaie
măruntă de soare se cerne cu
semnele
toamnei redând atmosfera
din zborul
carpatic al brazilor – drept desem-
nând infinitul, e necuprinderea gându-
lui născută din mitul ce ştie s-aştep-
te acea nemărginire din care nemărgi-
nitul se opune cunoaşterii mascându-şi

amploarea copleşirii se-mbină
în forme
ciudate de spaţiu-n lumină şi însăşi
pornirea unui eu prin alt eu rezultă
din faptul urcuşului magic şi-un zmeu

de hârtie manipulat de o sfoară, clipa –
trăindu-şi şi-un verde de ţară se-aprin-
de dogmatic, tăcut şi pragmatic
pe-o muche de verde într-un

galben opus dintr-un roşu tomnatic...

* * *

Lumea asta de la suprafaţă cu cea din adânc
nu are nimic, e o eroare-a erorii de-a se pre-
zenta cu reprezentare fatală, descrisă, dar nu
circumscrisă-n descrierea exemplului din

oportunitatea florii când înfloreşte, să se
întrevadă ca peretele de piatră prin mişcarea
apei coborând în cascadă ca un cascador
care sare, dar capul nu-şi frânge, ori ba-

te vântul, la geamul eului meu, parcă-ar
deplânge această îngrămădire de senzaţii
recente, prologuri de trăiri indecente, cobo-
râri şi urcuşuri care ca nişte arcuşuri trec

firul muzicii de pe-o strună pe alta, apoi
să se producă întoarcerea îndărăt precum
albul se reîntoarce mereu în omăt cu o
disperare netăgăduită; din când în când
văd prin vis lanul de răsărită-nflorită

de un galben solar şi-o cutremurare
nelimitată a unor cercuri concentrice ca-
re se leagă între ele ca o regăsire a eului
de către eu, persoana a treia singular din

redeşteptarea necorespunderii dintre vânt
şi cuvânt şi necuprindere unde ar fi
găsit raportul dintre „punct“ şi „i“
luat prin surprindere
ca un moment cu verbul „a se nepotrivi“.

* * *

Este ceva ce se leagă, dar şi ceva ce nu
s-a legat niciodată; lumea aceasta beteagă este lumea cea mai frumoasă, alta nu
este şi cea care nu-i, nici nu-i pasă că
nu-i, cuvântul ce-l spui e-o halucinaţie
crasă, e-o dezordine-n gând, o tăcere impusă de-a vorbi, de-a vorbi, de-a vorbi,
dar este ceva ce se leagă şi ceva ce nu prea
se leagă, se bat cap în cap fără a se putea învrăjbi?
Ceva şi ceva nu-i una şi-
aceeaşi, ceva şi ceva nasc un altceva, sau
altceva? Ah, secolul XX cu filosofia lingvistică şi cu aproximaţia dintre este şi
nu-i, lirica asta, cea nouă
cu indiferenţa şi cazuistica cercului hermeneutic încă de la Aristotel „cetire“,
această frumuseţe ce constă-n a fi fără
de nici o frumuseţe, o fire fără de fire,
această tristeţe fără tristeţe
în care Paradisul se-aminteşte pe sine
într-un inconştient colectiv, ah, acest

spirit iconoclast şi tardiv descompletat
de-adevăr silogistic, acest scris cunei-
form, cabalistic, această demitere a Eu-
lui din Eu e şi El un ceva? Indefinitul
Ceva care va dezvolta umbra nouă – a lui
Nietzsche într-un ECCE HOMO (iată omul) nă-
prasnic şi-adânc, mă leg de speranţa pe
care-o şi beau, mănânc, sau dacă n-o am,
o refuz? Homo Faber!
Azi undeva a plouat cu meteoriţi şi eu nu
i-am văzut, simt un ceva ce nu vrea să se
demonstreze în mine, iar când vrea, eu nu
vreau şi mă cotropeşte ursuz
ca un vânt pe-o Sahară, târziu şi confuz.
Refuz Eul în genere, dar în special, Eul
din mine ca un yoghin încerc să-l refuz.

* * *

Când mă trezesc în puterea nopţii şi aprind lampa de la capul meu, mă văd, vis-a-vis, în sticla raftului de carte cum fac ceva. Mă întreb ce fac, dar cum eu, cel de acolo, tac şi nu-mi răspund, mă gândesc că sunt ocupat şi mă las în pace, mă las să fac ce fac şi mă culc, dar mult timp nu pot adormi. Mă pornesc, întrebându-mă care sunt cel care există cu adevărat? Eu cel de aici, culcat pe divan, ori cel din dimensiunea sticlei de la raftul cu cărţi? Eu aici nu pot dormi, dar de ce nu doarme cel de acolo? Parcă îl aud foşnind printre cărţi. Ce caută acolo? Dar dacă ceea ce caută încă nu s-a scris?

A doua zi mă trezesc, mă uit în oglindă şi observ mutra obosită a celuilalt eu de dincolo de sticla raftului şi mi se face jale de el. E atât de obosit şi nedormit!

De fiece dată îl întreb ce a făcut, dar el, încăpăţânat, tace. Biata jucărie în mâinile hazardului, de ce nu dormi, ce te frământă? Cine eşti, cum te cheamă, că cel ce pari şi numele care ţi s-a dat e ceva provizoriu, o încercare de a ieşi din situaţie, pe când tu eşti, în fond, altul şi numele ţi-i altul. Gândul acesta mă duce la poezia lui Nichita Stănescu „Întotdeauna alt clopot bate, genunchii îmi stau în altă biserică".

* * *

Eşti arhetipul, dacă eşti, arată-te din peştera eului meu, care aderă la cariera sufletului omenirii… să fii tu firea mea (fără-de-fire), să fii tu emblema, dilema discursului ce ţine de tot şi nimic din ce este şi nu-i. Cum să mă exemplific, cum să-mi explic mie, nu altora, că eşti complicat, dar nativ în acest subconştient colectiv, leg ceva de altceva, două capete la infinitiv. În noaptea asta, când plouă afară şi e întuneric în suflet, în care mă cobor ca-ntr-un subsol gol de tăceri cu mai multe niveluri naiv ca un sălbatic într-un hram exhaustiv, nimic şi nimic despre tot care spune totul despre ce-i tot şi respectiv şi ce e ne-tot, ce legi tu prin mine şi alţii cu cine, din ce dimensiuni în care nu ne putem infiltra demonstraţia, rândurile acestea delirante sunt dictate de tine şi scrise de mine, sunt întradins sau există fictiv, dar atunci cum fără mine şi tine este totuşi ceva care rezultă din altceva ca un Andante din muzica „Infern-ului" lui Dante, ceva neexplicat de necorespunderea mea cu mine însumi, ceva nesupus şi tardiv, dar strigă, vorbeşte odată din toată această poveste să te-aud şi să te strig cu poetul: „Vreau să te pipăi şi să urlu: Eşti! Căci altceva ce s-ar alege din toate însemnările acestei neobişnuite poveşti?"

* * *

Ai căutat ceva? Ai spus ceva? N-ai spus nimic,
e-aceeaşi oră, când se face frig; din timp în
timp aceeaşi aurora cu roşul ei tăcerea ţi-o
imploră şi din moment se mai desprinde-un joc
care se stinge şi se-aprinde cu-acea măsură-n
care Heraclit
găsea o lume-n labirint şi-n for-
ma asta de argint culorile se zbat şi mint rea-
lul vieţii că-i real şi-n ceasu-acesta matinal
în care tu te cauţi strict, găseşti în oră iar
un corp delict şi-n corp durerea sfântă, o por-
nire, oglindă-n care se priveşte omenirea şi se
întreabă într-o doară ce loc îşi ţine-n tine pri-
măvara, ori pe alese timp cercat de-un vechi ne-
contenit şi angajat în cea dispută dintre „da" şi
„nu", problema regăsirii care-avu un ton al său
când convulsiv se zbate iar momentul ca pasărea
vânată cu săgeata în noapte înmuiată şi-astfel ne
cade la picioare.

* * *

Între mine şi real vin sau revin cuvintele,
obeliscurile unei logici ciudate de pe mor-
mintele ideilor regăsite în haos şi liber-
tatea haosului deja devenit ca expus. Cine

pe ce şi cu ce din avalanşa asta exprimă?
Când ele tac, în ansamblul lor virtuala devine
virulent pantomimă cu tragicul ei de-a repeta-
exprima din însuşi faptul cu tot ce prezintă,
dar nicidecum nu se exprimă, intervine rolul
pe care îl joacă în potrivirea formelor rima
din poezia ca o încercare
de-a fi mereu cunoaştere, dar şi recunoaştere.
O, această obidă
a revenirii,
adică a naşterii sau a renaşterii materiei
prin sine sensibilă,
părerea aceasta suverană a cuvintelor din aceas-
tă străduanie posibilă
spre a concretiza lumea prin semn şi tăcere,
repetarea semnelor de punctuaţie ca nişte semne
de circulaţie într-o chemare deloc univocă.
În această stranie stare de-a vizita lumea,
cine pe cine şi de ce mereu se invocă?
soare blând şi gras ca un mistreţ prin

ÎMBĂTRÂNEŞTE-MĂ

Îmi place să îmbătrânesc privindu-te,
căutându-te-n rezonanţa nesiguran-
ţei mele în alegerea scărilor, amfo-
re din faianţă adună-n umbra lor

uleiuri celebrate de clipele
angajate în disproporţia iubirii candele să ardă
să-şi caute sensuri interpretate ca o fugă de Bach
sau Beethoven în „Pentru Elise"care-ţi face
analiza sufletului în reluare în alte noi ambianţe,
muzici cântate

la orga unor distanţe încăpătoare,
distanţe de focuri bengale cu-arabes-
curi sacramentale, în recuperare prin focuri –
importanţe, alternanţe des-
păgubitoare
pentru iarba timpului păscută

de rinocerii lui Ionescu; îmi pla-
ce să îmbătrânesc în îmbrăţişarea
albastră a ochilor tăi, în furtunoa-
sa tăcere a unor mari echivocuri;

îmbătrâneşte-mă, dacă ţi-i vorba cotropită
din farmece; pe colinele-aşteptărilor
mele aprinde, aprinde pascalele focuri;

e o legitate în toate, dar şi o încercare,
tu ceva mă întrebi
şi tot tu îţi răspunzi la-ntrebare.
Eu m-am întors cu tine în timp şi acum nu pot reveni.

* * *

Am avut şi mai am ambiţia să cred
că florile care cresc sunt cu o adresă
numai a ta, pentru tine, femeia care
mi-a cunoscut dragostea, erai tu,

tu, nu zic numai tu, dar în pri-
mul rând, tu, drumurile înmuguresc
pe unde distanţele paşilor tăi măsoară
pulberea de aur împrăştiată de soarele
dimineţilor demiurgice
care continuă să se continue
în confortul dispoziţiilor tale electrizate
de favoarea furtunilor duminicale când

plouă ca o surprindere ce-şi aşteaptă
deşteptarea din patul tău în care
umbra ta îşi odihneşte presimţirile
şi cutremurele parţiale ale gândirii:

am ambiţia să mă întorc cu tine în
timp, să fac timpul reversibil şi să
te visez ca pe un oaspete de lumini
care îmi vine
cu paşi auziţi numai de mine, aşteptând
să le deschid uşa

şi să-mi reizbândesc
copilăria dragostei venindă din urmă
şi tu după ea.

* * *

Ca să fii, te-am purtat prin insule
oceanice, prin arhipelaguri neli-
niştite de prezenţa furtunilor des-
trămate pe-aiurea prin sentimen-

tele mele totdeauna târzii şi apa
albastră în toate formele ei abstrac-
te prin dezinvoltură şi idei pre-
concepute de cei din noi, de cei de

până la noi;

Şi-am purtat cu mine uitarea şi adu-
cerea aminte,
simţul aprins al braţelor tale care
mă mai înlănţuiesc şi acum ca să nu
mă risipesc precum Turnul Babel

prin amestecul înţelesurilor de cuvin-
te; Şi-am purtat comunicarea
reciprocă dintre ochi şi priviri
ca imaginea ta să se repete cu ochii

privind în profunzimea tăcerii, folo-
sesc cuvinte magice pe care le găsesc
în limba demult dispărută şi te port
şi nu mă pot distanţa de tine şi văd

cum te priveşte de la distanţă
dar distanţa nu mai devine
distanţă, distanţă devenim noi doi,
ţinând dragostea între noi ca pe
o punte pe care timpul aleargă încolo
şi-ncoace şi se aud regăsirile ve-
ninde, veninde
să ne trezească
din somnul atavic al aducerii aminte.

* * *

Pe retina ochilor port imaginea vie
a lunii îndrăgostite de plopii nopţi-
lor cu umbrele plopilor măsurând
răspunderea privirilor pentru toate

ce le descresc
de însăşi privirile
care halucinează
aspectul vizibil al comportamentului –
vis, preponderenţa totală, aderenţa

liniştii la peisajul
cantonat ca o armată surprinsă în
somn de cântatul cocoşilor şi tu, fiind
întruchiparea naşterii timpului prin
respiraţia maternă a pieptului tău
adâncită în regăsiri
de goluri frumoase suspendate prin
goluri de altă natură;
pe retina ochilor port uimirea ta în
faţa cuvântului
ce pretinde să se nască
înainte de a fi chemat de priviri.

REVENIRE

Cum te porţi, femeie, în braţele mele
de-aflare în lumina repaosului crepus-
cular? Culorile-amurgurilor coincid cu
nesfârşitele concluzii autumnale; ra-

porturi de frunze şi ramuri, Este-le răsare târziu ca o lună absurdă pe cer
şi eu, de mână cu tine, alergând ne retrăim ciudatul fruct

al ironiei specifice când tinereţea se condamnă pe sine la autodafeuri care spun
altceva decât ar vrea să comunice, deşi comunică însăşi inspiraţia inimii şi focul în
care bătrâneţea

aduce câte un braţ de vreascuri uscate
şi se întâmplă ceea ce ar trebui să se întâmple, dar se întâmplă altceva, revenirea,

acordul dintre uitarea de sine şi farmecul confundării Sinelui cu Sinele care rămâne aceeaşi problemă distrugătoare a
momentului ce se preface din neant în prezent

şi deodată
în sânii tăi începe să freamăte laptele
de dimineaţă-al tăcerii existenţei – o normă
ce se impune ca o răbdare ajunsă pe cărbune.

Şi undeva pe cerul nopţii scapără furtunile
primăverilor ce ar dori să se repete mereu,
dar nu mai încap în memorie şi trec pe alături.

* * *

Ai lunecat prin gând spre lună,
te-am strigat şi nume eu ţi-am dat
şi cerul m-a certat şi proaspăt înce-
putul desprinde-se de sine şi tu trăieşti

prin mine şi eu trăiesc prin tine şi-n pri-
măvara asta atâtea păpădii se-aprind în
gălbinare şi ard parcă-s făclii şi rogu-
mă de soare, şi rogu-mă de lună să-mi

fie o cunună ideea Împreună, că te-am
pierdut prin lumea cu forfota din stradă,
să fii ca păpădia,
ca apa din cascadă când se aruncă-n
hăul abisului extins
şi eu te prind în braţe
şi simt că m-ai învins,

dar bate iarăşi ceasul şi luna iar răsare şi
eu te strig pe nume ca fulgerul pe mare
şi-ndoliata umbră perceperea şi-o schimbă

şi tu îmi spui
povestea, dar nu ştiu-n care limbă…

CA OM SUNT TEXT

* * *

Caut sensuri, non-sensuri, adâncimi incre-
dibile (din ce viaţa-i făcută), semne de
vânturi de primăvară bătute şi de vânturi
solare ajunse până-n centrul firii noastre
precare, dar care-i problema problemei? –
disperând, Disperarea fortifică locul, reg-
lează efortul, portul amuzant al luminii de
seară când stelele se aprind regăsind soli-

tara expresie-a respiraţiei, rotaţia lumi-
nii prin spaţii anunţă contururi de mururi
în bazinul sangvin; cristalin termometru –
se-aude cum tace Sahara cu neîntemeiatele
figuri geometrice drept frontiere

din preamult vânturatele dune,
trec oameni prin spiritul nostru uman cu ciudate
sclipiri decupate din felul de-a spune într-o
formulă a somnului şi oboselii
nisipurilor de atâta alergare pe unicul drum,
în care, ca într-o apă,
se reflectă şi se restituie
reflecţiile din ce uit totul de-acum…

* * *

Eu te-am văzut din umbra ta, astfel te văd
din golul în care sufletul îşi face iluzii de lumină,
prinzându-te-n albastru minor al unui gând,
divină e oprirea la care urci în vreme
şi dai în lături anii şi râzi şi nu-nţelegi de cine
te astâmperi, de cine nu te legi şi nu te laşi legată
cu funii de speranţe
pe care dorm hulubii şi timpul care vine
le umflă pana sură şi ochii şi-ndurarea, un
fel de cutezanţă.
Balanţe de uitare,
căci totul e uitare,
nimic nu se ne-uită.

Un semn de întrebare
mai strigă-n toamna goală
ceva neînţeles.

Eros a fost dobânda din care-am şi purces şi
ne-am oprit în punctul din care iar tăcerea
se scrie în ovalul târziului defunct.

Un punct se pune-n toate. Dar alta e problema:
ce-i dincolo de punct?

* * *

E exemplul care vine din extremă e ordonat
de firea din cuvânt redusă la naltul
grad de sens şi teoremă în care se
produce saltul
în aria exclusă
din semn şi rol şi anatemă,
în toate e tăcerea ca dilemă; îi recunoaşte

harul simplului exclus, între cuvânt şi scri-
ere-i boema renaşterii problemelor ce nu-s
şi sus se-nalţă luna ca o demnitate pură
într-un albastru pur regenerat se cântă

noaptea precum o partitură pe-un portativ
în faţa unui dirijor, iar luna sus – o albă
crizantemă
de toamnă
înflorită-i, un fior, un fulg, o adiere, un
gest imitativ

şi-n schemă se renaşte-acea sistemă de
regăsiri ca ţara într-o stemă;
rezolv problema unui mod activ de-a
recunoaşte starea-stratagema
în care nu găsesc nici un motiv de-a re-
veni ierarhic un gest cât lumea de naiv
ce s-a produs tardiv.

* * *

Rezum adevărul că adevărul nu este,
e stema gândirii sau, poate, e stema
estimată de noi prin reflectarea ideii;
de ce e această idee

raportată la mijlocirea
dintre ce se depărtează şi se apropie,

care idee ne e proprie în
exaltarea senzaţiei de văz şi auz –
estele-acesta:
esteticul,
luminosul,
convenţia sentimentului cu lumina
care, prin frumos, vrea să ne-nvingă.
Plouă acum, dar ce-i adevărat din ce plouă?
O să ningă la iarnă, dar ce-i adevărat
din ce-o să ningă, care din două:
ploaia, ninsoarea sau numai ea, întrebarea?

MIROSUL DE CRETĂ

Mirosul de cretă ciudat mai persistă în
ambrazura nărilor care-adulmecă praful,
prin sârme fără de corp, transmite prin
găurile negre semnale cifrate şi-acum
telegraful; ceva ce se-ntâmplă fără a fi întâmplat;

e-un spaţiu din spirit, o deschidere-a prob-
lemei, o încercare-a gândirii de-a susţine
bacalaureatul trans-liceal prin transcendenţa
vocalelor în nemurirea faptului ca atare
ca efigia cu chipul împăratului crucificat
pe-o monedă de aur etrusc; mă scol
din somn şi mă scoate
din casă mirosul brusc, mirosul de
cretă pe care-l difuzează tăcerea din
clasă până la cea mai necondiţionată sa-
turaţie; e-un mecanism transparent, prin
negaţie totul se-afirmă, şi forma, şi nor-
ma actualului, se-afirmă şi se confirmă
lipsa de ostentaţie a unor cuvinte, venite
prin scris la carnavalul expresiilor idiomatice,
mai exact, a unor aspecte de cuvânt rostit

printr-o aderare la fenomen alogic niciodată con-
cretă şi mă trezeşte din somn mirosul de
tablă ştearsă şi praful de cretă ca o bu-
curie a semnelor transcrise cu cerneală chinezească

pe tabla-nmulţirii care doar formal se re-
petă şi-adorm din nou ca nebunul pe tabla
de şah după un joc extenuant

dintre figurile albe şi negre, mai adecvat
dintre albele şi negrele vise care ni se
dau pentru a le schimba-n colorate când

Gongul După-Miezului-Nopţii cu ciocanul său
inconştient bate
ca maurul în cercul târziului
de-aramă milenară a lunii.

* * *

Se-aud cuvintele venind din mine şi
prin mine, un lanţ de-aramă ce s-a
dat vorbirii, se-aud trecând vorbind şi
discutând problema marţială-a omeni-
rii, e-un racursiu din care lumea se
priveşte cu ochiul distanţat de epo-
că şi vânt-cuvânt după cuvânt, pe-
lerinaj, rostesc o convertire a eului
pornit ca o psaltire

să-şi caute urechea ce-o aude şi vrea
să concentreze-n sensul ei robust ce-
va examinat pe patul lui Procust,
puţin sau mult,

cu-o replică nespusă;
stă oastea înţelegerii distinsă în bă-
tălia ei cu simţul şi uitarea;

se-aud cuvintele venind cu dispera-
rea părerii de-a propune –Abecedarul
în care-ncondeiat cu-albastrele cerneluri,
drept bun eveni-
ment, oricum şcolarul
ce-n clipa asta se aplică
unei culori ce colorează inventarul cu

tot cu-adânc, umplut de frig pe care-l
simt cum vine mut şi mă furnică.

* * *

Pragmatic stau şi construiesc iluzii, probleme disperate, suflete şi strofe şi ţări cu
ele luminate într-un dormind exemplu
ce mă ţine la distanţă; ce nor de dor,
ce dor de nor,
ce circumstanţă
în recompunerea prezentului ce se întâmplă

cu valurile sale ocrotindu-mi tâmpla, argintul semilunei ce-apare-ntr-o totală expresie de şcoală-
orientală de a-ţi gândi gândirea cu-acea

totală ideală în sensul despărţirii de
moment când se explică orice sentiment în anturajul
semnelor de întrebare
pe-o mare dezgheţată de cutremurare şi la sfârşit,
când lipsă e sfârşitul,

se-arată în odăjdii aurite Răsăritul.

* * *

Prea mult vorbim despre noi. Până la saturaţie, până când ni se face lehamite nouă de noi înşine.

În loc să muncim pentru a deveni cine am putea fi, vrem să dovedim cine am vrea să fim. Da, dar nimeni nu poate deveni cine ar dori să fie, ne-devenind cine ar putea fi.

Dar, mă rog, vorba ceea: omului scoate-i ochii, dar nu-i strica cheful.

* * *

Ce vrea omul şi de la cine ce vrea omul? Omul nu este forma infinitivă a verbului a fi. Forma infinitivului aparţine animalelor care sunt mânate de un simţ spre forma prezentului „eu sunt", dar fără conştiinţa lui.

Conştiinţa omului s-a smuls din ceea ce a fost şi vrea să se impună propriei vieţi, dar nu ştie cum.

* * *

Omul este un întârziat din şi în istorie, dacă privim istoria drept un raport dintre omul istoriei şi istoria omului. Această dublă reciprocitate se observă la orice pas.

Alteori omul pare însăşi istoria căreia îi aparţine, ca, aparţinându-i, să nu-şi aparţină.

Atunci el parcă se autoefectuează pe sine din sine şi atunci istoria devine un fapt în sine, o istorie, eroul şi făuritorul ei care se fac însăşi istoria.

Este-nu-i-ul omenesc
se semnifică pe sine
prin ce este şi prin ce nu-i,
prin „ce este" cu întrebarea „de ce este" şi prin „ce nu-i" cu întrebarea „de ce nu-i"?

* * *

Omul, spune Gambattista Vico, din pricina nedefinirii naturii minţii omeneşti, când aceasta lunecă în ignoranţă, face din sine regula universului.

Doamne, ce adevăr izbitor şi voit neluat în seamă! Ignoranţa nu numai este forţa cea ostilă care ne trage îndărăt în copac (ca într-un film derulând invers), dar golul cela rămas, vidul potrivnic naturii se umple cu substanţă negativă a orgoliului de a stăpâni, de a supune, în fine, de a nimici ce nu se vrea supus, dar totdeauna ceva nu se vrea supus prin însăşi natura sa.

G. Vico cu intervenţia sa din secolul XVIII rămâne mereu actual şi de fiece dată apare, dezgolindu-se în faţa adevărului ca o stâncă ascuţită ce iese mereu din marea înfuriată, dar se vede cu adevărat când aceasta intră în acalmie.

* * *

Omul este un animal imperfect. De unde atâta perfecţiune falsă în comportările lui faţă de semenii săi, de unde atâta teatru absurd jucat cu atâta cinism în faţa propriei sale conştiinţe?

Va fi omul vreodată sincer măcar cu sine? Sincer cu sine? M-a luat gura pe înainte, fiindcă gura păcătosului adevăr grăieşte. Nici cu sine nu e sincer. Lucrul se poate explica uşor, acest *sine* încă nu e sinele sau cel mai *al său* încă nu s-a produs ori, dacă s-a produs, apoi în conştiinţa celora care şi-au dat seama la timp că aici este ceva încurcat şi încurcătura trebuie înţeleasă ca atare, ca ceva firesc, dacă vreţi, ca o taină pentru a ne opri la o anumită barieră pentru a cugeta asupra faptului.

* * *

Contaminat de *frumos,* omul devine *bolnav* prin sănătatea acestuia, bolnav de sănătate spirituală, de ritmicitatea care precede armonia şi încearcă să respingă ori să înlăture toate adversităţile.

Omul are nevoie de ritm ca să nu se desfacă în bucăţi spirituale. Spiritul este un tot întreg, dar ca orice tot poate fi dezmembrat de la început în toate ca să se caute sensurile acelor „câte ceva" presupuse de dictonul latin „*In omnibus aliguit, in toto – nihut"*.

Orice tot este gândit de o pornire inversă, fiindcă el pretinde că este tot şi că dincolo de tot nu mai există nimic şi, dacă există ceva perfect, este totul întreg, uitând că el este făcut din toate şi ca o putere totalitară, până la urmă, se va destrăma în organismele democratice care este democraţia. Cât susţine în alţii ce a avut în vedere când ea era adversă cu totalitarismul existenţial.

* * *

Germenele cuvântului se află în însuşi cuvântul. Se nasc concomitent teza şi antiteza. Şi unul şi altul tind spre sinteză, care o putem numi *nerăbdarea sintezei*, timpul în calitate de antitimp, dar nu şi materie cu antimaterie.

Cine o va descoperi ca Arhimede – cantitatea de aur furată dintr-o coroană regească, strigând „Evrica!"? Pare-se că omul e tot o evrică a naturii.

A căutat una şi a găsit alta.

* * *

Omul este treapta superioară a existenţei. Când vrea să zboare undeva, zboară cu tot cu treapta care e şi treaptă, şi om. Propriul său argument, pe care îl aduce , are scopul să justifice nu ce este, dar de ce este. Ultima întrebare - de ce este? – rămâne fără nici un răspuns. Omul nu se poate întreba pe sine şi atunci a descoperit că el nu este el, dar este altul sau altcineva, ceea ce îi deschide o cu totul altă perspectivă, dar într-o altă direcţie, cea adevărată lipsind.

Omul ar trebui conceput ca propriul său neargument. El este forma unui conţinut care nu-l vrea, sau dacă-l vrea, apoi cu totul altceva.

Un ceva care nu există decât doar ca non-existenţă.

Numai non-existenţa pare să fie nemuritoare, dacă nemurirea este identică măcar în linii generale cu veşnicia.

* * *

Omul riscă. El, când s-a transformat din antropoid în om, dacă e să-l credem pe Darwin, a riscat cu toată nefiinţa lui. A început să gândească, să-şi dea seama că este, spre deosebire de faptul că ar fi putut să nu fie.

De aceea omul nu numai că riscă, el însuşi este un risc. Riscă la fel, dacă poate sau nu poate să fie.

Din clipa în care omul este, el riscă să nu fie. Ca omenire, el moare încontinuu şi astfel este ne-fiind.

* * *

Dacă există ceva preţios în om, este gândirea. Egoismul gândirii de a se gândi întâi pe sine ca apoi să compare lumea cu sine.

Cine, ce şi din ce câştigă atunci când pierde totul?

* * *

Omul, prin firea sa, este sau ar urma sa fie de natură tragică. Fiind finit intr-un spaţiu-timp infinit, el este ereditar tentat de acelaşi infinit şi eternitate în care îşi câştigă existenţa ca un pescăruş într-o mare. Nu i s-a dat zborul ca să viseze la zbor, nu i s-a dat întoarcerea în timp ca sa fie amăgit cu memoria, intuiţia, imaginaţia, fantezia, toate cuprinse între necunoscutele margini ale gândirii. Omul şi-a construit optimismul ca să poată exista stând totdeauna în faţa dilemei a fi sau a nu fi şi cineva strigă din el „a fi" şi el continuă să fie.

* * *

Dacă arta ar fi un joc cum se crede, şi nu numai arta, ci orice aventură a imaginaţiei, jocul dat trăieşte prin uşurinţa izbucnirii lui şi prin seriozitatea acestei uşurinţe care devine ce devine şi nicidecum ceea ce ar vrea cineva.

Jocul logic a desfigurat lumea. I-a smuls masca pentru a-i pune alta, dar pe care nu i-a putut-o pune. Dar asta nu e ultima, ci prima mască.

* * *

Ca om sunt text, nu argument, fragment dintr-un moment,
dificitar ansamblu, o parte ce prezintă, poate, amplu amara
încercare de-a cunoaşte. Segment, torent abil,
sunt un bolnav
fugit într-un
copil,

umil îndemn, subtil solemn – desprimăvărata
întoarcere din somn, ocol dintr-un simbol
al văzului, al simţului şi-al prinţului
ce-i în acelaşi timp şi prinţ, şi cerşetor
şi om desfigurat ca o grimasă

rămasă pe-un îndemn, pe o uitare-aleasă.

Ca om sunt text nepronunţat de gura
vreunui adevăr din care anvergura
s-a neglijat intuitiv, aici momentul devine reflexiv
al trecerii spre încercarea,
spre ne'nţelegerea
mişcării prin mişcare şi, principalul, amânarea

spre alt destin, spre alt declin ce a rămas acelaşi,
ca pomul pentru fruct de-acelaşi fel, dar şi de altul,
m-am neglijat ca un târziu răspuns
ca dinţii care au muşcat bazaltul şi-au ascuns

spre-a-i da tărie, nu putere, o umbră grea
în preţuirea acestui text cu vot consultativ
când se votează fraza cu datul ei introspectiv
din care s-a născut spre-a fi obliterată.

Sunt un cuvânt, ce vrea cuvânt, mai mult decât atât,
eu sunt fobia unui nou prezent, eu sunt şi mă conjug,
dar sunt? Ca text sunt om, dar şi-un cuvânt din alt cuvânt
de care-ades fugind nu pot să fug.

* * *

Oamenii se caută unii pe alţii, pentru ca mai apoi să se poată pierde. Prin găsire se pierd plictisindu-se şi nu le mai rămâne altceva de făcut decât să se caute din nou ca nişte figuri pe o imensă tablă de şah pe care ideile joacă între ele şi oricare le-ar fi mişcarea, golurile tot goluri rămân, dar din fiecare gândeşte infinitul.

Toţi suntem probele făgăduinţei.

A-şi gândi gândirea prin spaima de a o pierde de fiece dată.

Prin eşecul de a nu se găsi „minusul" se schimbă în „plus" şi acest „plus" e strigătul de noapte când şoarecii de biserică mănâncă sfinţit şi se prefac în lilieci.

Degradarea şoarecilor în aripi. Degradarea aripilor în zbor.

Forma piramidală a timpului rămas de timp, dar nu şi de sine însuşi. Veşnica lui fugă din urma sa. Pentru a nu se prinde.

POEME NETITULARE

Oamenii se nasc şi se conving că nu pot fiinţa separat unii de alţii. E o convingere mută, de care ei sunt disponibili, fără nici o alegere. Haosul se orânduieşte haotic în căutarea sensului existenţial, aritmia se pomeneşte purtând în pântecul său pruncul ritmului, a unei cadenţe ce se consacră în permanenţă unei prilejuiri de visată şi pură armonie pentru a exclude hazardul ca întâmplare fără cauzalitate.

Există o cauză supremă, poate chiar unanimă spre a face legi de care să se conducă reciprocitatea de alianţă relativă dintre oameni, relativă şi în acelaşi timp, relaţională. Cineva dintre gânditorii din Orient a observat că o piatră, căzută din munte nu se va opri din cădere până când nu-şi va găsi locul, având stabilită temelia pe care s-a oprit.

Care e locul nostru, al oamenilor? Îl găseşte cineva vreodată? Lucrurile sunt mai sigure decât noi. Codrul, personificat, din poezia lui Eminescu zice: „Numai omu-i schimbător, pe pământ rătăcitor,/ Iar noi locului ne ţinem:/ Marea şi cu râurile,/ Lumea cu picioarele, / Luna şi cu Soarele, / Codrul cu izvoarele".

E acelaşi statut relaţional în care omul vrea cu orice preţ să-şi introducă în sensuri corectivele de rigoare cu gând să câştige, în timp ce chiar câştigul devine o pierdere a exactului în inexact, ultima formulă de care se conduc ierbarele şcolare.

* * *

Am chemat lucrurile şi au venit cuvintele, adică numele lor. Am chemat cuvintele şi n-au venit lucrurile. Între lucruri şi cuvinte se vântură destinul ca vântul între două ne-pustiuri, când în mijlocul lor stă pustiul.

De aceea ochiul galben al pustiului mă priveşte galben.

Ceva nu e hotărât în privirea asta.

Ce anume?

Dacă treci de una, dai peste două, treci peste două, dai de patruzeci şi nouă.

* * *

Există anumite, subliniez, anumite lucruri care se întâmplă „ne-întâmplător", parcă ar fi în pofida noastră sau a altcuiva, dar ele se întâmplă de la sine şi pentru sine, având o stare autonomă şi paralelă existenţei noastre. Tot ce se întâmplă nu este o lege, se spune, dar se crede că au o anumită cauzilitate, fiindcă fără cauză nimic nu are loc. Dar dacă toate acestea sunt din altă dimensiune?

* * *

Eu te chem ca pe o dreptate, tu îmi vii ca un adevăr şi lucrurile prea mult se complică.

Răsare luna şi se miră.

* * *

Închid şi deschid lucrurile. Poate vor vorbi. Spiritul angajat în această operaţie plictisitoare vrea altceva, corespunderea sau necorespunderea dintre aspect şi prospect, din care ia fiinţă itinerarul pornit spre un întreg de care mă îndoiesc că ar putea fi aşa cum îi înţelegem datorită formulelor care se pot dovedi perimate, dar niciodată perene.

Şi totuşi…

Căutarea nu se poate reduce numai la o curiozitate, oricât ar fi ea de curiozitate şi dispersată în culori curcubeice. Fastul, până la urmă, rămâne nefast, un foc de artificii care se naşte murind. Căutarea, chiar de la început, este antrenată în darea în vileag a misterului. Căutarea este o aventură în cercetarea spaţiului din umbră a unui „dincolo" care îmi obsedează existenţa, proces din care limba, ca singura realitate ce ni se dă , creează o a doua realitate pe care gândirea se va bizui mai târziu.

Acelaşi lucru „închis" sau „deschis" vrea să ne convingă în continuare că reapare în două ipostaze ale nominalismului concretizat, de la simplu la compus şi a abstractizării acestora, demonstrând că toate nu sunt simple nume, dar ceva mai mult – trezirea sensului semnic şi „deschiderea" unor spaţii nebănuite că ar fi existat până mai ieri. Sensurile se conturează printr-o semnificare treptată. Ea apare ca imaginea pe hârtia fotografică pusă într-o baie de revelator, dar în durata de timp care i se dă pentru a se manifesta, mai mult ţinută în developator, totul „se trece" şi dispare în neantul din care a apărut, dar în această lumină neantul din alb s-a prefăcut în negru. În acest caz te întrebi: e o realitate, ori aşa îl vedem noi, ştiind prea bine că tot ce văd ochii noştri e o halucinaţie-reflectare, neputând fi controlată cât de adecvată este faţă de cele „văzute". Are deci loc aventura gândirii deconstruită „închiderii" şi „deschiderii" într-o perpetuă conjugare a verbului care se visează substantiv.

Acest lucru îl iau apriori.

* * *

Or lucrurile care sunt sunt lucruri care sunt, –
e-un adevăr chemat, cuvinte încrucişate
într-un real moment schiţând realitatea
ca pe-un obiect făcut şi pus în gardă

să ardă, consemnându-se, şi ape-n praguri
se zbat căzând, spectacol în cădere de-un
alb-albastru
care-ţi mai cere
şi-acum în scufundarea lui spectaculoasă,

rezultă-n praguri ritmuri priporoase,
porniri şi reveniri, un singur du-te-vino,
răzbesc păreri, răbdarea e străină, exemplu
blând e timpul sfânt abstract; în

toate e-un contact între contacte, tran-
scrise acte ce privesc reversul adâncurilor
negre în care Universul,
scânteietor e negru şi nici o transparenţă, în

actu-acesta de frecvenţă, moment ire-
versibil,
circumscris, există vis şi-n timpul interzis,
aceeaşi probă, disciplină;

în tot ce e deplin
metafora rămâne totdeauna deschisă,
nedeplină.

* * *

Catedrala aceasta a lucrurilor care nu au
încă nume e o antiteză a unei gândiri, o ipoteză
ce se relevă: profesorii au intrat şi nu
pot ieşi din grevă,
prin arterele pomilor spulberă seva por-
nită ca o revanşă prin somn; ciudat, dar
revanşa tot spulberă ca o avalanşă, nevăzută
e forma-nţelesului,
în schimb, intuiţia îşi sărbătoreşte omniprezenţa
chinuită mi-i re-existenţa în căutarea aceas-
ta, negreşită cu ducerea în ispită a iscoa-
delor de gânduri mereu arbitrare:

strig şi tac, tac şi strig, la ora asta de frig,
mă gândesc ca pe-o arătare
ieşită dintr-un viscol şi-un vis colectiv
cu credinţă de vară comparate cu anvergu-
ra ideii scăpate ca un câine de la legătură;

limba de la sine vorbeşte în gură,
ceva se întâmplă, mereu cineva mă cunoaşte, viaţa
m-a ucis astă-noapte
şi acum dimineaţa iarăşi mă naşte …
cu orele pe care-am să le am azi la liceu.

* * *

Chem lucrurile să se convingă că sunt,
că nu-s o născocire a noastră măcar
pe cele pe care le facem noi şi apoi le
mai strig să-şi audă numele pe care

noi le-am pus să se deosebească unul
de altul ca Răsăritul de-Apus, ori ca jo-
sul de sus, deşi şi aici e-o problemă,
mă pomenesc într-o mare dilemă: a

alege între sunt şi nu-s ca până la
urmă să le aleg pe-amândouă; mă
transfigurez în ploaie şi vânt când
plouă şi-i vânt şi-n ninsoare când ninge;

numai albul ninsorii mă poate con-
vinge de sumbrul subordonat eclip-
selor mari de lumină;

mă simplific când ziua se-anunţă,
când îşi ia obligaţia
să caute în deplină
încorporare-a demersului către demers,

iar când se face linişte în lumină,
aud pământul zburând prin Universul advers.

* * *

Suntem, poate , singura naţiune care am susţinut năvălitorul pentru a-l asimila. Prin asta am vrea să-l detestăm. Parcă am fi propriii noştri năvălitori peste noi înşine din noi înşine.

Partea ce ne convine nu ne aparţine, în schimb, ştim a trăi fericirea pierderii lucrurilor ce nu ne aparţin. Lucrurilor care nu poartă în ele romantismul târziu al vrerii de a fi. Absenţa este înlocuită de prezenţă ca o ordine în scara şirului natural al numerelor bazate pe formula x+1. Lucrurile absente sunt prezente, dar pe o altă treaptă a scării numerelor care indică timpul. Timpul îşi are prezenţa în noi chiar dacă este „o formă a intuiţiei sensibile" (Kant) sau ca la Heidegger care spune în „Fiinţă şi timp" că „nu există timp fără om". Prin urmare, timpul rămâne în imaginaţia pură a omului, adică în interiorul lui. Lucrurile care au fost, sunt şi vor fi, îşi au prezenţa în acest „spaţiu" interior, dacă acest „interior" este nu numai o determinare lingvistică, dar ceva mai mult. Chiar acest „dincolo de noi" se află dincolo ca loc, dar nu şi ca timp. „Dincolo de timp" este o formulă abstractă care îşi însuşeşte dreptul de a fi responsabil, dreptul de control în tot ce poate sau vrea să întreprindă raţiunea concomitent controlată de conştiinţă.

Gânduri. Reforme nelogice în logica experimentată a memoriei. Regăsim oportunitatea specificului naţional în schema care ne prezice o viaţă lungă şi intransigentă faţă de sine. Semn că încă nu suntem chiar pierduţi. Regăsirea noastră poate dezechilibra sufletele nedoritorilor noştri de bine.

* * *

Nu înţeleg de ce lucrurile nu ne înţeleg pe noi. Poate din cauza că ele niciodată nu au fost ale noastre şi noi ne-am folosit de ele împotriva voinţei lor. Ele doar nu ne aparţin. Dacă şi aparţine cineva cuiva, aceştia suntem noi, noi suntem proba lor de încercare, ele ne folosesc cum vor, în timp ce noi credem că le folosim.

E o inversare logică.

Un „de ce?" la care nu urmează nici un răspuns. Cine încearcă să răspundă se preschimbă singur în întrebare. Într-o întrebare faţă de nimeni.

Faţă de Marele Nimeni?

Faţă de Marele Anonim al lui Lucian Blaga, sau Marele Observator Nepersonalizat al lui V. V. Nalimov, minunatul savant care a ajuns la concluzia că lumea este ilogică în cele mai adânci taine ale sale?

Ilogică după atâtea secole de logică?

* * *

Evenimentele (lucrurile) care se trezesc în mine, adorm din nou în altcineva şi le pierd pentru că rămân neidentificate, nişte obiecte zburătoare necunoscute care mă vizitează din curiozitate, dacă nu am ceva în comun cu ele. Ce ocupaţie caraghioasă e să cauţi asemănarea dintre lucruri în loc să cauţi deosebirea dintre ele.

REFLECTĂ-MĂ, MARE...

* * *

Reflectă-mă, mare, în lacrima ta,
în unduirea albastră săgetată
de curenţi care se fac şi ei după
anumite legi, lejeră e spuma,
lejer e adâncul din care vin să
mă privesc ca într-o
fabulă plină de adevăr eronat.

Reflectă-mă, mare, tu, cea cu albastrul arat de adieri şi frisoane,
de alergări către zare şi revenire-ndărăt.

Reflectă-mă, mare,
vreau mie să mi te arăţi,
să mă întorc îndărăt către
fapta ce doarme
prin fapta în faptă,
aşteaptă-mă, mare, când nu mă
aşteaptă nicicând aşteptarea
ca-ntr-un basm de Ajun
de Crăciun,
îmi sun oasele, mi le fărâm, şi astfel mi le adun şi în această
odă gluma se joacă,
pun masca tăcerii,
în tine Marea Neagră să tacă.

MAREA

Doamne, reîntoarce-mi-o adâncă, în faţă
să ştiu a-i degusta senzaţia de căldură
şi-ngheţ, desprinderea şi necuprinderea
Roşului de Dimineaţă din liniştea Albas-
trului de Voroneţ. El îmi predomină gân-
direa de vremuri blocată. Întoarce-mi-o,

Doam-
marea marea marea marea ne, să mă
marea marea marea conving că eu
marea marea ma sunt eu, subiectul
marea marea cel care-o vede-nflorind
marea ca pe-o floare albastră de-ar-
mar gint foşnitor ca veşmântul, nu
tăcea, Doamne, că te uită pământul,
întoarce-mi-o ca materie, căci şi eu ma-
terie sunt din pământ care de pro-
mar pria sa prezenţă se sperie când
marea într-un Eu se adună carne şi
marea ma oase, gânduri şi-angoa-
marea marea ma se, bucurii şi durere
marea marea marea şi vremi vremuinde,
marea marea marea ma tăcere şi
cer
domolit de furtună, întoarce-mi, Doamne,
marea, să mă conving că lumea ni-i bună,
sunt prea bătrân să mai cred în poveşti,

pe Arghezi aş vrea acum să-l repet, ca
dânsul să urlu că „Eşti!”,
tu, care din veacuri pe toate le torci, mă
rog să mi-o-ntorci, nicidecum să-mi dai
ce o dată mi-ai dat, marea-i o brazdă al-
bastră din plai, dar şi limba albastră
smultă din blestemata, de cine, gură de rai?

* * *

Mi-a plăcut marea nu pentru faptul că nu a putut să-mi aparţină, ci pentru că ea şi-a plâns depărtarea cu lacrimile sărate cu care se izbea de cheiul de bazalt al oraşului cu platani seculari şi chiparoşi care s-au vrut totdeauna despicaţi de fulgere, dar fulgerele îi ocoleau pentru această prea multă risipă de vrere inutilă şi sinucigaşă.

Natura blochează această nesocotinţă, ca s-o facă şi mai mare. Marea pentru mine rămâne spectrul luminii tuturor amurgurilor răsfrânte-n lacrimile mamelor copiii cărora nu s-au întors de pe mare, au fugit cu propria lor umbră pentru a nu se întoarce niciodată.

Eu am fost un romantic rătăcit prin târziul altor magii care au crezut în mântuirea sufletelor celor ce nu s-au născut. Noi suntem mânaţi din urmă, împinşi să ne naştem, reuşind printr-un concurs de junglă. Să fi fost noi cei mai cei?

De omnibus dubitandum, îşi spunea pentru sine Descartes, dar el nu făcea o descoperire, ci o constatare.

* * *

Alerg dimineaţa pe nisipul rece de pe ţărmul mării. Valul aleargă pe urmele mele şi le spală. De aceea urmele parcă ar ieşi din val şi apoi ajunse din urmă şi înghiţite din nou. Undeva, jos, pe zarea pardosită cu nori de culoarea oţelului scos din foc astrul zilei, roşu ca un copil nou-născut, vrea să spună că a mai răsărit încă o dată. Eu alerg şi mă gândesc: Doamne, ce putere a avut oul (unul dintre cei 8 sau 12 Ptolomei ai Egiptului), dacă limba împotriva propriului său adevăr mai repetă această propoziţie falsă (răsare soarele), limba care în permanenţă „produce" sau creează viitorul ca să aibă de ce se agăţa. Cu vocabulele sale nu se poate smulge din falsitatea propriei sale propoziţii care a vrut să arate un adevăr, dar a ieşit contrariul său.

Şi eu continuu să alerg şi acum să alerg pe nisipul umed şi rece al unui ţărm pustiu, matinal şi duminical, la un moment dat mă împiedic şi cad. Ridic capul şi văd cum dispar la cotitura ţărmului şi marea din urmă îmi înghite urmele picioarelor mele desculţe.

* * *

Risc începutul, sfârşitul mă riscă, se iscă
momentul prefăcut din actual într-o stare de
umbră izbucnind
ca un spin,
crescut vertical
într-o lume ţepoasă de spini care-mi convine,
boboci de spini, gătiţi de-nflorire, se uită
sarcastic la mine, m-o fi văzut pe undeva, în-
să pe unde, nici ei nu pot şti,

şi nici eu, n-am mâncat niciodată carne de
zmeu şi, probabil, nici n-am să mănânc, adânc
e cerul cărat de lăbuţele-albinelor, dar se
simte-o răceală disperată
în picioarele spinilor, o răceală, răceală,
răceală de culoarea zăpezilor de pe vârfu-
rile Apeninilor

turmentaţi de tăria văzduhului îngheţat şi
cochet când fiecare pisc înflorind violet
trecând într-un albastru, albastru, albastru,
mai mult ca albastru, mai mult ca mai mult
se ridică pământu-n picioare,
până la sfârşitul tunelului prin care n-a
trecut nici un tren până acum, probabil că
ceva s-a-ntâmplat,
vine, se cutremură văzduhul de atâta tumult.

* * *

De-atâtea păreri se comportă uitarea
cu mine şi tine
ca zarea cu marea, ca frigul cu-albastrul
şi fericirea e-un fel de dezastru
cosmic din care altă lume porneşte
şi prin devenire se ţine într-un fel
pe-un nimica
ca nimeni cu nimeni,
dar începe să ningă şi albul revine.

Un alb rezultat dăscălit se complică
în raza de suflet
şi vântul se-animă şi anii mă poartă;
am inima roşie ca macul din hun
în care un opium

îşi caută durere s-o adoarmă pe-o clipă.

O pasăre grea cu inscripţii pe-aripă
rezultă din firea şi gestul pragmatic,
tomnaticul spulber al aşteptării
de roşu şi galben, ostaticul
albinele-l caută
şi-l scriu cu baghete

ce poartă o muzică plină de-amaruri, acorduri,
stringente dovezi că suntem deopotrivă
în ampla derivă
de mări şi curenţi.

Atenţi sunt doar maurii liniştii care
podoabe de-amor şi amaruri dispun,
de sarea prezisă de ploi, când e soare
şi-n scoici de-amintiri furtunile-adun.

Dar toamna de mult e trecută,
acum ninge fantastic
şi sufletul meu
se află-ntr-o frumoasă derută.
Un gol înfloreşte ora din mine pierdută.

* * *

Regim autentic de proză cu soare. Adâncul
eroic se cască-n adâncuri de crânguri
albastre

de neguri
şi singuri
norii de pază cu-amiază rimează, iar oaza-n

pustiuri albastre veghează tăcerea-n nisipuri
intrată cu apă. Mereu cineva fântânile-şi sapă

în propria vrere şi-apoi izolează tăcerea
de oameni târzii prin absenţe ce-şi caută
tăcută omniprezenţa;
crochiuri fierbinţi regăsite-n nisipuri vag
sângele-l caută
şi umbrele umblă pe chipuri
de umbre cu pielea fierbinte de frig şi arome,

explodează un nor
în pustiul de-amiază

şi-un alb efemer în albastrul pustiu se destramă.

şi porneşte prin golul fără de gări.

* * *

Pătrate negre, imitând irealul, se
ştampilau pe-absentul care se
reprezenta prin alb:
mă dureau
urechile
de trompeta tăcerii primăverii
care se strigă din întunericul alb
al luminii;

în pauză se transmitea în direct
venirea cocorilor
şi-un glas răguşit
comenta întoarcerea lor la un

fachir fără şerpi, el îi chema
şi cocorii veneau
şi rezerva ceva depărtării în
formă de oboseală
de-aripi de cocor prin întoarcerea lui

ce se depărta tot mai spre nord
până, treptat, se termina sudul

şi începea sacrilegiul albastrului
în care regenera deşertul cuvintelor
ca un simbol ce nu mai avea cui
să spună ceva şi pătratele negre
se prefăceau în triunghiuri
de zăpadă care aştepta
s-o viscolească pe drumuri.

* * *

Şi toate acestea sunt sigur că nu sunt sigure
şi nesiguranţa le dă siguranţă că toate
încep a fi terminate şi a-şi recăpăta importanţa,
pământul acesta prin ochiul
izvorului se uită la cer să se convingă cât

e de albastru; al astrului zilei concepţia
cosmică de-a vedea infinitul; în noi încă
nu s-a terminat mitul şi cărarea prin iarbă duce
spre umbră, iar umbra îmbrăţişează răcoarea.

Eternice semne-amploarea ce cuprind
amploarea ca o dovadă că în tot, dar nu şi în
toate ezoteric ceva este, mai curând, aş spune,
se află; o, flămânzi de frumos, ar fi să te

fure ciudatul, extrema olimpică a tăcerii
pure care-şi pictează culorile pe răbojul
regăsit al pădurii când pasărea cântă şi
frunzele şi soarele roşu apune-n copaci

portocala albastră văzută de ochiul avar,
dar toate acestea inventate de noi rămân
să se-ntâmple, să ni se întoarcă-napoi, ci numai
cuprinsul lor larg definit şi ireal

deschide larg poarta cu care alte porţi
se închid.

* * *

Conceptul de frumos se află în capul nostru. Se formează un duet aparte, lucrul ce e menit să trezească frumosul în concepţia noastră îl poate trasa numai dacă în noi, în gândirea noastră, există un proarhetip asemănător cu opera care este predestinată de a naşte frumosul. Frumosul se naşte deci numai în imaginea noastră.

O operă poate predispune sufletul nostru la frumos, poate predispune de o mie de ori, dar dacă ea nu-şi găseşte ecoul, apoi reverberaţia lui în noi, ea rămâne tot atât de inertă ca orice bucată de pânză, carte, piatră ş.a.m.d.

* * *

Stâlpii caselor nu s-au făcut pentru frumuseţe, ci pentru nevoia de sprijin să nu se prăbuşească peste noi infinitul, abia după nevoia de sprijin frumuseţea se iscă, apoi ca o nălucă să se ţină de noi.

* * *

Nu e cazul să te iei la întrecere cu propria ta umbră. Ea se motivează prin faptul că frumosul se află dincolo de ideea frumosului.

Noi nu ne trăim bucuria, ci ideea bucuriei. Ea se aplică în forma iniţială a progresului liturgic. Inima are caracter de statornicie, ea combate lenea şi tristeţea spirituală. Inima este clasa muncitoare a sufletului care nu are când se gândi la moarte, fiindcă se confruntă cu ea din primele bătăi ale ei la uşa nesigură a existenţei.

Întrecerea se face cu însăşi întrecerea, măsură inerentă în a elucida somnul şi respiraţia adevărului. În-trecerea este în-trecerea formei pe lângă conţinutul pe care îl apără de libertinaj.

* * *

Frumosul, dacă are vreun rost în lumea asta, este de a ne pune în acord cu noi înşine, să formăm o suită specifică numai frumosului, tinzând spre întregul total la care se mai poate adăuga o unitate de măsură raportată la esenţa *cuantică* a frumosului, însuşi frumosul fiind un mod, dar şi un mediu în care ar trebui să predomine corelaţia dintre egal cu egal a definirii în fapt a ceea ce am putea să numim integritatea forţelor care s-ar angaja în fatalizarea conexiunii pe scara integrală între *eu* şi *alter ego*, între *eu* şi *tu, eu* şi *el*, sau *Celălalt*, fără de care în gândire suntem păsări zburătoare numai cu o singură aripă.

* * *

Frumosul, în primul rând, ţine de ireal şi de iraţional. El se consacră fără vrere, vrând spre a nu vrea nimic, dar, odată pus în circuitul care îl naşte prin imaginaţie şi intuiţie, se dezice de sine şi atunci devine ceea ce este – liber de sine.

O frumuseţe poate fiinţa numai liberă. Cu toate acestea, de ce artiştii nu devin liberi de sine, e greu de spus. Odată ce ţi-ai pătat cămaşa cu noroiul nemuririi, nu se mai spală cu nimic, singura salvare e să-ţi arunci cămaşa, dar ea este crescută pe tine şi atunci… Ce atunci?…

Atunci începi să mori de-a binelea ca albina ce pune acul. Cu groază se atârnă, degeaba apucându-se, ca cel ce se îneacă şi vâltoarea îi aruncă un pai să se salveze. Nemurirea este acel pai şi nimic mai mult.

* * *

Dacă excluzi vântul din vânt, se naşte albastru, culoarea mea care-mi deschide lăuntrul, de fapt, lăuntrul acesta nu-mi aparţine, m-a luat să ţin intervalul, locul dintre azi şi cândva. E o scară întreagă cu trepte de piatră pe care fuge în sus depărtarea.

Dar ce să însemne în sus?

Întinsul acesta e o născocire a mentalului nostru născător de spaţiu şi timp.

* * *

Forma frumosului e mai mult o expresie, dar a fondului? O impresie? Sau mai puţin o impresie?

Raportul dintre formă şi conţinut?

De la formă vine şi o formă, dar, în cele din urmă, şi o formulă, căci formula tot de la formă vine?

* * *

Frumosul pare lumina care se produce în momentul înlocuirii viziunii, intuiţiei noastre cu un obiect perfect născător de armonii, cu un adevăr în perspectiva care este însuşi frumosul, în lumina acestui scurtcircuit ochiul raţiunii noastre vede şi partea „nevăzută" a lucrului însuşi.

* * *

Dar cât de stabil este sau ar putea fi esteticul? De stabilitatea lui depind „trăirile" noastre? Depind, dar în ce măsură? Ceea ce ni „s-a dat" să percepem îşi exercită influenţa asupra stării (lumii de relaţii reciproce) de sensibil pozitiv asupra modului de gânduri format în decursul unei experienţe nu totdeauna conştiente care apare datorită imboldului venit în conştient din subconştient pe calea personantei, proces invers împingerii, o anumită trăire în umbra subconştientului ca pentru o debarasare, dar, în fond, pentru „mai târziu", pentru o eventuală izbucnire sau revenire la concretitudinea realului. Aici intră în funcţie, se activează relaţiile dintre subiect şi obiect, trecerea cantităţii în calitate şi „trăirea" estetică nu este calitatea însăşi, ci „trecerea", ea se face nu fără ajutorul intuiţiei, procesul ca atare îşi creează câmpul de interferenţă în care devin stăpâne senzaţiile şi percepţiile, părerea globală (senzaţiile) şi fiecare detaliu aparte perceptiv. Câmpul interferenţial se formează cu fiece act de cunoaştere şi „gustare" artistică, cunoaşterea ţinând de procesul general mai mult obiectiv-subiectiv, în timp ce „gustarea" estetică, chiar dacă pare să pornească din aceeaşi obiectivitate, chiar şi aceasta apare împreună cu subiectivitatea. Faptul cât de frumos este frumosul şi cât de captivant depinde de factorii sensibili, dacă este şi cât este de dotat spiritul nostru cu o stare de frumos, şi ea joacă, probabil, rolul de ecou care porneşte de la un sunet concret pe care îl „deformează", dar îi dă putere şi rezonanţă, multiplicare, ca acesta să poată fi interceptat cu stabilitate clătinătoare pentru a trezi înţelesurile într-o alternativă care sondează profunzimea sufletului nostru ca receptor şi emiţător al emoţiilor care secondează actul creator şi-i dă o coloratură de înălţare în însăşi intensitatea sensibilă de care dispunem şi suntem capabili s-o trăim cât mai plenar.

* * *

Monumentele sunt în majoritatea cazurilor nişte moaşte care, dacă pui mâna, te pot molipsi de vreo maladie incurabilă.

* * *

Chemarea spre estetică e fuga de filosofie, deşi estetica e trup din trupul filosofic. E şi o fugă originală de sine. Dacă e posibilă această fugă ornamentată cu rigorile aşteptării, când aşteptarea miroase a târziu ca o stepă, a fân cosit şi lăsat să-l ronţăie calul soarelui cu coama de aur, lichid ca forma teoretică a indispunerii.

Foc aprins pe jumătate. Imperiu de heralzi cu ochii blânzi şi calzi ce nu vestesc războiul.

* * *

Săvârşim frumosul ca să-l abandonăm ca pe un copil născut din trupul halucinaţiei noastre, lăsat apoi într-un coş de gunoi de la piaţă, cu gândul că măturătorii, după închiderea pieţei vor da de el. Asta se mai poate numi nădejde, dar nădejde perversă şi neangajată în nimic serios.

* * *

Ce de-a focuri, ce de-a focuri prin
noaptea aşteptărilor răscumpărate
de noi cu alte-aşteptări ce se mani-
festă în rolul
lor de-artificii explodând pe cerul
aceluiaşi gând
sub norii de boltă
albi şi plăpânzi
în acest Ateneu montan în care se zbate eco-
ul regăsirilor tulburi

de prea multă topire-a zăpezilor
de pe vârfuri prea mult răsfăţate
în lumină şi-albastru
izbucnit din ochii femeilor blonde

şi din toată seminţia lor de copii por-
niţi mai întâi din priviri, din cu-
prinderi, din săruturi albastre în lu-
mina târzie de-albastru a lunii,
se-aud cum cântă în albastru co-
coşii, cum cineva aleargă febril în
degete albastre pe strune
după un cântec ce nu se supune
ca un cuvânt uitat de uitare şi-ngheţ
pe zidul nedecolorat de veacuri al albastrului
celui mai albastru
de Voroneţ.

STAREA DE POESIS

* * *

Starea de poesis? Ar fi *ceva* care se compune din *tot* şi se descompune în părţi componente, cade în cadrul unei lumi de senzaţii şi reconfortări spirituale în care gândirea îşi sărbătoreşte starea ei de ciudată şi neînţeleasă imponderabilitate. Ar fi o cădere în ne-sus şi ne-jos, într-un *nicăieri* şi *nicicând* aspaţiale şi atemporale, ne-fiind *nici aici, nici dincolo, nici pretutindeni,* ci în afara lor. *Pretutindeni* ar fi o formă totalizatoare, o încercare de a concretiza infinitul fără vreo şansă de izbândă.

Starea de *poesis* contravine principiului identităţii: este *tot* şi în acelaşi timp – *nimic,* dar *nimicul* este totuşi ceva, dacă i s-a dat un nume. Cine doreşte să afle mai multe despre nimic, să facă o sforţare să studieze cu creionul în mână eseul lui Martin Heidegger „Ce este metafizica?" trudă deloc uşoară dar care îl va răsplăti pe curajos cu o plăcere şi bucurie intelectuală deosebită, dar şi cu dezamăgire. S-ar putea întâmpla să nu înţeleagă ce a spus gânditorul german şi reluarea lecturii cere alte forţe şi alt timp, şi altă aprofundare.

Starea de poesis? Mai întâi ce înseamnă *poesis*? Înseamnă *creaţie* şi, alături de *katharsis* (purificare), îşi are sorgintea în limba greacă şi formând *clipa de vârf* a gândirii şi a *pierderii de sine* în frumos. Ţine de artistul care creează şi de consumatorul de frumos *care se creează pe sine,* creându-şi la fel şi dispoziţia de a se afla în starea de imponderabilitate gustând *ne-susul* şi *ne-josul* – două elemente esenţiale în despaţializarea sufletului. Ce nu-ţi permite ori nu-ţi poate permite poezia îţi permite culoarea sau, mai aproape de adevăr – pata de culoare, relaţia dintre culoare şi spirit. Dar frumosul nu culminează încă şi, pentru a iniţia virtualizarea zborului între aceste două *nelimitări* –

nesus şi *nejos*, apare necesitatea de-curbăturii universului şi cosmetizării lui (aducerii în ordine), lucru pe care îl face sunetul muzicalizat, apoi vine *formarea formelor unei singure forme* cum ar fi „Pasărea măiastră" sau unitatea şi unicitatea „Sărutului" lui Brâncuşi, îmbinate în ademenirea zborului. Etcetera, etcetera...

Starea de poesis ar fi un remediu în mediu, o venire prin revenire spre eul cu care te confruntţi şi poartă în nucleul său sămânţa orgoliului de a fi mai mult decât eşti; ar fi punctul de intersectare al dreptelor ce duc în acelaşi timp spre nord-sud şi est-vest formând crucea purtată de fiece om spre Golgota sa spirituală. Omul care se grăbeşte. Unde se grăbeşte, lăsând lucrurile baltă, pornit spre altele pe care tot baltă le va lăsa?

Starea de poesis e dialogul tău cu tine. În primul rând cu tine.

Starea de poesis e şi încercarea mea de a dialoga despre frumos cu elevii mei din liceul de pictură. Chiar şi aceste rânduri sunt un crâmpei din acest dialog, o încercare pe cât de modestă, pe atât de grea de a-i ajuta să poată, la rândul lor, dialoga cu acel alter ego ce stă şi va sta totdeauna de cealaltă parte a pânzei.

.....

Starea de poesis... puncte de suspensie în nesus şi nejos.

* * *

Scrisul este o formă de mărturisire şi nicidecum o aspiraţie la nemurire, cum credem de multe ori. Cea de a doua trage mai mult la cântar, dar nu poate fi decât o iluzie pierdută şi nimic mai mult.

Când totul se dărâmă, se ruinează de la sine şi fără ajutorul nostru, chiar munţii în acelaşi timp, aspiraţia la nemurire e mai întâi o dulce amăgire care trece în amara dezamăgire. Cine sau ce ne insuflă această forţă neostoită de a gusta din fericirea nemuririi, să umblăm cu mâinile pe ea ca pe urmă să ne lingem măcar degetele. Se spune că şi sinucigaşii îşi pun capăt zilelor cu gândul de a nu rămâne anonimi. Aceştia ţin mai mult de semenţia lui Herostrat din Efes care a incendiat în 356 î.e.n. templul zeiţei Artemis din acest oraş cu scopul de a-i rămâne numele nemuritor.

Poezia e tot o formă a scrisului, despre care Eminescu a spus atât de dur şi de exact, poezie-sărăcie. Ţi totuşi nimeni nu ascultă pe nimeni, se scrie. Scriu şi cei sătui şi cei flămânzi. Când ne e săracă memoria, scriem, parcă ne-am adresa nu ştiu cui…Dar cui totuşi?

„De din vale de Rovine
Grăim, doamnă, către tine,
Nu din gură, ci din carte,
Că nu eşti aşa departe…“

Sau poate că este totuşi ceva în scrisul acesta, un ceva cu de la sine putere? La un moment dat îl auzim strigând, chemând, plângând, implorând pe cineva tot atât de indefinit ca şi sufletul nostru nomad din pustiurile trupului omenesc bântuit de aspiraţii neînţelese până la capăt. Altminteri, de ce a fost născocit?

* * *

Resimt mângâierea hârtiei. Mângâierea
ei albă pe care au plâns zorii cu roua lor
albastră şi nouă ca o apă neîncepută
şi tare
ca o bucată de gheaţă pe mare – o adiere
de sinceritate enormă; o! N-or mai
veni dimineţile
să mă contemple
prin neziditele temple,

rămase roşii ca spuza dintr-o tavă
cu jăratic,
irul tomnatic
al ierbilor
şi al rândunelelor
de pe sârmele de telegraf;

Africa grav miroase în ele.

Pe albul cearşaf al cerului zorii scutură
auritul lor praf şi plopii, cu verdele
sunet de toamnă duioasă
prin geamul deschis îmi intră în casă.

Şi mă colindă
ca la Crăciun;
pe bulevardul Alexandru cel Bun
au ieşit casele cu lumânările arzânde cu
flăcări albastre

ca ochii copiilor din tinereţile noastre.

* * *

Poezia, ca orice altă artă, nu este o chemare, este un blestem. De aici e toată exasperarea.

Toţi cred, inclusiv poeţii, că este o chemare, pe când ea este un blestem. Toţi vor de la poezie răsturnare de lume, de sisteme politice, cu ajutorul ei să se mişte pământul din loc, dacă s-ar opri, dar toată tragedia e că nu a fost niciodată punctul de sprijin pe care îl voia Arhimede.

Poezia naşte frumoşi oameni de zăpadă, care ninge frumos şi se curăţă lumea de murdăria cotidianului. Poezia rămâne o nălucire cu trepte fantastice pe care poţi urca în treptele construite tot din zăpadă ori ceva din catedralele italiene făcute din marmură albă, era cât pe ce să spun, din metaforă albă, ceea ce ar fi fost mai aproape de adevăr.

* * *

Când poeţii scriu inspirat, ei nu au nici o legătură directă cu actualitatea. Parcă ar merge printr-un viscol. Nimic în cele patru puncte cardinale, decât alb mişcător, curăţenie mişcătoare. În asemenea zbucium alb nimeni nu se mai gândeşte că undeva, pe cer, luceşte soarele în toată măreţia lui.

Totul atunci este alb, poeţii-oamenii de zăpadă, gândind alb gânduri dalbe; e ceva fără sfârşit şi fără început, e un infinit mişcător în căutarea unui alb şi mai alb.

* * *

Poezia este o convalescenţă spirituală a albului din oameni. Primul lucru pe care îl învaţă copilul este o cât mai scurtă poezie în care rimează Astăzi cu Mâine şi Ieri cu Nicăieri.

Drumuri albe prin doruri sinilii, distincţii pe care le acordă omenescul iraţionalului. Amintirile albe într-o memorie crepus-culară, dovada prezenţei esenţialului în regăsirea de sine a ierbii pentru a pricepe cât de departe suntem de cunoaşterea de sine.

* * *

Credeam serios că scriu versuri: treaptă
cu treaptă, ca tocmai abia acum să rezum
că încercam să duc o linie dreaptă între
(spaţialul) „aici" şi (temporalul) „acum".

* * *

Dintre rândurile-acestea de forma sârmei ghimpate
ar trebui să se-audă cum plânge copilul, răzbate
fonema ne-rostită de-a pururi.
Pe mururi
cresc umbre albastre,
iar la umbră-lichenii;

oraşul acesta trecut prin focul Gheenei
se desconsideră, se întoarce de pe-o parte pe alta,

altarele nopţii au tăiat limbile clopotelor
de aramă şi acestea
îşi înghit sunetele îndărăt
ca furtuna de-omăt filmată altfel, inversată;

se-aude cum plânge copilul şi Ana se plânge
că zidul pieptul i-l strânge şi-l frânge,
se-aude cum pe ciobanul mioritic
oile-l plâng după moarte cu lacrimi de sânge,

se mai aude cum scârţâie-n poveste o uşă,
cum dâra de tărâţă o ling iepurii, iar
cea de cenuşă o ling vânturile ca să
se întâmple inversul,

din străini să nu ne putem întoarce acasă.

* * *

Poezia este o frumoasă amăgire pentru suflet când o scrii. Atunci, probabil, te strămuţi într-o altă dimensiune cosmică, poate chiar în cea de alături.

Dacă nu, poezia însăşi, venind, ne creează în suflet această dimensiune de la care am pornit mai sus. În orice caz, când se scrie din inspiraţie, bine sau mai puţin bine, e posibil ca timpul să dispară şi în starea asta imponderabilă, sufletul nostru să se simtă mai la el acasă, fără început şi fără sfârşit.

Ar fi ca textul apărut în această perioadă de transplantare ori de transmutare a sufletului într-o lume cu alţi parametri decât în aceasta reală, să păstreze măcar parţial din „euforiile translunării", vorba lui Platon, dar toată nevoia constă în faptul că aici e de vină, dacă se poate spune aşa, şi limba care e departe de a exprima ce se întâmplă atunci în lumea celui care scrie.

Ar fi să credem că trebuie să mai existe a doua inspiraţie paralelă şi concomitentă posibilităţii de alegere a cuvântului „ce exprimă adevărul", după cum spune Eminescu. Care e acel cuvânt şi care adevăr trebuie să-l exprime rămâne o întrebare la care nu se poate răspunde cu una-cu două.

Şi atunci trecem mai departe, parcă, totul sau măcar parţial s-a rezolvat problema de bază, de cele auxiliare ne mai vorbind, care rămân în întunericul lor, aşteptând să intre printre ele cineva cu o torţă aprinsă în mână să readucă umbrele şi să afle ce se ascunde în spaţiul de dincolo al fiecăruia.

* * *

M-aş face paznic undeva,
pe lângă pensie şi şcoală
şi ce mai public câteodată
să-mi pot plăti
cumva chiria,
dar prea flămândă-i sărăcia
că lumea n-are ce mânca,
citesc când pot filosofia
pe Jaspes, Nietsche şi pe Sartre,
pe Barthes, pe Jung, Foucault şi Descartes
şi-mi pare parcă mă tratez
de tot ce este şi-o să fie,
acestea-mi sunt de farmacie
şi bani nu-mi cer,
româna nu citesc de mult
citesc adesea poezia
ce-mi cade-n mână şi atare
dacă-am să mor, nu de urât,
numaidecât de altceva,
mai bine aş fi la dracu-n praznic.
O dată m-am făcut obraznic
şi m-am pornit şi eu năprasnic,
la bursă vii eu într-o zi
să-mi dea un loc,
un loc de paznic,
dar mi s-a spus: la ora asta
nu ai, bătrâne, ce păzi
şi m-am întors apoi acasă
cu sărăcia să mă pup,
reflecţii scriu,
ba scriu şi versuri
îmi fac plăcerea şi le rup.
Ajung s-ajung la ce n-ajung.

* * *

Neserioasă-i însăşi poezia ca poezie
când vrei să n-o-nţelegi, când nu vrei
iarăşi frumos să te simtă;

ea dacă minte minte numai ca să mintă,
ca arta ce reflectă starea afectivă
a unei vreri ce se desprinde de la sine
cu subiect înscris prin litere cursive

prin însăşi faptele ce se produc
ca un eter, ca un pământ, ca un nuc,
crescând prin verdele
înalt spre-o în afară
de altă-nsemnătate
creşte un cântec de cuc
când fierbe-n frunză verdele năuc
de cer, de strigăt şi de primăvară

şi undeva se-ntâmplă joncţiunea
între-adevăr şi spirit, dar şi ne-adevăr?
şi ne adevereşte
întâmplarea ca fapt, ca stare, ca atare,
cu tot şi tot
atuncea ca tot ce poate fi mai puţin

de care se ţin efectele sentimentelor
în permanenţa unei tinere vocale
născută ca răscrucea să ne-arate calea
spre-aici, spre undeva, spre nicăieri,

în cele trei dimensiuni de timp crescut
din mâinile dormind
prin azi-ul actual şi fostul ieri dezactualizat
o unitate strictă de impură
ca umbra de cuvânt trecând-o peste gură,
ca umbra de nor peste-un lan înspicat.

* * *

Poezia ca orice artă ni se dă ca un dat: este – nu este cu plusvaloarea (estetică, nu economică) a muncii de angajat asemeni lui Nacamura cum îşi vede eul ca pe o experienţă, ca pe o nemurire (amară amăgire) a ei, ca pe o fatalitate despotică de a te înţelege pe tine, dar în tine este un altcineva, pronumele personal, persoana II singular dispare ca seninul cerului în apele mării. Devii o stare generală în generalitatea existenţei obiective. Ca o intuiţie spontan ori treptat uitarea de sine pregăteşte solul din care se va manifesta „Eu nu mai sunt, eu sunt un cânt din tot ce sunt" (N. Labiş); rămâne starea de a fi ce nu ai mai fost şi nu vei mai fi în starea asta, căci vei fi altul, altul, deoarece a doua oară (de două ori în aceeaşi apă) nu vei mai intra, dar această tendinţă va creşte, devenind o nedumerire din care dispare şi spaţialitatea şi temporalitatea, dar, probabil, din cadrul pe care îl fac nu în cadrul în care se află această stare, sau poate dispare numai spaţialitatea şi temporalitatea din cadrul tău personal, iar tu nu faci ce ai vrea să faci, dar *ce îţi iese*, cu alte cuvinte, *ceea ce ţi se dă ca pe-o şansă,* şansa gladiatorului intrat în arenă să „biruie" şi prin biruinţa sa să-şi capete libertatea de a gusta starea de existenţă totală, din care să ai norocul a fi şi tu un firicel de nisip din acest nemăsurat, orgolios pustiu al creativităţii. Poezia este dotată sau s-a dotat cu un caracter fatal (*va banc*). Este unul dintre raporturile dintre lumile hipersensibile a ta şi a lui, în cazuri de supremă cauzalitate între tine şi celălalt. Folosim termenul de cauzalitate dintr-o inerţie ca expresia greşită „răsare soarele". Cauzalitatea în lumina noilor teorii şi relaţii hiperpostmoderniste între *a fi* şi *a fi* într-un fel de a nu fi ca

în trecut, dar totuşi bazându-se pe un *fost* încă de pe atunci „post" după (apres) ca o iniţiere pusă în mişcare, dar orice mişcare purtând deja în sine trecutul entropic sau prezentul depăşind, fiind de aceasta entropic, care e cel mai sigur model de trecere a timpului, scufundându-se mereu în propria sa prezenţă pentru a nu implica în acest complicat şi greu de înţeles proces de devenire. În devenire, al doilea termen tautologic fiind folosit drept spaţiu cu timpul care în trecere pe alături şuieră ca vânturile autumnale prin copacii încoronaţi cu brazii din picturile lui Micaloius Ciurlionis.

Din toate acestea complexul meu de simţire şi procese (cele opt) psihice mă aleg cu senzaţia supremă produsă de factori informaţionali şi analizatorii care, intersectându-se, produc momentul interferenţional într-un câmp interferenţional, fapt care ne duce spre adâncul lui Der, acesta aflându-se nu în cartea citată şi nu în analizatorii din creierul nostru, ci undeva între ele. Mă întreb numai cât de adevărat este acest adevăr îmbrăcat în hlamida aurită a formelor sale, care mereu se anunţă propunându-se, dar nu impunându-se.

Poezia nu se poate dezumaniza atâta timp cât omul trebuie umanizat, dar nu poezia umanizează, ci exprimă înţelegerea sau neînţelegerea acestei umanizări. Poezia nu poate divorţa de lume. Ea doar se depărtează pe o parte a sferei, ca să se apropie pe cealaltă şi, ajungând la jumătate de distanţă, vede lumea cu două profiluri.

* * *

Tu şi eu. Formă şi fond! Sau invers? Depinde ce înţelegem (subînţelegem) prin tu şi eu (-el) şi dacă toate au conţinut, au şi formă. Dar tot ce-i dialectic e şi legitim, dacă aşa este şi dacă eşti, *eşti* prin gândirea ta (a lui, a ei, a noastră, a voastră, a lor). După „a lor" nu mai urmează nimic, aici cercul se închide? Se închide, deschizându-se ca intrarea cu ieşirea din gară a trenului care uită „punctul cela de mişcare" de la Eminescu. Unde am citit asta? Aşa ceva nu există, conţinutul meu şi forma ta, conţinutul şi forma sunt unităţi dialectice. În poezie poate fi. Poezia permite să refacă lumea imaginar, cu ajutorul forţei metafizice a gândirii, adică a cuvintelor puse în circuitul propoziţional. Însăşi poezia tinde să guste iraţionalul, acesta fiind fructul oprit pe care logica aristotelică nu o poate concepe. Acum se încearcă a „uni" raţionalul cu iraţionalul, de a vedea, cel puţin dacă nu este o eroare, o capcană metafizică. Îmi vine în memorie în această privinţă V. Nalimov cu „ciudăţeniile" lui parapsihologice, pe care le experimentează într-un laborator de umbră.

Tu şi eu, mai curând, două puncte: de început şi de sfârşit al unui segment, fapt iluzoriu de paritate stabilizatoare, sau număr par, după care urmează unul din cele patru semne aritmetice – adunarea, scăderea, înmulţirea, împărţirea, facerea şi desfacerea pentru o eventuală refacere.

* * *

Cum ar putea să-mi accepte altcineva scrisul, dacă eu însumi nu-l accept? Ţi totuşi îl scriu fără să mă impun ori să mă impună însuşi scrisul. Scrisul, pur şi simplu, se scrie. E o descărcare de energie negativă şi, descărcându-te de ea, simţi satisfacţia că ai devenit liber. Orice lucru făcut e de la sine, nu spre sine.

E inutil orice teatru când creatorul încearcă să se situieze în postura de făuritor voit şi dorit să fie observat. Omul de creaţie nu are timp să-şi mai teatralizeze truda. Ea, după mine, nici nu are cine ştie ce mare valoare: e o postură când omul uită de sine şi pe ce lume se află.

Cu atât mai mult se face teatru când un autor sau altul declară sus şi tare cui îşi adresează munca sa. De unde poate şti şi de ce ar trebui să ştie?

Creaţia este adresată creaţiei, aşa cum omul este adresat sie însuşi.

Dacă este ceva frumos în munca de creaţie, e uitarea de sine, acea stare de imponderabilitate, când autorul este scutit de a mai simţi greutatea presiunii atmosferice colosale pe fiece centimetru pătrat din corpul său, precum şi gravitaţia terestră care atrage spre centrul pământului masa fiecărui centimetru cub de materie.

Munca de creaţie e o eliberare şi de sine, dar, poate, şi câmpul de gravitaţie universală când din tot rămâne doar ideea.

* * *

Minune e condeiul;
din el mai curg cuvinte
un calambur nocturn de rece şi fierbinte,
purificând cerneala
pur-sângele din caii porniţi în pretutindeni
să bată cu potcoava albastrul unei grindini,
suflarea de suflare, piciorul de-alt picior
păşit pe răzmeriţă, mânat clocotitor
ca o livadă-n roadă,
în care se desface
gustarea astei linişti închisă-n tot ce place,

un muşeţel de luncă, nu galben cum i-i firea,
ci verde ca ideea,
muşcând nemărginirea,
să-ntoarcă primăvara Floriilor prin pruni,
făcliile aprinse pe maluri de genuni.

Dar unde e minunea? Probabil, nu-s minuni.

* * *

Poetul a spus-o cu gura codrului şi s-a retras, în câmp, să vadă ce se va întâmpla în continuare. Continuarea este 1+1+1+... la nesfârşit. Nimeni nu încearcă să pună semnul egalităţii, deoarece nu avem de a face cu o operaţie aritmetică. Când se încearcă să se pună a doua liniuţă, care ar trebui să devină paralelă cu prima, din cauza unui câmp magnetic latent îşi schimbă direcţia ca acul busolei şi se face semnul „+" – acele patru puncte cardinale ale spaţiului – şi imediat se adaugă un „unu", începutul neînceput al unei continuităţi.

* * *

Poezia nu mi-a dat cunoaşterea de sine, probabil, de aici au apărut aforismele, ca să vină împotriva poeziei, ele se negau ele pe sine, aşa cum cuvintele se neagă unele pe altele.

Nu poţi merge împotriva firii, oricare lucru încheiat este o clipă ce se reduce de la sine. Realitatea este neîndurătoare. Ea cu dreapta rezolvă cu creta pe tablă un exerciţiu căruia nu-i cunoaştem sfârşitul din cauza ne-cunoaşterii rezultatului. Toate adunările, scăderile şi înmulţirile din paralele, până la urmă, se reduc la doi termeni: unul se împarte la altul şi câtul devine un număr iraţional.

* * *

„Poezie – sărăcie", spunea Eminescu. Pare curios, dar că prin sărăcie s-a ţinut de la *Ghilgameş* până astăzi. Poezia rămâne ce a fost şi a fost ce va rămâne dincolo de toate barierele mofturilor literare. Poezia în stare curată se poate găsi numai pierle aparte, născute de natură, ceea ce în rusă se numeşte „samorodok" (*născut de la sine*). Limpede de bază. Mai era un alt limpede care se deosebea în genere de orice limpede. Dar deodată m-am întrebat: limpede e totuşi culoarea?

* * *

Poezia, de fapt, ar fi o stare comodă şi incomodă de ieşire din real cu intrare din nou în real, dar în altul, gravitatea şi gravitaţia ei în jurul realului descoperă schimbul de lumină (din spectru) în însăşi lumina luată ca tot (parţial, dar cu tendinţa de integrare), mai exact, ca într-o integrare care generează formula conform căreia văzul şi auzul orânduiesc senzaţiile, trimiţându-le analizatorilor care traduc senzaţia în sentimentul complex al emoţiilor policrome ce ţin de categoria visurilor cărora Freud le dădea o semnificaţie deosebită printr-o tălmăcire adecvată spiritului de psihanaliză.

* * *

N-am mai scris versuri adevărate de mult,
aşa, dintr-o joacă de-a nu ştiu ce (neserios)
nici nu le-am scris, poate, le-am zmult
impetuos din dinastia „nu ştiu-lui",
devremelui şi târziului, formule de
rezistenţe ce mi se opun prin celule.
E-o demonstrare a unui
adevăr ce-i lipsă; prin poezie
ies dintr-o eclipsă şi dau în alta
şi mai şi – prin poezie
caut umbra soarelui prin zi şi
dau de semnul soarelui ce-mpa-
rte cu atâta dărnicie viaţa,
dar şi moartea, ca două feţe-ale
monedei ce-ntre ele restrâng
tăceri umbrite; un scop
de-a căuta răspuns la tot ce
nu-i întrebare, de-a înţelege faptul
acelui strict şi ciudat semnificant
de regăsire-a temei în momentul volant
al visului exmatriculat din
Universitatea de visuri în fuga ta
pe-o scară de-ale tale compromisuri,

alergând prin necontrolate-abisuri
până la tine orbit de-atâta
despovărare de pietre de moară
cărate în spate.

Şi plouă convulsiv prin suflet
şi-mi reconstruieşte dintr-o pornire
subiectivă mirarea –
n-am scris nimic,
probabil, născut în Turnul Babel,
avut-am către cer o întrebare ce nu-şi
găsea răspunsul, căci nu era
răspuns, era ceva mai mult decât
răspuns de lume-ascuns şi nepătruns, –
o încercare recidivă de-a-ţi găsi
la un moment salvarea
de-această energie negativă
ce-şi vrea, la rândul său,
şi ea eliberarea.

* * *

Semnele care se-nscriu nu-s multe. Oculte
pot fi vânturile care se dezbracă de aer
şi se-mbracă arzând în forme arhitecturale…

Vânturile iau forma formelor primordiale
inducţia urmei, praful intelectual
al sălbaticului val ireal –
sorginte prejudecăţii, decăderii morale,

actual element care elementarul ni-l conferă,
forma care de la forma
sa din oglindă diferă
ca muzica unei poezii nescrise, orale

ce se spune de la sine prin reflecţii autumnale

care îşi construiesc templuri prin constelaţii
în care prelaţii
se nasc, se roagă, trăiesc şi poate că mor,
poate, căci poate că nici nu mor,
(e uşor)
şi-atunci în zadar s-ar mai naşte
moaştele, drăgostindu-se, nasc moaşte –
un fel nevăzut, sensul ce nu se cunoaşte uşor.

FRUNZĂ CĂZUTĂ ÎN SOLSTIŢIU

Risipă de muguri, vorbind, primăvara
intră, prin nopţi se cutremură amurguri
din nevenite răstimpuri suave coboară
înfiorarea de creştet de soare
şi inimi succinte ca apa cu valul.

Mă minte mai mult din toţi intervalul,
sumbrul detest, răstignirea găsirii
pe care-şi depune somptuoasă voalul
căderea de-amurg astral degradat în albastru,
rebelul din mine
cu drept de pilastru
mai sprijină aceeaşi gândire fierbinte,
viscolu-acesta de gânduri prin minte.

Cine şi ce din ce se desprinde şi malul
de lut care-atârnă ostatic deasupra
căderii şi hăului zic
aduce o muguri de ochi şi flori de iris

şi lumea e lume, la fel de năprasnică
şi-această durere de iarbă fantastică
creşte, căzând, cum se întâmplă
copiii să crească prin vis.

SENTIMENT AUTUMNAL

Aştept să-mi descurc sentimentele de frunzele toamnei,
iubirea tragică – gândului fală – de argumentul ostil;
despărţit de-adevăr intrat în frumosul
natural ca un fulger prin somn visând că dispare

la un moment oportun al poziţiei intermediare a
culorii între ce nu-i şi ce este; estetica performanţei
de spirit, de siguranţă că totu-i aşa şi nicidecum
într-o formă opusă;
distrusă de vânturi,
silaba nespusă
îşi decorează prezenţa
cu forma pretextului,
cea care decade ca semnele de punctuaţie din albia
textului exilat în osânda repunerii-n ritm cu arzândă
teroare-a deprinderii
spre dictatură, şi clatină munţii
în vremi de cutremur
când vin alţii din urmă şi-i împing,
vântul adie şi frunzele devin dansatoa-
re pe ring emancipând din trecut noi rituri,
trompetele toamnei anunţă noi
răsărituri întunericul să-l dezmintă,
sângele nostru miroase toamna a mintă, dar cotropită

şi ea de culoarea
subjugată de-amurguri, desenate pe-un mur găurit aparte
ce-aşteaptă să se explice,
îşi mai revăd ambiguitatea
problemelor desconcentrate
de gândul continuu-n ambiguitatea expresiei ce-şi
încearcă agresivitatea vocabulei iluzorii,

pe ce traiectorii în toamnă, goniţi simultan de istorii,
ne-aflăm la pornirea opririi ca o prioritate a firii
împletită din fire, ca din razele soarelui cu chip inocent
de copil,
o, cum ne simplifică
frumosul util
şi fără sceptrul iubirii,
prin fereastra de sus a toamnei a fulgerat o neidentificată
privire,
privire aparte, fără ochi, fără om, fără moarte;

se joacă toamna cu-o floare ispititoare
cu fără-gândul din frumoasele arte ce se prezintă drept
gând
uneori suntem chiar în circ şi-aplaudăm
pe marii scamatori care scot săbii şi fluturi pe gură.
Bilete la circ de mult nu se mai vând
Şi toamna cu frumuseţea parcă ne fură,
ne umple paharu-n care nu mai e must,
dar pe scenă-i lumină şi drumul luminii – îngust
regăseşte ideea sporadică-a accentelor
cu unduirea parabolică a sentimentelor anarhiste

de-a nu se supune plângând formelor ce nu vor să existe.
Şi, totuşi, toamna se lasă.
Dintre livezi cu frunze
trudite, Arghezi se-ncântă şi-acum:
– Niciodată toamna nu fu mai frumoasă!
Şi cădelniţa soarelui asfinţind lasă rotocoale
mirositoare de tămâioasă şi fum...

* * *

Mă dezlănţuie toamna cu portocaliul
desprins din nesomnul ochilor mei,
porumbei de argint,
lansându-se grei
în adâncuri de-azur şi-mprejur se
înalţă nori rătăciţi – nişte imnuri
adresate culorilor reci devastate
de întuneric sensibil;
mă viscoleşte parafraza propoziţiei
care nu se vrea oază precum disperarea
ocultă care vrea experienţa zilei
să fie multă – ne-multă, prin asta peisajul
cu ciocârlii întoarce caldul –
simţi că şi recele-ascultă
ovaţii solare şi nordice neguri, care
îţi toc aşteptarea la răscruci
cu singuraticii cuci şi-mpovăraţii
butuci de frumoase onoruri
cu tot ce ne dăruie întocmai
peisajul, în noi se scufundă, exaltându-se iarăşi proporţia toamnei –
mirosul, suflarea nestatorniciilor
fără de care mişcarea ar fi univocă;
tonuri şi semitonuri –

mă dezlănţuie toamna, înlănţuindu-ne
în ciudatele isonuri care umbresc
deocamdatul, emigrând prin
delirul anotimpului, îmi caut mereu
necăutatul,
posibil, aflat pe undeva prin
domeniile regale ale sufletului
racordat la distanţa
milenară –
mereu cineva cu altcineva
ne compară
cu răspunsul în doi peri –
tendinţă oraculară.

PE STRADĂ UN ORB

Lacrimi uitate de toamna totală pe
geamul sălbatic colorând în verziu, prin
sticla ciudată un strigăt pustiu – o frunză
de plop ce de mult recomandă
ofrandă

tăcerii
pe-altarul ciudat; rezidă prin oameni
un zid dărâmat, de-a lungul memoriei
ce-şi înduplecă forţa să se manifeste
pe flamuri de torţă, cinstirea frumoasă
ca valul năvalnică, o rază şăgalnică

se-ndeamnă prin toamnă şi-n lumina
asta zdrobitoare un orb trece strada,–
maşini amuţesc,
dau năvală pe-o
clipă tăcerile crude

şi de-aici până-n cosmos doar ciocănitul
orbului pe asfalt se aude;
care i-i drumul şi care i-i scopul,
pe cealaltă parte l-aşteaptă umbra cu

plopul
ce-l are în pază
şi soarele toamna
atârnă pe-o rază.

* * *

El era acelaşi, el era altul. El era însuşi
albul avânt; lupta grea cu cuvintele proprii,
bătăliile mari el le dădea la răscruci
unde cuvintele,
părăsindu-şi
cetăţile, fierbintele flux de omagii, ravagii

făceau prin toamnele pline de frunze şi ploi –
căutau adecvarea, impresia albă-a gândirii
uitate la poarta cetăţilor şi-atunci, într-un
convoi
de frunze,
hotărâte să plece,
cuvintele-anunţau timpul cel rece
al inimii întomnate,

al copacului sangvin căutând explorarea
spaţiului în toată puterea şi intuiţia; el
prin cuvânt murea şi-avea mai multe morminte
săpate sporadic printre cuvinte,
se muta din unul în altul şi-atunci încă o dată;
ziua alarmantă devenea cea alarmată –

răscoala cuvintelor împotriva lui îşi pornea ofensiva
pe toată potriva şi ne-potriva – egalare totală
cu favoarea de gală şi cu slava cea orientală –

tocmeala ambrazurii
din care se usucă şi-acum

prosoape de toamnă cusute cu aur şi fum...

* * *

Ne-am întomnat din nou. Amurguri coborâte
adorm pe-aceste dealuri din sufletul nomad
şi frunzele de-un aur fad tot cad şi cad
şi drumuri câte trezesc târziuri din adânc

de azi, de ieri şi-i un la fel şi dintr-un mâine
ce încă n-a venit şi mai rămâne să se facă
din târcoale drumul, prin suflet se-ntreţese
fumul nădejdilor de neguri resemnate

prin care-aceleaşi orologii bate din turnul care
nu-i, nici c-o să fie; atârnă totu-n gol – o
strategie a timpului ce-şi caută de treabă

şi vine-o frunză galbenă şi-ntreabă-a câta
toamnă se-ntomnează-acum; prin rariştea de
fum se-aude cald, indiferenţa, cu tot cu dangătul
antum.
Frunze de galben argint aurit. Forma crescândă
a formei în sine; înăuntru e creşterea, naşterea
formei
formă din formă, normă din normă, iar mă adună
radical împreună
umbra dogmaticei,
dacicei forme,
magicei forme-multiplul eter,
nouă din nouă recurge net, goana aceasta
între A şi Z, porunca idilică, culoarea-n
ansamblu

se mişcă prin amplul
cearcăn de vis; ochiul de lună se-nchide deschis,
creşte târziul prin toamnă gonind, rezerva-
entropică,
acel nefiind
se contractă prin număr,
devremele-l simte, apăsând peste-un umăr, târziul
pe celălalt umăr,
rigoarea, enorma, ciudata reformă *numerică*,
în care domneşte dormind risipa istorică,
e-acest policandru al toamnei arzânde în galbenul
roşu prin ore flămânde, pornind dintr-un haos
al ne-formei amorfice spre orfice-ansambluri
adormind irealul – ideea amorfă, ideea fiind
la-nceput non-idee, deci forma e dată, dar cea
negativă, chemând-o-n balanţă pe cea pozitivă, ideea-
scânteie, ideea-maree, ideea-femeie, ideea onomatopee,
cuvântul expus, pronunţat prin expresie,
impresia
nouă pe-aceeaşi orbită
oul dogmatic în tine palpită,
pe tine din tine mereu te imită,
iar Timpul-Manole zideşte ce surpă şi umbra
lui, Vremea, e Ana-n mişcare, ea vine la sine şi
Manole de sine se roagă
şi plouă turnând cu căldarea, dar Ana că vine, tot
vine spre sine,
de la sine la sine,

de la Nimeni la Nimeni
şi Manole se roagă să bată un vânt cum nu se-ntâmplase nicicând pe pământ, dar Ana că vine mereu către sine, pornind de la sine spre iarăşi la sine şi Timpu-şi zideşte Vremea în zid, se zideşte pe sine răstignire în vid, răstignirea pe crucea ce-ntruchipându-şi mişcarea,
Dorul dorind e Durerea ce doare
şi-n noaptea aceasta cu luna rotundă Vremea mă mustră, lacustră e Vremea,
Vremea zidită slujind ca ceamurul să nu se mai surpe Enigmaticul Murul de piatră şi vreme, de piatră şi om care se teme de sine şi vreme, dar care răsare în timp ce dispare...

Prin toamna aceasta frunzele-amare s-amare mai mov mult la culoare, s-amare la vremea ce, fiind clorofilă, pe sine se pierde şi-şi plânge de milă şi râde şi-n luna rotundă şi prinde-a pripi vântul lunar
şi mările-n lună fac semnul lui p
ciudată poveste e fibra stelară şi frigul mă scutură entropic prin mine steagul şi-l flutură şi-l simt
pe Zamolxis cum aşteaptă cu mine şi-n tine, şi-n tine, şi-n sine din sine,

armonie ciudată pornind de la nouă,
frontieră ultimă, adorm şi visez că dincolo de ultima
cifră încă mai plouă, dar Vremea că vine şi Timpul
o prinde şi-n ziduri o strânge, plouă frenetic prin
vis, prin Bacovia
şi Bacovia-mi spune:
– Materia plânge.
Şi eu mă-nfior, Templul e gata şi el, Negru Vodă,
care e Timpul, pe Manole-l întreabă, adică pe sine,
ce stă pe-acoperiş, sus pe Cupolă:
– Poţi face un templu mai frumos ca acesta?
– Da, Mărite, pot face în golul empiric, simbolul
frumosului,
m-a ispitit şi aici, dar şi acolo, un templu pân" la stele
şi timpul poruncă se face şi-şi darmă propriile
schele şi-şi face aripi de şindrilă din care rămase
şi timpul sări de pe timp,

simbolul *pieptene* în gol explodase, totul în
tot se risipi şi rămase tristul Nimic, iar în
Nimicul acesta semantic ieşea, răsărea ca
o seceră-a Lunii
litera p.

EUROPEO

Afară bate vântul şi-n mine freamătă
salcâmii cremaţi în soba şi cuptorul
copilăriei mele;

miroase a pâine caldă şi-a cărbune ne-
obişnuit de dulce
din aceiaşi salcâmi
care se scuturau de toamnă şi de vânt

în poezia lui Eminescu: „O mamă, dul-
ce mamă...", se şi mai scutură şi-acum
şi tot sufletul mi-i plin de frunze de
salcâm, verzi ca malahitul şi merg
desculţ şi
frunzele îmi foşnesc sub tălpile pi-
cioarelor
în care şi-acum
mai resimt mirişti le ţepoase şi ele

continuă să se simtă bine în tălpile
mele şi-mi dau de-nţeles că nu mă vor
părăsi niciodată,
ca şi frunzele de salcâm, ca şi timpul pe
care l-am deprins din
„Se scutură salcâmii de toamnă şi de
vânt" şi scriind de culcat aceste
rânduri de eseu paradisiac,

observ doar mâna care scrie,
o mână ciu-
dată, ca o fantomă
părăsită de trupul meu
care a plecat undeva fără să ştie şi el
unde şi a lăsat

patul cu aşternutul vraişte, cu mâna
care ţine acest stilou japonez scriind
eseuri
mioritice

cu care n-am să încerc niciodată să intru în
Europa.

SOMN CU NESOMN

Părăsesc ritualul, realul şi antirealul,
obsedat de expansiunea telurică a somnului concentrat în punctul de sprijin
al nopţii marcate

prin întunericul mercantil lăsat deopotrivă să se comunice prin tendinţe sau
regăsiri reciproce şi unice,

la instanţele nopţii,
cu demersuri neunivoce
vine populaţia aşteptărilor şi gândirii
abstracte precoce, oraşul stă-n ceaţă, parcă ar sta într-o imensă cadă imensă cu spumă de lapte;

maşini târzii prin noapte vin cu animaţie ca nişte semne de punctuaţie
într-o propoziţie în plină evoluare
subliniindu-şi prestanţa
pe la intersecţii cu nonşalanţă
moţăiesc semafoare
deschizând un ochi verde şi altul roşu
de nesomnul tomnatic
uitate aprinse pe-un parcurs de distanţă,
gata oricând s-o sfarme, doarme acest oraş obosit
semiflămând, doarme, dacă mai doarme.

* * *

E o chemare a faptului ce se condamnă
de sine pentru sine şi toate se confruntă,
emoţii textuale ca ploaia cea măruntă,
anunţă ortograma în scrierea de toam-
nă a scopului teluric şi-a sensului
extins precum supravegherea în ampla
noastră dramă

de-a înţelege sensul când sensul este
lipsă, e o rectificare în tonul de eclipsă,
când umbra generează domesticul cu-
vânt ca pe un imn aparte şi el regene-
rând complexe ne-nţelese ce-n gânduri
se impun cu forţa şi pregnanţa proble-
mei ce devine expertul unui racurs
departe de comun
la orice gest al vremii
ce-n toate se aplică;

renunţ la toate şi
caut simplitate,
dar iată, simplitatea,
printr-un demers
spre sensuri mai tare le complică…
Şi ca-n oglinda apei apar mereu invers.

* * *

Caut porţile prin care-aş trece dincolo
de noi în zona interzisă constantă,
din toate regăsirile fiinţei
în cadrul ei momentu-i oportun;

n-am vrut să spun ce-am vrut să
spun, povestea vorbei se complică şi
cazul nostru de-a
gândi corect,

direct se desemnează sub aspect de-un
du-te-vino al gândirii; rezolv prob-
lema dezmorţirii a cerului tomnatic
clar şi rece cu frunza resemnată care

trece dintr-un pacifism în altul şi din fugă
pe amândouă frunza le conjugă şi-n
conjugarea asta simplă
firească

se-adună norii albi să crească dintr-o
durere-n alta comentată de ploa-
ia-n ploaie, camuflată

ce cade încă, dar nu cade, ce-abia-i
drum şi baricade, de neguri albăstrite
stau de pază

în dincolo de noi ca într-o oază.

* * *

Merg prin câmpia măsurată de vântul
bătut dinspre primăvară, ţărâna de pe dru-
mul ce duce spre şirul natural al plo-
pilor omniprezenţi

în această încoronare a Orei s-au făcut mai atenţi,
s-au zbârcit,
doi din ei poartă coroana de aur desena-
tă de Ciurlionis, pictorul lituanian
într-o magie a sa din trecerea uniformă

a drumului de ţară prin însăşi starea ţă-
rii de ţară, prin starea de drum,
merg prin câmpia înăsprită de vântul pe
care doar primăvara îl posedă
ca pe-un adevăr sbicit de atâta aflare
a totului peste tot despre tot şi din pretutindenea
născută
de focurile care au ars pe dealuri de sate
în noaptea răstignită înainte de Paşti;

reinvoc totemul – forul de iarbă din braz-
dele răsturnate ca scrisul caligrafic
pe albul foilor din caietul
şcolar;
merg şi simt cum în mine Pretutindenea
se mărgineşte cu Aşteptarea clarului clar,
prefăcându-se
într-un căuş de mâini înăsprite de plug

în care ţăranii vor vântura
prima lor cercătură de grâu
limpede şi aducătoare de paşi şi de drum,
de mâine şi de poimâine şi de veşnicie ca la Blaga
într-un zvâcnet de poezie.

* * *

Nu te chem şi vii la oră să-ţi dau clipa
ca pe-un dor, dar din dor se face dorul,
dar şi raiul, aşadar, eu te chem ca pe-o
cetate să-ţi joci umbra, să ţi-o scuturi,

vreau cuvântul cu tăcerea ca pe-un pom
de vânt să-l scuturi şi mai vreau, mai
vreau, amestec de culoare şi resort în –
săşi clipa la distanţă cu distanţă să ţi-o

port şi din tot ce am a-ţi spune, ca o
frunză de pe ram vreau să-ţi cad în
toamna asta

prin surprindere-a ce-o am şi din tot ce
am şi n-am, construind un amalgam
de culori şi de vibraţii, să-ţi aprind echi-
valentul umbrei tale de pe-asfalt, când
treci singură şi naltă,

fie-ţi dorul de smarald şi cuprinsă-n
joc multiplu şi de toamnă, şi culori să te
auzi vorbind de tine
tot cu tine, deseori cum se întâmplă ca-n tă-
cere să te strig şi să revii

ca o frunză dată-n roşu
emigrând din vii
prin vii şi-n această buimăceală de mişcare
de vopsele, să-ţi traduci ascuns un zâm-
bet, strict surâs în toate cele care se compun

din socluri
şi pe socluri
alte socluri, dar absente de momente ca în loc
de monumente
luminate între focuri,
încărcate de senzaţii să se-nalţe sentimente

de-anvergură şi risipă, eu te chem să vii
pe-o clipă să-ţi văd clipa de pe-o-aripă
dacă ai aripa asta în acest moment.

* * *

Era o toamnă de importanţă a aurului surghiunit. Gândurile ca atare rămân să se descopere descoperind mai întâi forma lor – cuvântul ca pe o imanenţă din care decurge sensul hain al cucului care îşi lasă ouăle în cuiburile unor anumite păsări ca să-i crească puii în virtutea pierderii sau pieirii propriilor pui. De la un timp această pasăre blestemată cântă cu altă cântare şi plânge cu lacrimile lăsate pentru povaţă, nu pentru întârziere.

Linişti fugare. Fuga de Bach şi conturul inadvertenţei în sânul propriei presupuneri când pustiul se caută pe pustiu prin pustiu ca două păsări albe ce zadarnic încearcă să se găsească una pe alta.

POEZIA AŞTEPTĂRII

Era casa. În casă era masa. Pe masă - pustiul şi în pustiu ora aleasă, când pe masă era doar absenţa pâinii. Aştepta astăzi cu mâine. Totul aştepta. Oricât de curios ar părea, aştepta şi aşteptarea.

Totul.

Tot şi tot ce fusese tot şi mai era încă tot prin nădejdea sa piramidală. Cineva lua totul şi în loc lăsa aşteptarea. Nici cea mai tulburătoare reprezentare imaginativă n-ar fi putut prezice că într-o asemenea stare poate încăpea lumea. Parcă ar fi spaţiul din piramida imaginară.

Dar aici veni şi toamna cu cocorii plecaţi în stricta lor ordine triunghiulară. Parcă ar fi săgeata timpului îndoită îndărăt, să aibă de unde veni, cu spaima să nu-i mai aştepte întoarcerea.

* * *

Ca fecior de ţăran ce sunt, eu îmi aprind lumânarea recunoştinţei la picioarele răscrucilor de drumuri, la poalele copacilor bântuiţi de cucuieţii din scorburile lor, în sfârşit, la picioarele nopţii.

Noaptea are cel mai mult nevoie de această lumânare.

După flacăra ei se orientează cântecul cocoşilor, răsăritul lunii şi risipa de timp a vântului când clatină un fir de trestie cu calul popii parcă pe vârf ca o broşă de smarald prinsă de buricul nemuririi.

PEISAJE UNIVOCE

Toţi aceşti nori mari şi mici, chiar şi
mai mici decât mici încap într-un cer clar,
precum zilele-ntr-un calendar; între acolo
şi-aici, între aici şi departe, când ţi se-ncurcă
senzaţiile, ah, spaţiile,
câmpiilor doar iarna deşarte,
ah, la vârsta asta cum dor spaţiile re-trăite
infinituri rotunde, cu oameni
rătăciţi prin construcţiile lor, mişcându-se
prin vreme ca nişte mituri, cu ieşirea lor din aici şi din
alţii, pătrunsul în
a valului alergare
de la ţărm la ţărm –
ţărţămuri de nori, din care ploaia
desprinsă peste acea necuprinsă măreţie a
câmpiei, de vânturi învinse

şi retragerea-ndărăt, ah, unde
e omul, umbra lui alungită
peste-albastrele unde trezite
de neliniştitele răsărituri
de ape de izvor desprinse;

vin la poarta ta cu-acelaşi
colind de ierburi şi frunze
fremătânde de clorofilă…
Am să te pun în golul timpului
meu ca-ntr-o rimă
ca pe-o literă-ntr-o filă,
răstignire, ca pe-o târzie idilă
fulgerul de întuneric să te despoaie
dar, până la urmă,
şi ideea aceasta mi se destramă,
încă un fulger îşi descinge văpaia
şi câmpia, ca o fată, despletită,
aleargă fericită prin ploaie.

CASĂ DE LUT

Mă uit cum din pereţi se prăbuşeşte lutul,
dar, Doamne, nu lutul cade, însuşi timpul-
începutul sfârşitului, aparţinutul cu ca-
re se-ntâlnesc în noi cu timpul omenesc
şi omenescu-acesta-i începutul necunoscut,
cu el am stat la masă acasă şi pâinea tot
creştea cu tot avutul ce mai era pe masă –
un pansament pe-o rană, iar mama după mine

tăcea s-audă rece lutul cum tot cu lut că-
dea din timp mamutul cu preistoria, şi-mi dau
prea bine seama, că lutu-acesta vechi de nou,
precum şi mama, cădea de pe atunci când au

făcut-o şi-acoperiş i-au pus şi nou-născutul
pe frate-meu, în casă l-au adus, apoi pe
încă doi, luaţi ca-n paranteză între noi,
dar vântul i-a suflat şi-atunci rămase lutul-

mutul şi părul cel sălbatic ce ne păzeşte
dupăcasa, în primăvară albă era, un viscol
viu şi nu se scutura de floare nici chiar vara,
cu-atât mai mult când în ramuri promo-

roaca. Dar m-am luat cu vorba sau cu joaca.
Deodată lutul s-a oprit un pic să tacă şi
în tăcerea dată noi plăteam tributul; iau
un topor şi prind să dau în lut şi-ncepe-a
curge sânge-arzând,
neprefăcutul şi temutul
şi prinde lutul iarăşi a cădea şi noi, cei
trei, ne-am prefăcut în doi şi-ncepem să

cădem cu lutul plătind cu el aceeaşi vamă,
lipseşte mama, mama, mama, mama, începutul
şi-aud în mine cum se prăbuşeşte lutulllll!

* * *

Trupul acesta al meu o fii fiind chiar din lut,
lutul e tot materie, categorie filosofică
ştiută de mine de pe când studenţeam, mut
e trecutul trecut,
dar revenim iarăşi la lut,
mă minunez cum lutul acesta poate trăi
în mizeria trecerii şi petrecerii faptului
prim, de la care pornim cu gândirea noastră
cât o Siberie îngheţată care, când se dez-
gheaţă, distruge totul în drum, deopo-
trivă copacii cei mici şi cei mari. Visele

noastre albe sunt ca urşii polari lenevind
prin taigale de nopţi îngheţate în albul al-
bastru; visele noastre sunt rezultatele unui
nu ştiu care cosmic dezastru şi căzute în
formă de pietre aici, pe pământ, s-au schimbat

în urşi şi ursoaice polare, contractându-se în
recele alb, socotind că aceasta ar fi cea
mai nevinovată culoare, dar mă-ntreb: ce
ne facem, dacă albul nici măcar nu-i culoare?
Şi visele nu sunt decât o sfidare a albului
de către alb? Adică a nimicului de către
nimic şi gândurile din capu-mi de lut sunt

nişte viespii care l-au găurit, oploşindu-se
răul şi bâzâie-ntruna, iar pe-alături trece
şuvoiul de ape desperecheate răscolite din
munte de vespile-acestea, făcându-şi sub
frunte fagurii din hârtie topită, nici măcar

nu din ceară? Rar unde se duce şi vine lutul
acesta care mereu se-nfioară ademenit şi
amăgit de senzaţii de timpuri şi spaţii
şi alte inflaţii de gândire falimentară cu

nişte bănci de economii. Vespile-acestea cu
lutul acesta scriu poezii – nişte construcţii
anorganice şi iluzorii; toate acestea nu sunt
nişte nevinovate jocuri mari de copii mici

într-un spaţiu de timp care se-ncepe de-aici ca
să se termine totdeauna în acelaşi aici, dar acum?
Parcă-aş fi un elev scos la răspuns
şi rezolv un exerciţiu cu paranteze pătrate pe-o
tablă făcută dintr-o scândură care-a ars
şi-a rămas din ea doar o tablă de fum.

CUGET DE IZVOR BOGAT

E CA-N NOAPTEA ÎNVIERII

Lumânări la Eminescu
şi la Ştefan lumânări,
s-a cutremurat adâncul
lacrima acestei ţări
şi străluce sub frunzetul
unui tei înalt, robust
unde-nveşnicit, poetul
ne stă tânăr şi august.

E-un ceva ce nu se schimbă
chiar când totu-i schimbător,
căci nu-i ţară fără limbă,
fără limbă nu-i popor.
Ea-i de la strămoşi lăsată,
cuget de izvor bogat –
neam din neam din zbuciumata
soartă care ni s-a dat.

Şi se face albă noaptea,
albă-i umbra pe alei,
versul blând în calde şoapte-l
intonează-un cor de tei
şi ce-i adormit tresare
la cel cântec de rapsozi,
Eminescu şi cu Ştefan –
mândrii noştri voievozi.

Cât nălţimea lor ne ştie
şi îi ştim, ni-i duhul viu,
fără ei ne ia stihia
şi ne pierde prin pustiu.

Oameni vin şi-o adiere
sufletul le-aprinde blând,
e ca-n noaptea Învierii
cu lumină pe pământ.
Lumânări la Eminescu
vin din cele patru zări,
lumânări la Ştefan Vodă
şi prin inimi lumânări.

S-a cutremurat târziul –
lacrima acestei ţări.

* * *

Limba tot este în felul ei o alegorie. Fiind vorbită, ea se supune întocmai omului. Acesta vrea să spună ceva, pe când ea, în fond, spune altceva.

Altfel cum s-ar întâmpla să spui cuiva una şi acesta, fiind foarte atent, surprinde deseori cu totul altceva.

Limba spune un adevăr ne-adevărat?

* * *

Noi zicem: un joc de limbă. Dar în sensul când noi suntem în stare să ne jucăm cu limba, când limba ştie să sclipească într-un asemenea joc, când structurile ei logice şi de fond ne implică într-o lume a frumosului de limbă, a puterii ei de a ne restructura imaginaţia şi inteligenţa, când suntem siguri că forţa ei cognitivă e în mâinile noastre şi noi putem s-o manipulăm în numele unor noi structuri cognitive de fond şi apolinice.

Limba doar este modelatoarea conştiinţei noastre de închidere prin deschidere în adâncurile ontologice ale firii noastre.

Dar cu limba se joacă numai în sensul „jocului" ca formă de manifestare, de emancipare, de luciditate şi binevenită indivi-dualitate de a fi predispusă să facă totul dintr-o joacă, în cele din urmă, în mod inspirat, fiindcă jocul nu este admis fără inspiraţie.

Numai în acest sens jocul este joc cu adevărat. Dacă punem problema în mod serios într-o realitate ca a noastră, spunem altceva: cu limba nu se joacă, e de-ajuns cât ne-am jucat. În sensul rău al cuvântului.

Odată cu limba se naşte o lume, dar cu ea poate şi muri.

* * *

Oricum această limbă este alta şi altu-s
eu, care-o vorbeşte dramatizat de propria
sintagmă şi-atâta magmă arde-n ea şi
nu se stinge,
pe faţă o şuviţă-i se prelinge,
de-un roşu pur ca purpura intactă
şi inima ce se contractă concentric
în actul demiurgic este netă
cu-aceeaşi energie centripetă, schimbată-alternativ
ca ying şi yang, apoi invers, în centrifugă
pân' la un punct în care se conjugă din
nou cu ruga omului înviforat
de frumuseţe când fulgeră şi tună, mari energii
în suflet se adună
şi tăinuite scapără, mă apără de gol şi-nstrăinare,
e limba Dacului cel mare,
mereu pornit spre regăsire;
nu eu vorbesc, ci însăşi ea, vorbirea;
mă ştiu murind cu orice vorbă spusă,
prepusă şi propusă, şi produsă, dar
şi-apusă sieşi ca eforic juxtapusă

şi-nvie când iar cuvântul vine-n loc
firii şi din oblăduirea actului contract
cu devenirea devin real şi ireal, şi actual,
eu, ca persoană-a treia, cea absentă din

actul vizual, orbeşte, vorbesc,
vorbeşte, vorbeşte cineva, sunt cel ce mă vorbeşte,
sunt ca o detaşare
dintre răspuns şi întrebare,

efervescenţa unui vis în derulare.

* * *

Nebănuitele cuvinte din lumea noastră ca nebănuitele trepte din filosofia lui Blaga. Cuvinte şi semne, cuvintele cuvântând ceva, semnele însemnând ceva, dar e puţin spus însemnând ceva, ci şi altceva, mai mult decât ceva. Ce poate fi mai mult decât acest ceva care cuprinde în el totul şi semnul nimicului şi acela, la rândul său, mai nimic decât însuşi nimicul?

Nebănuitele cuvinte, nebănuitele trepte, nebănuitele porţi, „îngânduratele porţi" (ale lui Liviu Damian), cuprinzând alternativa existenţei în semne, se demonstrează ca o implicare a adâncului în adânc.

Secolul XX a fost bântuit de două mari patimi: a atomului dezagregat şi a filosofiei lingvistice, care, pornind de la lipsa de statornicie a cuvintelor, a clătinat cumplit barca existenţei umane.

Elveţianul Ferdinand de Saussure aducea în lingvistică „conceptul de structură" de unde vine şi structuralismul de mai târziu, apoi radicalismele poststructuralismului, care au accentuat şi mai mult conceptul că noi nu ştim nimic şi, dacă încercăm să ştim ceva, o putem face numai cu ajutorul limbii nestatornice aşa cum a dovedit poetul Tiutcev, care, pătrunzând în nesiguranţa limbii, avea să spună: „cuvântul pronunţat este deja o minciună", Eminescu, care, în „Criticilor mei", avea să se întrebe: „Unde vei găsi cuvântul / Ce exprimă adevărul?", adevărul despre care Nietzsche a spus mai târziu că „e o iluzie care a uitat că e iluzie". Rezultatele le culege Werner Heisemberg, unul din fondatorii fizicii cuantice, coborând în lumea atomului considerat indivizibil. Savantul constata că limba, aşa cum era ea, nu putea descrie această lume nouă, fiind de o a doua limbă, formalizată sau de o metalimbă ca limbă despre limbă.

Cuvintele continuă să rămână la fel de nebănuite în ce ascund dincolo de parametrii lor. Ce vor cuvintele? Vor să

ne spună ceva şi ne spun, dar nu ne spun până la capăt. Ceva rămâne în suspensie, ceva se tace, fiindcă nu se poate vorbi despre el, acest ceva. Niciodată gândul nu e dus până la sfârşit. Zadarnic la sfârşitul propoziţiei se pune punct. Gândul continuă şi dincolo de punct. Este ceva care nu poate fi exprimat în cuvinte, rămâne nespus, dar poate e principalul.

Nebănuite cuvinte.

Nebănuite porţi.

Nebănuite trepte.

* * *

Ideea de mai sus s-a pornit dintr-un vis. După o insomnie zdravănă, în care am cugetat asupra unor probleme de limbă. Şi iată, adormind în sfârşit, speculaţiunile raţionale au continuat în acea perioadă de *semisomn-semitrezie.*

E curios însuşi visul. Se făcea că am început să vorbesc despre limbă într-o odaie în faţa câtorva inşi şi unul din ei a început să-mi arate la perete: acolo era un difuzor. Adică lui să-i vorbesc. Când m-am apropiat, am observat că aparatul era învelit într-o bucată de stofă ca un microfon, ceea ce îmi dădu de înţeles că era chiar un microfon (aşadar radioul nu aducea, ci ducea informaţia undeva la urechile nu ştiu cui). Şi eu, deci, trebuia să vorbesc pentru cineva care se vede că avea puterea de a influenţa, dacă nu chiar a da dispoziţii autoritare în rezolvarea unor probleme de limbă, pentru ca ea să fie respectată şi legea cu privire la ea să fie aplicată în viaţă.

Acum m-am trezit şi mă gândesc: cine este acea ureche sau a cui este, vis-a-vis de care m-au pus să vorbesc şi ce ar putea rezolva la ora actuală acest stăpân al urechii?

* * *

Rămân refuz proptit pe interese
de taciturn şi nevăzute coclauri,
revii la un desen umplut cu mauri
ce vor să-şi schimbe pielea la congrese

de inşi ce se găsesc şi se degajă
în largul unui spaţiu de limită
în care nouă-acorduri se agită
într-un invers de strigăte şi vrajă.

Mă mai asculţi? Domestic e obolul
pe care îl aduc persoanele proscrise,
şi-adorm cu capul sprijinit de vise
prin care mă mai dau de-a rostogolul.

* * *

Rabdă un ceas şi-i trăi două, zicea mama. Mi-am amintit de zicala aceasta şi, notându-mi-o, mă gândesc la sensul ei netrecător în această lume trecătoare. Proverbele sunt pietrele scumpe din proverbul străvechi: *Apa trece, pietrele rămân*.

Ele sunt atât de puternice şi prevăzătoare, încât ca să supravieţuiască pot trece dintr-o limbă în alta.

* * *

Limba este memoria unei naţiuni care se respectă. În limbă stă Codicele comportamentului naţiunii şi noţiunii de naţiune, caracterul reflexiv al gândirii ce specifică naţiunea la noţiuni existenţiale.

PLOUA TÂRZIU

Tăcerea era caldă ca strângerea de mână,
ploua târziu aseară şi sfârâia pământul,
tot mai adânc adâncul,
căci prea-nsetat era;
se desfăta ţărâna, se bucura cuvântul
pe-o foaie obosită ce tainic tremura
la o idee veche pornind din alta nouă…

Se plămădise brazda cu sfântul gând
că plouă
şi cineva prin mine pământu-l mai ara
şi-l semăna cu gânduri stropite-n alb
de rouă
într-o lumină pură
şi tânără, şi dreaptă
şi luna ca o pâine de aur cobora
spre-amurgul ei de zare în casa fiecărui,
(O, câţi o mai aşteaptă)
şi-n datina bătrână
frumos să i te dărui
ca ploaia, ca ţărâna
cu-aceeaşi sfântă artă…

Ploua târziu aseară şi toţi… îmbătrâneam –
şi cei certaţi cu limba,
şi cei nepuşi pe ceartă,
căci noi suntem aceiaşi să fim ca nimenea.

Ploua târziu aseară şi toţi îmbătrâneam,
ci numai limba noastră mereu nu-mbătrânea.

Ea, veşnică şi nouă, din veacuri se alege,
nu legea scrie limba,
ci limba scrie legea.

SUPREMAŢIA ZERO

* * *

În somnul de toamnă al meu resimt
insistenţa de-a fi impasibil, ceasu' mi-i
centru, depozit
de fum explozibil;
prin fumul acesta, cu mine şi eu

răzbat cu asceza în non-zen-budismul
infiltrat în oracolul
cu tot vandalismul
erorii
şi semnului
plin de cuvinte
ce singură sensul din sensuri şi-l fură,

ciori verzi croncănesc
pe-arătura obscură
a polului nordic orfan
ca o minte
uitată-n prigoana programei ce-adoră

la iarnă venită în plin' premieră
cuvânt cu cuvânt se exclud, nu se-mpacă,
adorm şi visez că-mi tai singura cracă
şi ora răsună a gol şi rebel
şi-uitându-şi revolta începe grabnic să tacă.

* * *

leşirea e unică. Zarea se-ntunecă. Lumina se stinge
şi totuşi mai merge contorul. Fântâni de petrol
între ele se bat, se devoră şi-n negrul lor gol
se-aude strigând viitorul;
savanţi fără nume, cu
nume suspecte
aleargă urcând prin formule pe-atomice trepte şi-n

tot amalgamul,
cu zarişstea unsă
de-amurguri târzii
stă clipa supremă în linişte-ascunsă şi praguri de
piatră sub paşi se condamnă
pe sine de sine
şi-n larguri de aur se leagănă toamna pe
neguri şi roşuri

intrate-n subsoluri
de humă în flăcări;
şi strigă copiii – inocentele goluri –
prezenţa-şi încearcă prin tot ce părinţii,
frumoşii, cuminţii,
iubirea au tăcut-o-n tăcerea orală,
trăită şi plânsă în clipa de gală.

* * *

Oricum e-o singură tăcere, un tot
întreg cât infinitul, dar cât de
mare-i infinitul –
suntem un mit şi-n noi e mitul:

ceva se-ntâmplă să se-ntâmple, şi
umple-n noi vacuitatea cu gândul,
strofa, apostroful
din care semnul e absent, şi-n
semnu-acesta-i un moment

al meu, al tău, al lui, la captu'
mitului stă monstrul,
ne-aşteaptă-n lunga-i aşteptare,
aşteaptă el sau aşteptarea,

dar numai monstrul e al nostru,
în rest nimic din nimeni are
problema vechilor poeme:
eu sunt, tu eşti, dar suntem oare?
şi buza-mi muşc cu-nfrigurare;
afară plouă-ncet, mărunt,
mă doare buza – prin durere
mă isc în prag şi strig că sunt.

* * *

Risipa din noi toată-i în noi şi din noi
încă şi încă şi mai încă o dată, acest noi,
această moştenire adâncă din reparaţia capi-
tală a preponderenţei tale asupra ta însuţi;

însă ţi-a spus cineva că cerul e-albastru,
nu-l crede nici pe cel ce ţi-a spus, nici
cerul care l-a ascultat şi s-a făcut pe loc
la comandă, ies cu mandatul meu din

spiritul care nu vrea să se numească tot
spirit, rânduielile se conformă, dar se şi
confiscă unele pe altele, se confiscă atunci
când riscă în ceva, ori se riscă în firea firii

ce se vrea antifire. Dă-mi nepotrivirea, dar
şi potrivirea nepotrivirii în ansamblul
enorm al curcubeului cu şapte culori,
dar, în fond, fără nici o culoare; totu-i

abstract, totu-i simbol, iar orice simbol
e golul marelui gol, semnul de semne,
solemne, îndemne de-a-ţi boteza încă o dată
speranţa cu numele de-alternanţă ce se reglea-

ză din dedesubturi marele dedesubt, ori ca
la lupoaica din Roma lapte fierbinte am supt,
ori cu lupii dacilor ne-am cotropit şi cu urşii
veniţi la misterioasele scorburi cu stupi

în noi mai continuă
între lupi vânătoarea de lupi?

* * *

Regăsirea de-afară a coincis cu regăsirea din
fraza care mi se prelinge ca un sânge de
şarpe din peniţa aceasta de oţel, bifurca-
tă ca o limbă de şarpe;

îngerii Paştilor cântă, ah,
cum mai cântă la harpe cu strune de ro-
ze făcute din corpusculi şi unde e o
nostalgie a vârstelor, o regăsire a drume-
ţilor plecaţi pe calea luminii spre unde,
spre undele sacru

al unui suflet plai de alai
prefăcut într-un când
are loc coordonarea dintre sentiment şi
adevărul de alte-adevăruri
distrat, de tot ce cândva ni s-a promis,

umplut de această uimire, parc-aş fi
Herostrat, incendiind templul zeiţei
Artemis
înălţat într-o mocirlă pe temelii făcute
din lână să rămână

neclintit la orice cutremur şi eu, Herostrat, l-am incendiat şi templul era
construit în sufletul meu şi se cutremură munţii din mine şi eu de spaimă

tremur, dar tremur, dar tremur ca un
îndrăgostit de fata unei femei nerostit de frumoasă, nerostit de blajină, nerostit de lumină, nesfârşit de

femeie, nesfârşit de onomatopee care
repetă ceva ce nicicând nu se repetă ca
un strigăt alarmant care fapta-şi
regretă
de alarmă
ce sună dintr-o trompetă
trăind culminant momentul ce
nu, dar de ce nu se repetă.

* * *

Regăsirea, regăsirea e normă com-
plementară a unor răspunsuri mai
mult sau mai puţin binevenite:
pripite
escaladări
în enorma procesiune a integrării
în aceleaşi raporturi consor-
ţiul bărbat şi femeie, sărbători dumi-
nicale ale braţelor
care în atingere
descoperă regăsirea convingerii în a

semnifica, a da sens unor acorduri
dintr-o fugă de Bach printr-o cădere
furtunoasă în stingerea
sunetelor printr-o totală învingere a eului

vagabondului pornit în căutarea dezechilibru-
lui autumnal
ca reformare
a dificilului discurs către distanţă şi ins,

regăsindu-mă,
m-ai surprins într-o vâltoare de-nvins
a unui rătăcit îndrăcit
de-atâtea revederi într-un atât de necuprins.

FLUXUL CONŞTIINŢEI

Vreau numele meu nume străin, care, la
rândul lui, e tot atât de străin ca o
senzaţie legată de puterea de umbră
voltaică,
integrarea corectă,
corectă
şi subconştientă,
starea aceasta precară e omniprezentă
ca un câmp gravitaţional
în descreştere;
caut inscripţii
pe pereţii de calcar ai unei peşteri
care a refuzat să ocrotească-nadins
desenele totemice cu zimbri oculţi
sau căprioare călcând în
nişte goluri imponderabile de timpuri
pe cât de canibale, pe atât de probabile,
răzvrătind tăcerea humelor viscolite
de insistenţa tăcerii astrale ,
gust din frecvenţa ciudată a numelor
care, în fond,
au vrut să însemne ceva,
dar n-au reuşit şi problema numelor
s-a necontenit ca un zapis domnesc
întru alegerea înţelesului nepomenit.

* * *

Eu şi Nimenele, pomeniţi faţă în faţă. Parcă m-aş privi într-o oglindă în aşteptarea unui răspuns. Dar răspunsul nu urmează. Ar trebui să mi-l dau eu singur, însă nu mi-l pot da într-o formă definitorie cu sensul ce m-ar satisface anume în direcţia cunoaşterii spectrului uman, dacă este într-adevăr şi nu-i o invenţie a spontaneităţii raţiunii pornită pe cunoaşterea Celuilalt prin şi pe sine şi nu invers. Desigur, între mine şi cel din oglindă se creează, dacă se creează, nişte raporturi univoce şi nu reciproce, fiindcă cel din oglindă este imaginea universală, nu recepţionează informaţiile mele, nu le analizează şi, prin urmare, nu formulează răspunsuri. Cu toate acestea, prezenţa lui iscă situaţii, stări cu caracter metafizic, mă impune să cred că există un spaţiu de dincolo în imaginea dată, un spaţiu care ne adăposteşte, luând forma fizicului nostru.

Problema e că zadarnica muncă nu ne dă un rezultat finit. Ceva rămâne în suspensie care ar cuteza să-şi creeze un mini-spaţiu şi un minitimp, dar ca trecere în altă dimensiune a unei alte existenţe. Ceea ce a spus Socrate în această direcţie – Gnotri seauton. Aflarea noastră în acestă cunoaştere ni se impune, la fel, din noi ca în multe alte cazuri, care jinduiesc perfecţiunea care poartă în „punctu-acesta de mişcare" imensa forţă centrifugă a „transfinitului". Astfel se creează un al doilea spaţiu, precum artistul (poetul, pictorul…) nesatisface energia de imperefecţiune a realităţii ce i se impune, îşi creează o nouă realitate, estetică, pentru a-şi dobândi libertatea din sfera creaţiei, comunicându-i un alt caracter şi alte dimensiuni caracteristice realului artistic neformalizat. După teoria relativităţii generalizate, şi timpul devine personajul central în dramele, tragediile şi chiar comediile „trăite" pe scenele teatrelor, regizorii cărora fac să sublinieze prin limbaj tăceri. Chiar şi Shakespeare, Sofocle şi-ar schimba atitudinea faţă de tragediile şi dramele lor,

din care nu mai răsare soarele, ceea ce e greşit, dar timpul care nu ştie nici să râdă, nici să plângă, ci să devină dramatic până la tragic, cum îl „ constatăm" ca pe Doctorul Faustus din romanul lui Tomas Mann, în care cultura şi arta, în curând şi timpul, se pomenesc schimbate pentru o secundă trăită, astfel trecând în domeniile diavolului.

Şi sârmele ca nişte strune ce legau solul nostru de

* * *

Lumina umbrelor are logica limitei. Dincolo de Nimic stă Nimicul cu majusculă. Indiferenţi ori cointeresaţi să rămânem în punctul nevralgic al fascicolului de lumină, care pune un punct din piesa luată nu ca sistem, ci ca tăceri în jocul de-a cuvântul împins de inerţia sa şi care se descompune în două contrarii veşnic ciocninde pentru a constata ce se află mai sus de el.

Rămânerea în urmă a şederii, descoperirea zonei radiate de stăpânirea activă a nonsensurilor care se bat cap în cap se reduc şi în locul a două nonsensuri anihilate se naşte sensul ca o lege care respectă codicele intransigent al imprevizibilului.

* * *

Deznădejde formală. Implicaţie de caracter inefabil. Recurgere la nimic. Ca la ceva substanţial care mereu îşi revendică forma ce vrea să existe aparte ca pe vremea lui Aristotel.

Forme, forme. Sunete de contrabas cu care se pierde de fiece dată somnolenţa intrigii şi precauţiei. Instrumentele muzicale nu emană sunetele, ci le absorb din dimensiunile în care prosperă atunci când nu sunt aici, adică sunt acolo, dar pentru aici.

* * *

Sunt conştient că fac ceea ce ar trebui să nu fac, dar zic altfel: sunt conştient de faptul că *nu fac ceea ce ar trebui să fac*, ba mai mult: eu ştiu că fac ceea ce nu fac, fiindcă acest făcut nu e stabil şi definitiv, dar există o forţă necunoscută care ne mână înainte, ne face jertfa mişcării care în cele din urmă tot noi suntem.

Noi ne contopim. Noi, subiectul şi noi obiectul?

După Seneca, noi o mare parte din viaţa noastră facem ce nu trebuie să facem, lucruri inutile, pentru noi şi societate, ceea ce ar însemna că ne *omorâm vremea*, bine spus, fie spus printre altele.

Dar problema e alta: ce ar trebui să facem? Suntem într-o veşnică şi plictisitoare căutare al unui *ceva* care stă situat într-o altă dimensiune şi ne ţine în câmpul lui de gravitate? Există ori nu există deloc.

Există anumite *arhetipuri* pe care nimeni nu le-a văzut niciodată, dar trebuie să facem ceva asemănător cu ele? E nevoie de această dedublare, de a copia şi recopia anumite calapoade care ne sunt predestinate fără să le vedem, nici chiar să le intuim? Tot ce se naşte pe lumea asta se naşte fără a o şti că se naşte aidoma cu ceva, cu un *arhetip?* Cine e cel mai indicat aici Filon din Alexandria (antichitatea târzie).

Dar în această forţă, la rândul lor, sunt alte două forţe contra-dictorii – una de a naşte lumea asemănătoare cu Ceva, în cele din urmă asemănătoare cu ea însăşi şi alta de a scăpa de această asemănare?

Există totuşi o forţă *motrice* supremă, o schemă supremă după care lumea este nevoită să se facă şi să se refacă? Ei, bine, romanul, nuvela, poezia, tabloul încearcă ori prin ele se încearcă să se facă o lume care nu există, o ficţie. Ce sunt ele? Evadări din lumea arhetipurilor pentru ca, la rândul lor, să aibă pretenţie de a deveni arhetipuri, ori o răscoală împotriva lor înseşi, ori şi autorii lor?

E totuşi o încercare de a fugi de tot, dar cum acest tot este rotund, încercarea până la urmă, pe când de peste acelaşi tot, dar cu ceva mai sus urmând de data asta o altă tipologie, un arhetip al creşterii pe spirală. Aici va fi să observăm că Natura *nu poate nimeri cu degetul a doua oară pe propriul său nas* ca un pacient al doctorului neuropatolog. Lucrul acesta se întâmplă din cauza că a doua sau a treia oară şi degetul şi nasul e altul şi chiar însăşi Natura.

De lucrul acesta s-a convins Heraclit cu peste douăzeci şi ceva de secole în urmă. De aceea chiar şi tu, dacă eşti convins că faci ceva ce ar trebui să faci, greşeşti uneori, nu se poate să nu-ţi dai seama până la urmă că aşa este.

Destul că ne induc alţii în eroare, de ce ne-am induce şi noi înşine?

OGLINZI JUCÂND CONCENTRIC

Dar noi ne contrazicem – real şi ireal fac
Idealul nostru, problema se dezvoltă ca un
drapel în ploaie, din pânza lui învoltă se
tot desprinde totul desprins din necuprins

şi-nvins rămâne faptul, prezentul ne-a sur-
prins prin analiza faptei, căderea-necăde-
re, duplete-aşa cum sunt, cuprind în ipos-
tază ceva de sfânt-nesfânt
ce iar revine-n faptă, neocolind proiectul
din care facem casa, trăind s-o locuim im-
puşi de încercare
de-nalt şi de sublim, să fim aievea zilei, ar
fi, dar cum să fim, desconcentrând gândirea,
dispare subiectul şi-atunci în care doză re-
forma şi proiectul structurilor de bază mai
demn se clasifică, ceva întotdeauna în noi se
justifică şi trece peste sine şi sinele rămâ-
ne în calda strălumină a gustului de pâine,
rămâne dezolarea şi-alături izolarea de sine
şi de lume, de lume şi de tot, iscându-se din
asta o zonă de-un „nu pot" în care „pot"-ul
mai poate să se-admită;

toţi stăm pe câte-un scaun făcut din dinamită,
expresia e trează, impresia se tace. La ce
gândeşte omul? Vrea pace? Care pace? Vrea ade-
văr, probabil, dar care adevăr? Şi-atunci pe
sine însuşi, luându-se-n răspăr, se recomandă
vremii, dar nu să se propună: E-o regăsire-a
formei – un ceai de mătrăgună, ori lui ceva asemeni,

de care vreţi-nu-vreţi, de-aici şi semnul vre-
mii: urcarea pe pereţi, fantoma regăsită a fas-
tului-nefast,

oglinzi jucând concentric lumina prin contrast.

* * *

E nevoie de oglindă soarele să se desprindă
cu-aparenţele şi fastul, munţii tot mai
duc balastul unor nalturi cu poveri;
şi trec anii printre veri, printre toamne se
destramă; cineva din noi ne cheamă şi-am

ieşi, dar nu se poate, stăm în noi ca-ntr-o
cetate-apăraţi am fost închişi ca în alb
nişte narcişi care totuşi s-au dezis de
ce-a fost în mit Narcis, dar şi-acum, în

noua eră mai stă-n om o barieră, o tă-
cere sucombată – vis-în-vis necontrolată,
soarele în joc de soare
de la Ptolomeu răsare
şi în tot atotputernic
îl ignoră pe Copernic;
e nevoie de oglindă, nu de una, ci de două
puse faţă-n faţă nouă, să vedem cum
ploaia plouă, cum pământul pământeşte,
ca-ntr-un arc de frig roteşte şi-n această
oră gravă stă Socrate cu otrava
dintr-o cupă de argint. La-nceput era cu-
vântul, poate, firul Ariadnei,

înarmaţi cu firu-acesta, rătăcim prin labirint.

* * *

Înaltul se declară scuză prin culoarea rece a albastrului care, până la urmă, devine negru. Un negru vulgar care se anunţă singur pe sine ca un contrast între *este* şi *nu este*, între infinit şi finit, între ochi şi imaginaţie care face realitatea să fie ireală.

Poezia, muzica, pictura sunt concepţiile fundamentale ale irealului real. Ele se complică în jocul de a nu fi, un fel de v-aţi ascunselea ontologic, dar rămâne desfiinţarea ca o mărturie a realului. Negi ceea ce este pentru a-l contrazice ca să fie, se observă o tentaţie, în fiinţare, o „încumetare! de a nega ceea ce nu este, iarăşi pentru a-l face să fie. Imaginaţia pusă în mişcare renaşte, reiscă un spaţiu golit de la început. El se cere umplut şi îl umpli cu o existenţă pe care singur ţi-o faci. E o stare a spaţiului fără dimensiuni. E un joc de-a viaţa şi de-a moartea în care te impui să-l poţi nega, dar şi confirma în acelaşi timp că este, dacă ai ce desfiinţa.

ALBINELE METAFIZICE

Sunt anumite restricţii pe care nu le poate contramanda nici un Parlament din lume. Nu eşti lăsat să iei cu tine nimic pe lumea cealaltă: vameşii de la vama supremă sunt incoruptibili. Ei şi-au dat jurământul în faţa nevinovăţiei lor nealterate. La vama asta ard nenumărate lumânări de ceară din care albinele metafizice o cară îndărăt prin flori. Dar alta e ceara şi altele sunt florile. Acelaşi e numai sensul – nonsensul...

HIEROGLIFE HIPERBOLICE

În loc de argument

DAR ALTCEVA AM VRUT SĂ VĂ SPUN

Orice argument există mai întâi ca text de sine stătător. Iar textul se reflectă mai întâi pe sine ca realitate nemijlocită parcă de la sine, ignorându-şi subiectul care vrea să facă din el altceva. Abia atunci, dacă îi rămâne timp şi vrere, poate să încerce, dar numai să încerce a motiva alte texte în capul cărora se situează. Dar zadarnic, căci ori de câte ori încerc să-l înjghebez, nu-l pot duce până la capăt şi mă întreb:

– Dar parcă asta am vrut să spun?

– Desigur că nu asta, ci altceva care până la urmă îmi scapă şi de fiece dată mă las păgubaş. La toate acestea cineva din umbră mă impune să-l fac şi încep din nou o muncă zadarnică, sisifică de a-l urca în vârful muntelui ca pe un pietroi pentru a-l scăpa îndărăt.

– Dar nu asta am vrut să spun.

– Regretatul filosof georgian aduce expresia din răspunsurile lui Descartes dată oponenţilor săi începând cu această frază de serviciu:

– Domnilor, eu vorbesc nu despre aceea care e structura percepţiilor vizuale, eu tratez gândul despre percepţia vizuală.

E greu să afirmi aşa ceva, deoarece un simplu vorbitor se abate treptat de la firul roşu al gândirii logice ca să se întrebe pe sine şi pe ascultător:

– La ce m-am oprit, sau ce vă spuneam?

– E un enunţ din filosofia naturală a oamenilor care nu au cunoscut niciodată filosofia lui Descartes. E un caz similar ca şi cu încetinirea timpului în puternicele câmpuri gravitaţionale. Există un asemenea câmp când vorbim?

– Da, dar nu despre asta am vrut să spun.

Am impresia că această frază de serviciu ar trebui să se repete în orice lecţie sau raport, readucând astfel vorbitorul pe făgaşul propus ori presupus. Ce e acesta? Un joc al limbii, nereuşita limbii în a da expresie empirică ce îi serveşte drept conţinut ori altceva? Dacă e altceva, atunci ce?

* * *

Deci ce sunt aceste texte? A le determina nu e chiar atât de mare nevoie. Argumentul pe care de atâtea ori l-am scris şi niciodată până la capăt, vroia ca fiecare din aceste texte să arunce asupra sa o lumină introspectivă spre începuturile lui ca text, ducând vorba despre acea forţă atavică necontrolată care îl pune să se expună şi să se impună.

Fiece literă este un semn, codifică, probabil, un număr ca în alfabetul ebraic. Dar noi nu ştim ce e dincolo de semnul literei, fiindcă un cuvânt adunat din semne este un simbol care numeşte lucrul operând cu noţiunea despre obiect, dar nu şi cu obiectul.Cuvântul parcă ar fi o bancnotă cu care se fac operaţiile bancare ale sensurilor, dacă pornim de la principiul că orice semn semnifică ceva, dar ce semnifică într-adevăr forţa subconştientului uman de a-şi promova încercarea spre veşnicie, adică spre nemurire, căci, după cum menţiona, mi se pare că Ortega y Gasset, orice sunet efemer se naşte cu ambiţia de a deveni nemuritor. Nici mai mult, nici mai puţin.

Nu o singură dată m-am oprit în faţa inscripţiilor, la prima vedere nemotivate, scrise pe ziduri, garduri, porţi, table şcolare, uşi, pe asfaltul din faţa blocurilor de locuit unde în permanenţă se joacă copiii, pe băncile din grădinile publice, pe scoarţa copacilor.

În toate cineva vrea să spună ceva – bărbaţi, femei, copii – toţi împinşi de o forţă necunoscută – să spună ceva...

Uneori se poate desluşi ideea unor inscripţii, alteori nu se poate afla nimic, parcă toate ar fi urmele unei schizofrenii ce vrea să se afirme cu orice preţ şi tind să se afirme prin aceste texte deocheate care dovedesc totul şi totodată nimic. Aceste texte sunt aşa cum sunt, nu vor să explice, lăsându-se prada unui tabu care le acoperă şi mai mult cu umbră şi mister. E o activitate culturală care are loc parcă până la o scriere a înţelegerii noastre, deşi parcă totul e înţeles, dar şi înţeles prin neînţelegerea lor şi acest act al înţelegerii prin neînţelegere se continuă continuându-se cu un verb trecător prin unul referitor.

Avem de a face cu înţelegerea prin neînţelegere a desenelor rupestre păstrate din timpuri fără număr? Pe pereţii peşterilor ce se fac deschise prin strămutare de stâncă sau găsindu-li-se intrările ducând în aceste spelunci lumina.

Sensul vrea ceva şi nu ştie ce vrea. Dar să privim cuvântul nu numai ca pe o încercare de a sincroniza timpul cu facerea inscripţiei, de a opri timpul ca acesta să spună despre timp şi despre sine. Lucrurile se schimbă, fiind privite din două părţi: din interior şi exterior drept o forţă atavică ce se vrea izbucnită în lumină, să-şi dea pe faţă suretul pe care nu şi-l poate da şi pe de altă parte, cuvântul potrivit ca o forţă de opresiune.

În cazul nostru această forţă apărândă din exterior limitează raza de acţiune a ideii pornite să-şi capete forma, adică şi jugul. Parcă s-ar întâlni orice două forţe care se rotesc şi care ţin să se expună din interior spre exterior şi invers, forţe cunoscute în fizică drept centrifugă şi centripetă. Conţinutul vrea spaţiu, iar forma îi limitează acest spaţiu. Din această cauză se naşte sinonimia cuvintelor. Cuvântul devine propria sa limită şi atunci, din cauză că nu poate răzbi prin această carapace de broască ţestoasă a cuvântului, ideia se dedublează (acum drept forţă a diviziunii

primei celule de amebă): se împarte în două şi o parte capătă un sens similar, dar nu acelaşi, devenind alt cuvânt, cu alt înţeles cum ar fi rubedeniile de la acelaşi tată sau mamă – fraţi, verişori, veri de ordinul al doilea, al treilea şi al patrulea, care nu se mai ţine minte de unde vin.

Parmenocle încă spunea că un cuvânt îl neagă sau îl ignoră pe altul. E o lege a firii, negarea negaţiei, lege rigidă şi neîn-duplecată care nu cedează nimic şi nu cunoaşte ce este mila sau îndurarea. Ar trebui să existe o forţă tăinuită a cuvântului, mai exact, o energie care s-ar naşte în perioada de trecere a ideii încă neideii în necuvântul care devine cuvânt, dintr-o posibilitate a materiei nematerie (Aristotel) şi a acesteia în formă. Bătrânul filosof considera în acest caz posibilitatea şi devenirea în formă unul şi acelaşi lucru, iar logic două: materia şi forma – care se pot despărţi doar logic..

Dar iarăşi: nu asta am vrut să spun.

Acest argument am vrut să-l scriu pe parcursul scrierii textelor ce mi-au populat mai mult gazeta şi în el trebuia să precizez ce anume vrea argumentul pe de o parte şi ce vor textele, pe de altă parte. Argumentul este motivaţia unui lucru săvârşit, îndreptăţirea săvârşirii lui, în sfârşit, argumentul, mai este şi o dovadă a prezenţei cuiva şi a ceva, dar el a început să degradeze în sinonimie. Un coleg mi-a înţeles intenţia greşit cum că parcă mi-aş cere scuze că încerc să scriu ori să prezint aceste texte care, în fond, nu sunt altceva decât o încercare pe care o face fiecare din noi conştient sau inconştient. Încercarea de a ne cunoaşte pe sine în sine ori de a fi noi înşine, două devize care vin pe parcursul a două milenii şi jumătate, vin şi tot nu mai vin, nu mai ajung la noi.

Colegul meu nu a înţeles drept nici intenţia mea, nici intenţia textelor din cauza argumentului care conţine totdea-

una în el neîncăperea ideii în cuvânt, iar ea urmărea degradarea lui în sinonimie: argument-dovadă-motivare-explicare, alibi ca să ajungă la treapta cea mai de jos – scuza.

Ce sunt oare aceste texte?

Eu m-am ferit de a le boteza, să zicem, drept nişte reflecţii. Ele sunt, în fond, reflectări, dar nicidecum reflecţii, nu au ajuns bariera reflecţiilor. Sunt nişte reflectări şi nimic mai mult, nişte metafore care, în virtutea lor de a fi au întârziat, ori au vrut să întârzie, pentru a se preface în vers, ori au ajuns de cealaltă parte a versului fără a se atinge de el. Într-un fel sau altul, ele s-au afirmat drept proteste împotriva propriilor mele versuri pe care le-am scris ori le voi mai scrie din inerţie. În cazul dat protestul lor poate juca rolul de argument al negării negaţiei versurilor şi nu numai a versurilor, ci şi o negare a negaţiei propriilor existenţe. Ele sunt buretele cu care se şterge regulat tabla pentru a elibera locul altor exerciţii sau propoziţii şi această ocupaţie mă amuză şi mă face să gândesc real într-o realitate care ca realitate fiind este aşa cum este şi nu poate da naştere unor iluzii de ordin atavic cu dor de veşnicie.

Sunt un om fără perspectivă. Nu aspir la nimic. Îmi fac lumea mea şi lumina mea inutilă. Sunt ca o moară de vânt după bătălia cu Don Quijote.

Nimic desăvârşit pe lumea asta. Totul se face până ce începe să se refacă. Desăvârşirea ideală se află dincolo de posibilităţile noastre, e un scop iluzoriu, în fond, scopul real devine calea către această perfecţiune.

Noi ştim până unde e răul cel mai rău, dar niciodată nu ştim unde e binele cel mai bun. Răul duce până la dispariţia subiectului, pe când binele pare să nu aibă o limită. Nimic nu se schimbă în lumea asta. Totul se schimbă.

I

Nimic desăvârşit pe lumea asta. Totul se desăvârşeşte până la nedesăvârşire. Şi iarăşi de la început (ca un disc uzat). Există numai calea spre o desăvârşire ideală. Un etalon al desăvârşirii ar putea fi numai dincolo de sfera procesului didactic, adică nicăieri sau în finit. Căutarea sfârşitului prin început.

Deci totul este o încercare. Chiar şi încercarea este o încercare de a se încerca. O reverberaţie dialectă. Panta rei(?) spunea Heraclit. Totul curge. Din neunde în neunde.

II

GRADARE ŞI DEGRADARE

Omul este o redesăvârşire, o tendinţă în sine, el nu se poate manifesta pentru altcineva, altcineva nu-i, este unul, dar acela îl are tot în sine şi este indiferent faţă de desăvârşirea omului.

Deci omul este o redesăvârşire a nedesăvârşirii (renedesăvârşirii).

Căutarea scrisului în tot şi în toate îl priveşte doar pe om şi pe nimeni din exteriorul lui. Căutarea altor lumi extraterestre raţionale este o încercare de a nu ne simţi atât de singuri pierduţi la o periferie a existenţei, dar şi o dorinţă de a ne demonstra în faţa unor civilizaţii superioare nouă care, în fond, ar putea să existe ori să nu existe.

O încercare de a evada din transcendenţa lucrului în sine. Dar unde? În cosmosul infinit. Şi nu ai unde evada.

Noi vrem să fim văzuţi, dar nu numai văzuţi, dar şi înţeleşi, dar oare vrem? Şi de ce vrem? Să încercăm să ne dumerim de ce vrem numaidecât să ne afirmăm şi de ce de multe ori ne convine falsa afirmare, de parcă suntem ceea ce, în fond, nu suntem.

Am impresia că cineva mă caută şi nu mă poate găsi. Lucrurile se schimbă cu toată tristeţea. Devin inexistenţă. Totul curge spre neexistenţă.

* * *

Mi-am umplut caietele cu aceste texte nevinovate, în final, scrise mai mult intuitiv decât prin deducţii şi inducţii, care s-au rezolvat pe sine de la sine printr-un intermediu de stare halucinantă, dovedindu-se a fi nişte exerciţii pornite de cineva şi care se rezolvă de la sine căutându-li-se rezultatul, răspunsul care este dat în cartea de exerciţii şi probleme ale acelui mare Nimeni, numit şi marele anonim sau Observator nepersonalizat.

Aceste texte au ocupat, într-un fel, pieţele în care s-ar fi putut aduna la mitinguri versurile rămase nescrise din această cauză.

* * *

Argonautul, în cazul dat şi în cazurile nedate, refuză să motiveze altceva decât pe sine însuşi. Argumentul, în primul rând, este un text şi ca text ce este nu vrea să mai fie şi altceva.

El cu toată firea sa refuză să mai fie şi altceva decât este. Se reflectă pe sine ca prima şi nemijlocita realitate şi apoi ca realitate generală în întregul căruia se integrează ca particular, reprezentând totul. Dar el, argumentul, se pierde în acest tot, peste el trece tăvălugul nivelării de unde nu mai are drum îndărăt. Partea reprezintă întregul, iar întregul nicicând partea.

Se formează un fel de totalizare a întregului, un lup care propune mielului să-l mănânce pentru a avea putere să se lupte cu alţi lupi, în aşa fel, să aibă conştiinţa întregului. Lucruri parcă bine cunoscute din propria noastră luptă pentru existenţă.

* * *

Fasonarea pietrei nu o face mai eternă, ci mai frumoasă, mai comodă pentru ochiul nostru care vede, în primul rând, superfi-cialitatea. Totul e dincolo de aparenţă. Dincolo, în adâncul picturii dorm forme neevoluate de sculpturi care sunt, în fond, nefiind. Piatra necioplită o putem da drept exemplu de a fi nefiind.

„Dar nu despre asta vreau să vă spun."

Când în cadrul unei culturi se începe idolatrizarea propriului totem, începe să se simtă neputinţa acestei culturi să se afirme.

Enunţul chiar de la început ne derutează prin ambiguitatea sa: am vrut una şi am spus alta, înţelege cum vrei, dar înţelege cumva. Avem de a face cu ceva, care până la urmă e cu totul altceva.

Zadarnica şi sisifica mea încercare de a scrie un argument pentru textele care îi succed s-a izbit de fiece dată de rezistenţa însăşi a argumentului de a nu se lăsa scris. Cuvântul strangulează gândul, îi limitează posibilităţile în devenirea libertăţii sale ce tinde spre infinit. Fiecare încercare a fost zadarnică şi pentru faptul că nu am putut s-o duc până la capăt. Ideea argumentului alunecă de pe făgaşul logicii.

Dar nu despre asta am vrut să vă spun. Orice argument poate fi socotit ca atare doar în cazul în care acesta îşi asumă misiunea de a motiva existenţa textelor în fruntea cărora, de obicei, este pus cu atâta siguranţă că îşi va face datoria, el, însă, nu şi-o poate face până la capăt, fiindcă nu numai autorul vrea altceva să spună, ci însuşi argumentul, dar o poate face mai întâi ca text. Argumentul mai întâi nu este ce pare, dar este ce nu-i, fiind text cu încărcătura sa atavică dornică de veşnicie în cazul scrisului, de nemurire.

Nonexistenţa nonexistenţei este existenţa, zice profesorul A. N. Ceanâşev în „Tractatul despre nonexistenţă", publicat

abia acum, nu demult. Deoarece nonexistenţa există neexistând şi nu există existând, ea (nonexistenţa) este timpul". Nonexistenţa este infinită, existenţa finită (Ceanâşev) şi nestabilă, apare pentru un timp şi dispare pe altul.

Nonexistenţa se naşte din nimic, pornind pe traiectoria elipsei în două părţi concomitente. Locul în care se întâlnesc şi se ciocnesc cele două capete de nonexistenţă, se naşte existenţa, din existenţă se naşte gândirea care gândeşte totul şi pe sine în acelaşi timp. la naştere conştiinţa de „mine", apoi de sine care trebuie să-l înghită pe primul şi dorul de infinit al nonexistenţei trece în existenţă, conştiinţa conştientizând acest dor de infinit, acest dor de nemurire care e o iluzie până a fi iluzie.

Textul vrea să spună ceva. El este împins din urmă de existenţă, existenţa de nonexistenţă, viaţa devenind un scurt circuit în locul în care se întâlnesc cele două capete ale nonexistenţei pornite spre infinit.

În fiecare dintre noi se află mai mult sau mai puţin pronunţat acest semn al atavităţii noastre ancestrale. Argumentul ca text vrea una, infinitul ca argument vrea să-i potolească această pornire atavică.

Scuzaţi-mă, dar eu altceva am vrut să vă spun, în această goană spaţială.

Eu credeam că este ceva în cuvânt, până la urmă mi-am dat seama că nu este ceva, ci altceva.

* * *

Ni s-au dat două praguri la uşa conştiinţei noastre prin care intrăm în timpul şi spaţiul rezervat nouă, pragul de jos să-l simtă picioarele şi cel de sus să-l simtă capul. Conştiinţa pragurilor, fără ea nu ne putem orienta în timp şi spaţiu.

* * *

Ceea ce poate motiva argumentul e lumea cu care vine în contact, prin sine, după ce se exprimă şi se reflectă ca realitate nemijlocită, pe când lumea înconjurătoare e o a doua realitate, pe care o reflectă auxiliar, dar o reflectă nu atât pentru a-i motiva existenţa, cât pentru a se vedea de la distanţă pe sine şi apoi prin sine întregul.

Dar argumentul ca idee se dezidentifică, este supus schimbării, mai exact, degradării. Neputând ţine piept tentaţiei de a nu fi el însuşi, el păţeşte ceea ce a păţit celula amebei care pentru prima dată s-a divizat în două pornind devenirea unei lumi care este busola indicând dezarmonie.

* * *

Lumea este cum este şi ce este ca o consecinţă a luptei pentru existenţă. Celulele din corpul nostru se ţin una de alta, atrăgân-du-se prin respingere. Dacă toţi oamenii într-o bună zi şi-ar căuta sorgintea şi şi-ar studia „durerile personale" ar trebui să-şi ia lumea în cap să plece, dar unde, aflând că cei mai mulţi sunt rodul nedragostei, sexului, intrigii şi violului. Dar nu din cauza asta suntem atât de răi, neîncrezători, plini de ură unii faţă de alţii şi necinstiţi în raporturile noastre de fiece zi?

Dar despre altceva vroiam să vă spun.

Dacă nu despre asta, atunci despre ce am vrut să vă spun?

* * *

Sisifică a fost încercarea de a scrie un argument întru motivarea a ceva care îi succede; de fiece dată se izbeşte de propria sa rezistenţă de a nu se lăsa scris.

* * *

Vorbeam mai sus despre dezidentificarea argumentului. De ce se întâmplă ceea ce se întâmplă? Orice armonie este consensul unui conţinut şi formă, dar e un consens efemer, iluzoriu. Consen-sul îşi pierde echilibrul. Conţinutul începe să ignore această formă, iar forma devine o povară a conţinutului, o povară a necorespunderii dintre conţinut şi formă. Forma treptat se preface într-o limită a conţinutului, devine o suprastructură care începe să dicteze anumite condiţii conţinutului, făcând să se caşte între ea şi acesta prăpastia necorespunderii, trezindu-şi în ele contrariile care îşi vor continua lupta până la un anumit compromis, ori consens, revenind din nou la lupta contrariilor. Argumentul din dovadă, motivaţie degradează în explicaţie, satisfacere, alibi până ajunge la treapta de jos – scuza. Din motivarea de ce există un text sau o stare de lucruri la scuza că există.

O situaţie ambiguă. La fiece clipă de trecere se iscă scuza subiectului în ceea ce face devenind conştient că el face ce nu s-a gândit că face şi spune altceva decât ceea ce ar fi vrut să spună.

* * *

Scuzaţi-mă, dar eu vorbesc nu despre ceea ce se crede că vorbesc. Eu vorbesc despre altceva decât s-ar părea.

MAMARDAŞVILI

* * *

Intenţia textelor mele este aspiraţia nonexistenţei către infinitul de care dispune. Atavismul lor le împinge spre infinit, trecând prin existenţă, prin evoluţia materiei moarte către materia vie şi perioada stelară a materiei conştiente de conştiinţa sa se preschimbă în ambiţia nemuririi.

Dar înseşi textele încearcă să sucombe, să limiteze aceste intenţii atavice care nu au nici un suport în această activitate cu de la sine putere.

Eu, ca subiect, nu reuşesc să „reeduc" intenţia, fiindcă în acelaşi timp, fiind conştient de acestea toate, caut să înfrâng inerţia şi din mine. Nu e vorba de subaprecierea posibilităţii, ci de a te face conştient de această realitate limitată, sensul căutându-l în procesul cunoaşterii de sine.

De mult timp, ca un yogin, îmi reeduc existenţa. Pot sta flămând de real ca să pot înţelege irealul care ca atare întrece irealul şi devine stăpân pe el ca un timp ce ocupă un spaţiu golit de propria sa subzistenţă.

* * *

În sfârşit, aceste texte sunt propriile lor antiteze şi toate aceste experienţe ciudate devenite intime nu se referă la nimeni în afară de mine, le las să fie cum sunt, fără să le contrazic sau dacă le contrazic, apoi în altă parte şi cu alte ocazii.

Prin ele eu sunt ce nu-s şi mă complac în acest laborator intim în care îmi dau toate bătăliile pentru existenţă acelui ce l-a numit Descartes „Cogito ergo sum" – „Cuget deci exist". Îmi convine această teză a filosofului francez, fiindcă prin ea şi cu ajutorul ei eu şi gândesc, şi sunt prin aceasta gândire.

Ce mi-aş dori mai mult?

Eu sunt un fel de suveran domnind peste toată nesuveranitatea mea, în această privinţă eu mă simt urcând din seminţia domnească a meşterilor, care s-au pomenit pe acoperişurile hramurilor construite de alţii, dar mi se acordă onoarea de a zbura de pe ele cu aripi meşterite din şindrilă.

* * *

Aceste texte sunt rodul imaginaţiei mele, o imaginaţie care s-a format spre a se înţelege pe sine prin ansamblul de împrejurări, care accentuează prezenţa ei în propria-i concordanţă cu curgerea timpului la formarea spaţiului din încremenirea timpului, iniţiind imaginaţia artistică a sprijinirii eului în toiagul timpului, pe care eu ca ins care îl gândeşte şi mă gândesc şi pe mine în adâncul lui, fără să vreau îi caut „satisfacţia înţelegerii lui că se poate manifesta" , că materia se priveşte cu ochiul ei pe sine şi se analizează căpătând un rezultat ontologic.

Omul parcă nu are nici o misiune în afară de a-şi perpetua specia şi regăsirea eului în această structură a existenţei conştiente îl face să i se ridice părul măciucă la ceea ce vede cu ochii şi, mai ales, cu imaginaţia.

Omul rămîne să fie o metaforă artistică onirică, „un nu ştiu ce şi-un nu ştiu cum", dacă am recurge la poezia lui Eminescu, care nu e altceva decât nişte capitole smulse din codicele unui adevăr care se vrea mereu realitatea dintr-un moment consumat la un prezent continuu.

Omul este „floarea albastră" pe care nu numai că o bate vântul şi o îmbălsămează lumina soarelui, omul este floarea albastră a cerului gândită prin seninătatea asta atât de veşnic-neveşnică, atât de taină-netaină, atât de foc-nefoc în care se adaugă roua şi pământul ca să se işte, anume să se „işte", taina curgerii unui infinit în altul. Aceste porţi şi sunt omul. Restul din el sunt rudimentul biologic care rămâne fără glas şi fără gând cum doar firea tragică a animalului care rămâne într-o altă dimensiune, pe o treaptă inferioară.

Omul este forma unui continent conştient de tragismul său.

* * *

Trebuie să ne scriem versurile cum un ţăran şi-ar face cocoşi de tablă şi i-ar pune pe vârful casei având superstiţia că vor cânta măcar o dată ca să-i audă el cântând şi în acelaşi timp să nu trezească vecinii din somn. Nu pretind că aceste fragmentări ar fi ceea ce nu sunt. Mai mult chiar, ele nu sunt nici măcar ceea ce nu sunt. Şi eu ca autor încerc să le conving, dar nu-mi reuşeşte pentru că ele tind să fie libere de mine şi de sine, sunt rodul unei libertăţi care vrea să spună că se nasc fără nici un scop, nici măcar a deveni carte, deoarece această posibilitate a dispărut de la sine odată şi pentru totdeauna şi că o carte devine o întâmplare, iar întâmplarea nu se supune vreunei legi. Eu am vrut să le conving că nimeni nu are nevoie de ele şi aşa ar trebui să fie. Dacă autorii îi rezervau şi o anumită speranţă că s-ar putea alege cu ceva pe lângă satisfacţia de a face o carte şi o anumită recompensă materială de dragul căreia s-a scris mai mult decât trebuie să se scrie, acum această scuză minimă nu mai este actuală.

Intenţia autorului a fost de bună credinţă că a făcut acest gest faţă de propriul său scris şi faţă de sine.

REFERINŢE ISTORICO-LITERARE

CIMPOI: Printre basarabeni, Victor Teleucă este, azi, singurul care cultivă lirosofia, dacă-l exceptăm, bineînţeles, pe clujeanul Virgil Bulat (originar din Rădulenii Sorocii).

Părintele lirosofilor este indiscutabil Lucian Blaga, care a ştiut să îmbine poezia cu filosofia, *ratio* cu *emotio* într-o simbioză care nu lasă gândul în manifestarea sa glacială, pur-kantiană (de laborator), iar sentimentul în izbucnirea lui sentimentală dulce-emolientă. Blaga lirosofează cu adevărat, meditează pe marginea existenţei, este un existenţial(ist), filosofia apare, la el, ca o meditaţie existenţială prin excelenţă.

Nu e vorba de o filiaţie blagiană directă, la Teleucă, dar poetul basarabean e străluminat oricum de autorul *Poemelor luminii*, scriind un monolog în flux, care se articulează stilistic *ad libitum*, în voia curgerii gândului cu meandrele sale capricioase, ţinând de o combustie interioară ce poate lua doar aspect polimetric sau piramidal.

De altfel, alegerea piramidei (singurătăţii) ca topos structural nu e întâmplătoare la Victor Teleucă. Construcţia piramidală, în fond labirintică, dedalică, este absolut specifică lirosofiei, fiindcă lirosoful nu poate fi decât platonician şi nu poate urmări decât un eşafodaj raţional, supus doar gândului care creşte, se ramifică într-o arborescenţă barocă. Este gând care se naşte din gând, care se desfăşoară în sine şi pentru sine (cum ar zice Hegel), deci într-un narcisism barbian (căci, iată, era să uit de acest alt părinte al lirosferei) care sfârşeşte în contururile mercuriale (concentrice) ale figurilor spiritului.

Gândul se manifestă prin oglindire pură în el însuşi, dându-ne, astfel, configuraţia piramidală a marii singurăţi a creaţiei de sine.

M. CIMPOI, *„Limba română“,* 2002

DOLGAN: Din hăţişurile păduratice ale Vieţii şi ale Poeziei, timp de mai bine de 40 de ani, se auzea necunten cum dalta magică a lui Victor Teleucă cioplea în cuvânt, în metaforă, în simbol, în mit. Cioplea cu greu, căci era un înaintemergător, cioplea cu greu, căci făurea o poezie filosofică cu totul aparte, lipsa căreia o simţea atât de acut încă Bogdan Petriceicu-Hasdeu, atunci când l-a prevestit pe Mihai Eminescu. În urma sa Poetul lăsa o întreagă pădure de mituri personale: mitul Tăcerii, mitul Miriştilor, mitul Neliniştilor, mitul îmblânzirii Focului, mitul Momentului Inimii, mitul Clipei de Vârf, mitul Dramaticului Eu, Mitul Horelor, mitul Triunghiului Ocniţei, mitul Crizei de Timp, mitul Stelei Polare, mitul Piramidei Singurătăţii. Cam tot atâtea mituri arhetipale câte cărţi de versuri a reuşit să editeze.

Ca nimeni altul, Victor Teleucă a căutat să descopere şi să îmblânzească contrariile dialectice ale vieţii, secundate de neliniştile metafizice, ca nimeni altul, Victor Teleucă a explorat la maximum aparenţele şi paradoxurile existenţiale, dincolo de care a intuit esenţele primordiale ale Trecerii Noastre prin Timp.

Mihail DOLGAN, *„Limba română“,* 2002.

BURGHIU: Versul lui Victor Teleucă vine spre mine ca o destăinuire. Mai mult a mea decât a lui. O destăinuire de recursiuni, de relief şi de mişcare a simplei bucurii. O destăinuire a gândului vorbit limpede, că-i gând, şi lucrurile din jurul lui sunt luminate cât se cuvine, ca să nu-şi schimbe locurile...

Pot fi născocite multe pe lume,
Numai nu patriile, fiindcă ele
Totdeauna-s dureroase şi sfinte,
Mari şi ne-nfrânte.
Pot fi învinse ţări, nu patrii.

Adevărul existenţei şi persistenţei poetice prinde curaj pe atât pe cât suferă poetul durerea, pe atât pe cât nu se ştie că o poate suferi, pe atât pe cât sufletul lui e o lucire şi o mireasmă de câmpuri arate, câmpuri fără sfârşit, când nici un drum şi nici o cărare nu e în stare să le cuprindă, şi nici chiar privirea. De priveşti spre stânga, nu vezi dreapta. De priveşti în urmă, uiţi ce ai lăsat înainte, uiţi.

Iacob BURGHIU, *„Limba română“,* 2002.

DOLGAN: Având o temeinică pregătire estetico-filosofică, Victor Teleucă cultivă o poezie meditativ-modernă prin excelenţă, el priveşte la lume cu ochi de filosof, o gândeşte ca un filosof, o interpretează ca un filosof, o esenţializează în sentinţe general-umane ca un filosof. Este poetul moldovean cu cea mai conturată şi nuanţată perspectivă filosofică asupra existenţei umane trăite până la rădăcini în momentele ei de vârf. Iată de ce autorul e mereu tentat să imagineze multiple universuri abstracte, să făurească lumi posibile (Ion Barbu), să inventeze surplusuri de realitate şi de fiinţă. Iar pentru aceasta nimic nu este mai indicat şi mai eficace ca monologul cu Sinele şi cu Metafizicul, ca Dialectica – „această mamă-a vieţii de-a pururea lehuză" (aşa cum o defineşte metaforic condeierul în poezia *Amplitudinea mea de nisip*), în special ca dialectica actualului şi a virtualului, a realului şi irealului, a logicului şi ilogicului, a raţionalului şi absurdului, într-un cuvânt ca dialectica imaginarului în perpetuă devenire şi inventare.

Anume de aici şi vine aspiraţia poetului spre împăcarea/îmblânzirea contrariilor, spre aplicarea principiului negării negaţiei, spre explorarea tiradei teză-antiteză-sinteză. Toate acestea şi constituie principalele surse de alimentare ale liricii mai noi a lui V. Teleucă, surse care îi imprimă un net caracter dialectic. Poetul ştie să afle armonie dincolo de dizarmoniile vieţii, ştie să caute negăsitul până la tortură, ştie să intuiască unitatea lumii prin dezvăluirea şi accentuarea diferenţelor aşa cum o fac mulţi dintre creatorii moderni şi postmoderni. „Şi toate sunt aceleaşi prin faptul că diferă", va afirma el în poezia *Mă isc din risc*. Depistarea diferenţelor din lumea reală şi fictivă prin intermediul unui limbaj metafizic şi discontinuu şi al unui monolog interogativ cu Sinele reprezintă principiul estetic dominant al poeticii şi stilisticii lui Victor Teleucă.

Mihail DOLGAN, *„Revista de lingvistică"*, 2002

VIERU: Bineînţeles că generaţia Victor Teleucă este marcată de un tragism necunoscut nici uneia dintre generaţiile de scriitori basarabeni. Copilărie pârjolită de pălălaia războiului şi topită în foametea organizată din 1946–1947. Studii medii şi universitare pustiite de clasicii literaturii române şi de istoria unui neam ce are

în spate 2000 de ani. Şi totuşi am răzbit. Ca firul de iarbă ce sparge piatra.

Victor Teleucă a răzbit primul. Între noi toţi, el avea, la începuturi, cea mai largă respiraţie poetică. Atunci când noi debutam în ziare cu poezioare de 3–4 strofe, Victor Teleucă intrase (încă în anii studenţiei) cu poemul *Răscruce*, alcătuit din mii de versuri. Tot el era posesorul *Dicţionarului Limbii Române* de Lazăr Şăineanu. Îl ţinea ascuns ca pe-o comoară (chiar era o comoară) şi numai celor mai apropiaţi prieteni îl arăta. Tot el, în generaţia noastră, a fost cel care primul a dedicat un tulburător poem limbii noastre. Tot el a fost primul poet căruia cenzura i-a spintecat o carte, omiţându-se din ea poemul *Ciocârlii basarabene*. Tot el, în generaţia noastră, a fost primul poet care a devenit redactor-şef al unei publicaţii de cultură, care chiar *Cultura* se intitula, şi a condus-o cu cinste şi demnitate. Tot el între noi a fost cel mai modest. Tot el n-a atins pe nimeni c-o floare. Tot el a lăsat literaturii noastre una dintre cele mai substanţiale cărţi de poezie, intitulată *Piramida singurătăţii*.

Grigore VIERU, *„Literatura şi arta“*, 2002.

CIBOTARU: Mă reîntorc iarăşi la marele poem *Încercarea de a muri* al ilustrului nostru poet, regretatul Victor Teleucă. Citesc şi parcă-i aud glasul molcom, blând:

„Eu am să vin... Eu dacă am zis că vin,/ nimic, niciodată nu-mi schimbă hotărârea,/ grăbiţi-vă, eu mă grăbesc,/ căci fără voi nu pot veni,/ eu zi şi noapte îmi veghez mereu venirea,/ În orice dimineaţă, când voi a mă trezi,/ în partea stângă-aud cum cântă ciocârlia...“

Şi, într-adevăr a venit. Săptămâna trecută. Cu „blazonul de nobleţe“ în mână, urcat într-un „Car frumos cu patru boi“, îndemnând pe pajiştile *Literaturii şi Artei.* A venit să ne mai ţină o lecţie cutremurătoare despre Limbă. De fapt, aş zice, e un imn înaripat şi, în acelaşi timp, o dramă zguduitoare despre „răstignita“ noastră limbă. Şi despre noi înşine.

Mihail Gh. CIBOTARU, *„Luceafărul“*, 2002.

CIMPOI: Topasul central e, firește, existență, cu tot câmpul ei categorial de a fi şi a nu fi, de a avea şi a lipsi, de a muri şi a încerca de a nu muri, de a trece şi a rămâne, de a sfârşi şi a ne-

sfârşi, de a vrea şi a nu putea etc. E o gravitaţie în jurul Eului căutător de sensuri: „Trebuie să uit de eu. Eu este o născocire. Un atribut al aflării şi, în acelaşi timp, al negăsirii în Univers. Această febrilă căutare mă convoacă mereu ca pe o absenţă, să-mi dau seama că sunt, nefiind, desigur. Sunt încercarea de a nu muri, dar nu eu, ci însăşi încercarea, că este stăpâna mea de care ţin şi mă ţin cum pomul se ţine de umbra pe care el o provoacă să fie".

Cartea nu este o carte propriu-zisă, o culegere oarecare de poeme situate în mod tradiţional una după alta la voia întâmplării, ci un adevărat „Divan al gâlcevei", al „certurilor" Eului cu Sinele. Totul se înşiruie după principiul organic al fluxului continuu, al ieşirii infinite a unuia din altul, asemenea cutiilor chinezeşti, al dicteului automat care beneficiază de confesiunea ardentă venită din conştient, din cotidianul nemijlocit, din inconştientul blagian: „Oricum, e-o unică plăcere, / plăcerea de-a trăi o revenire, o-naltă satisfacţie me- / reu, o revenire-a Eului spre Eu, un stol purtat de semnul unui zeu prin gol mereu, / mereu, mereu – cocori devremi, cocori târ- / zii pe care dusul îi domină să ceară faptului durerea de-a şti neisprăvirea unui / drum de-acum, de-acum / necunoscut de cunoscut / făcut acum, acum de-acum, o regăsire-vamă,/ o scamă de seninuri care-i cheamă şi-i / poartă-ambiţia şi intuiţia / spre Marea Poartă a unui greu de explicat /instantaneu când trece Styxul şi revine din Cercul Plus în Cercul Minus..."

Versul se supune autoritar propriei cugetări, propriei ontologii a mişcării, iar limbajul se plăsmuieşte din mers, nichitastănescianeşte, din cuvinte şi necuvinte, din plinuri şi goluri sonore, din legităţi şi capricii ale rostirii care se vrea ea însăşi rotunjită în sine.

E un emoţionant Dialog al Poetului cu Poetul însuşi, cu Poezia pe care „o demiurgeşte", după cum spune undeva, şi în această autodemiurgire constă farmecul „cântecului de lebedă" al lui Victor Teleucă. E şi un Dialog cu Poeţii: cu Eminescu atunci când e vorba de înfruntarea eternului cu eternitatea, cu Nichita Stănescu când e vorba de „spontaneitatea semilogică", de „sensurile parasimpatice", cu Bacovia când e vorba de atmosfera „hibernală", cu Ion Minulescu atunci când e vorba de un eu care nu este eu, cu Arghezi atunci când dialoghează cu Dumnezeu: „redă-mi iubirea, Doamne, mai vreau să mă apropii / de tot ce nu-i al nostru cu ochii mei improprii / ce-şi regăsesc delirul halucinant şi-adult / ca pe-o

relicvă-a vieţii şi-a morţilor de mult / ce se-ndoiesc de tine / şi de-ndoiala lor, / redă-mi iubirea, Doamne, durerile ce-o dor // ca într-un forum tandru de strigăt şi scântei / să-mi prind nemărginire şi onomatopei / cât mai conţine sensul nonsensului abrupt, // să mă cobor prin tine / în ce e dedesubt / şi ca Arghezi-odată, gonit dintr-o poveste, / să ştiu că n-a fost umbră şi să urlu: Este!"

Totul până la urmă se închide în *Cercul existenţial*, în întregul frământat al acestuia: „Totul vine şi pleacă, / pleacă şi vine,/ cine vine, la cine, dar aici cercul /cine, unde-ne-unde-l cuprinde iarăşi / spre ieri-nicăieri..." Versurile se textualizează, se construiesc după formele piramidale platoniciene sau după logica aristotelică ce include un „nu" şi un „da", se atmosferizează prin simple enunţuri ca „Noi singuri în faţa singurătăţii noastre" sau ample descrieri de stări, tăceri, treceri (de la cauză la efect), de adâncuri vagi de senzaţie, de naştere de lumină, de „contraziceri mari", de curgeri ale „fluxului de memorie", de „preludii dintre coasă şi gresii", de „crize de spunere", de goluri de Nimeni („absenţă nepersonalizată încă").

În meditaţiile existenţiale ale lui Victor Teleucă sunt atraşi, ca puncte de reper, Platon şi Aristotel, Noica şi Hegel, Derrida, Arhimede şi Budha, Proust şi Heraclit, Eminescu şi Blaga. Text, intertext, hipotext, construcţie şi deconstrucţie, discurs baroc, arborescent, manierist şi notaţie lirică sau prozastică nepretenţioasă, „gândire" şi „răzgândire" (a)logică sau semilogică, gânduri în „stare curată" sau sofisticate, folozofante aranjate pe registre flotante ale meditaţiei, – iată farmecul poemelor „transfinte" ale lui Victor Teleucă ce se înscrie cu tot harul său „dialectic", lirosofic prin excelenţă în contextul mitopoeticii moderne şi postmoderne.

Mihai CIMPOI, *„Viaţa Basarabiei"*, 2002

CODREANU: Tăcerea editorială de aproape paisprezece ani a fost cu totul benefică pentru V. Teleucă, fiindcă el, graţie unor serioase lecturi filosofice (urmând şi îndemnul de *tăcere* al unuia dintre maeştrii săi, Wigenstein) şi graţie unei profunde crize interioare (simptom cert al „complexului sfâşierii" colaborat cu „complexul lui Sisif"), a reuşit un salt peste marile tendinţe literare ale sfârşitului veacului XX (neotradiţionalism, neomodernism, postmodernism, care are ca suport ontologic atitudinea

transdisciplinară. În poemul dramatic *Decebal*, disciplinat în paradigma clasică, deja poetul a încercat să depăşească drama sfâşierii sugerând sosirea unui punct de sprijin pentru bolovanul lui Sisif în vârful muntelui. Meritul lui Victor Teleucă, pe terenul lirosofiei (cum i-a numit „formula" Mihai Cimpoi), ceea ce deja implică o structură interdisciplinară, semn al modernităţii, e că nu s-a închis în nici un canon poetic (nici chiar în propria formulă lirosofică). Ce-i drept, *Ninge la o margine de existenţă* ar putea fi revendicată de postmodernişti, dar la fel de bine şi de romantism, şi de suprarealism, şi de expresionism, şi de modernism. Volumul pare o foarte derutantă amestecătură de scrieri, de la versul clasic şi de la poemul în proză până la versul liber, împănat cu textualism, nelipsind aforismul sau eseul. Prozaismul se îmbină cu lirismul inefabil, cu delirul verbal mânios sau ironic, cu observaţia banală abundând în „sofisme", străluminate, în câteva valuri, de observaţii profunde şi de înaltă filosofare. Simţi, însă, că amalgamul acesta e doar aparent, căci se coagulează într-o inefabilă unitate de viziune stilistică. Încerci să-i dai de rost şi rişti să nu ştii de unde să apuci „prada", vorba lui Marin Preda. Îl poţi chiar bănui pe autor de impostură, dar vitalitatea delirului verbal nu-ţi permite a fi nedrept cu acest stil.

Conştient de risc, scriitorul pare a ceda cenzurii stilistice în ultimele pagini şi se străduie să descurce iţele a ceea ce a realizat „Mi-am umplut caietele cu aceste texte nevinovate, în final, scrise mai mult intuitiv decât prin deducţii şi inducţii, care s-au rezolvat pe sine de la sine printr-un intermediu de stare halucinantă, dovedindu-se a fi nişte exerciţii pornite de cineva şi care se rezolvă de la sine conturându-li-se rezultatul, răspunsul care este dat în cartea de exerciţii şi probleme ale acelui mare Nimeni, numit şi marele anonim sau Observator nepersonalizat". Sunt aici câteva semne care nu-l recomandă nicicum pe Victor Teleucă în postura fabricatorului de texte postmoderniste (Trebuie precizat că transmodernismul nu se opune nici unei formule artistice viabile, pentru el toate fiind la fel de îndreptăţite la existenţă, oricând şi oriunde). Scriitura postmodernistă e un joc din care a dispărut inocenţa şi cu atât mai mult starea de inspiraţie, care se revendică fie din Platon, fie din condiţia poetului romantic. Textele lui Victor Teleucă au ieşit dintr-o „stare halucinantă".

Theodor CODREANU. „Basarabia sau drama sfâşierii".

SUCEVEANU: *Ninge la o margine de existenţă* este cu adevărat un volum care face o figură cu totul aparte în întreg arealul poetic românesc. Nu am găsit o asemenea carte nicăieri, de o asemenea compoziţie, de o asemenea structură, de o asemenea construcţie, în care este intercalată filosofia – poezia, în care sunt concentrate şi transfigurate la modul poeticesc simboluri, elemente culturale filosofice din alte domenii – algebră, geometrie, chimie. Este un exemplu de poezie modernă sau postmodernă, poţi să-i zici cum vrei acestei poezii, filosofii, care este, în primul rând, poezie, iar dacă ne referim la modalitate, ea cadrează foarte bine în acei parametri paradigmatici ai postmodernismului, deci este şi o poezie a faptului de cultură, trecută prin biblioteci. Dar Victor Teleucă, bineînţeles, este un poet-filosof şi foarte bine l-a prins printr-o trăsătură de condei criticul Mihai Cimpoi, definindu-l ca un lirozof. El este un filosof care nu şi-a pierdut mirarea care o are în faţa fenomenelor, în faţa lucrurilor, este un element foarte important. *Ninge la o margine de existenţă,* însuşi titlul, dacă încercăm să-l descifrăm, ne dă codul întregii sale poezii. *Ninge la o margine de existenţă* face parte din sfera liricului din poezie, desemnează teritoriul poeticului şi, bineînţeles, ne duce la acel teritoriu temporal filosofic pe care l-a explorat V. Teleucă. Este o carte dominată de un spirit euclidian, un monolog necontenit interior. Citind acest volum, mi-am amintit de fenomenul pe care l-am învăţat cu toţii la fizică, interferenţa undelor, care concresc, cresc... De la o piatră aruncată în apă se formează unde concentrice, unde ce se măresc, se suprapun, se interferează. Gândirea lui V. Teleucă se produce pe spirală, pe spirală, pe spirală şi la un moment dat se apasă parcă pe o supapă şi curge această comunicare, se lasă comunicată, livrată spre exterior. Este un experiment insolit şi nu pot să nu afirm că această carte e cu totul aparte în contextul nostru. Mai avem ideea depăşită că poezia trebuie înţeleasă şi citită, şi gustată de cât mai mulţi cititori. Iar poezia, literatura în general aparţine totuşi unui cititor avizat, care este pregătit pentru a recepta mesajul poetic.

Pentru a păstra în continuare memoria lui Victor Teleucă, trebuie să facem să ajungă această carte în România, în diferite centre culturale, la universităţi, la publicaţiile *România literară*, *Poesis*

Viaţa românească, la alte reviste, pentru a fi cunoscută, comentată opera. Era grija noastră a tuturor şi a Uniunii Scriitorilor...

Arcadie SUCEVEANU. „Viaţa Basarabiei".

DABIJA: Cred că Victor Teleucă este colegul de generaţie al lui Mihai Eminescu, şi spun acest lucru, pentru că nu ştiu cum ne-am împărţit în generaţii de şaizecişti, optzecişti, nouăzecişti, douămiişti, postdouămiişti ş.a.m.d., pe când, după mine, în literatura română există doar două generaţii – cea a scriitorilor talentaţi, adică a lui M. Eminescu, şi cealaltă. Victor Teleucă face parte din adevărata generaţie a scriitorilor români. Pe când eram elev, am scris poezia *Interpenetraţie*, în care am folosit motivul neliniştilor, preluat de la Teleucă. Îl consider drept unul din pedagogii mei în ale poeziei, cum mulţi dintre colegii mei îl consideră învăţător. Victor Teleucă a scris pentru scriitori, este un dascăl al poeţilor şi tocmai aici este marele Teleucă. El este cel care a pornit de la postmodernism, postpostmodernism, pentru că primele lui cărţi sunt foarte moderne, şi a ajuns la poezia tradiţională, aproape folclorică. A pornit, cu alte cuvinte, din viitor şi a ajuns în istoria noastră, la rădăcinile ei. *Decebal* – cel mai mare poem al său – este testamentul lui Victor Teleucă şi, după cum am mai remarcat, trebuie să fie imnul nostru naţional, în care a avut curajul să-i spună limbii noastre pe nume, poporului nostru pe nume.

Victor Teleucă avea o cultură extraordinară. El a reabilitat eseul filosofic, a adus noutatea poemului-metaforă, are poeme care sunt în tot întregul lor metaforă. A fost un pedagog extraordinar. Chiar dacă n-ar fi scris nimic, ar trebui să-i mulţumim ascultând cum gândesc tinerii cărora le-a predat. Având cultul scrisului, a încercat mereu să ajute, a ajutat la creşterea bunăstării acestui popor, dăcă susţinem că spiritualitatea face parte din noţiunea de bunăstare. Victor Teleucă este o lecţie care trebuie s-o însuşim. Iar titlul *Ninge la o margine de existenţă* este unul de excepţie.

Nicolae DABIJA, *„Viaţa Basarabiei"*.

CIBOTARU: La lectura acestor pagini parcă aş umbla prin ninsori reale şi ireale, prin viscole de stele, de gânduri, de frunze, de melodii

de acasă şi extraterestre! Într-o pagină îmi găsesc propria tihnă şi împăcarea cu mine şi cu toată lumea, în alta – nesomnul şi neliniştea sumbră. Un vers mă ninge, iar altul mă plouă, un catren mă frige, iar altul mă îmbie sub umbra lui de răcoare. Rămân la părerea iniţială că operele acestui volum poartă însemnele neobişnuitului. Rar de tot mi se întâmplă să mă scufund în timpul lecturii într-o stare de euforie egală cu momentul de inspiraţie, atunci când mi se pare că dau de un ceva care îmi aparţine numai mie, şi încep să-l aştern pe hârtie cu înfrigurare. Momentele acestea rare îmi sunt cunoscute, deşi nu credeam că pot fi exprimate în cuvinte. Victor Teleucă a reuşit să le găsească mai multe rânduri de straie verbale. Trăirile poetului nu încap în parametrii unui singur gen, dar, având dreptul la existenţă, el dărâmă frontierele gendeului şi se extind pe terenurile adiacente care aparţin altor genuri sau specii. Poezie, proză, eseu filosofic, schiţă meditativă, aforism – şi nici un hotar între ele. Trec din una în alta formând o cascadă continuă şi integră. Îmi dau seama că originalitatea cărţii vine din acest aliaj fericit.

Arhip CIBOTARU, *„Viaţa Basarabiei“.*

BOTEZATU: Pe lângă elementul mitologic, este extrem de frecvent cel livresc, motivele din cultura şi literatura universală continuându-se la nivel intertextual (fapt de adâncă rezonanţă) în forme diverse – rezumatul, citatul livresc, nota estetică, imaginea ş.a.

Poetul a plăsmuit o poezie accentuat modernă, dar care nu rămâne neînţeleasă. Modernă la toate nivelurile, la cel al structurii cărţii (proza şi versul alternează, eseul colaborează cu poezia), la cel al prosodiei (versul liber şi alb), al facerii poeziei, domină versul fracturat, jocurile geometrice, imaginile (uneori) paradoxale ş.a.

Victor Teleucă este un raţional care a scris cu pasiune, şi-a trăit viaţa cu pasiune, s-a consumat în scrisul său – cu toată aparenţa de om moderat (al măsurii). Este poetul care are un loc al său în istoria literaturii, fiindcă a rămas ceva în urma lui. A rămas o carte de înţelepciune, trăită, simţită, smulsă din suflet, durută, o poezie care rămâne pe masa noastră. Să rămână.

Eliza BOTEZATU, *„Săptămâna“*, 2002.

CĂRARE: Victor Teleucă debutează editorial în 1958. Şi nu cu o simplă carte de poezii adunate cu anii, ci de-a dreptul cu un întreg poem – *Răscruce.*

Acest eveniment a fost îndelung comentat, mai ales, în rândurile celor mai tineri condeieri. Unul, cel mai ranchiunos dintre noi, s-ar fi exprimat că nu e modest din partea unui tânăr autor să-şi facă prima apariţie editorială dintr-o dată cu un poem. (De, oameni de-ai noştri, ce mai atât?) Iar V. Teleucă tăcea şi scria mai departe.

Petru CĂRARE, *„Literatura şi arta"*, 2002

VANGHELI: Obosit şi necăjit l-am văzut pe Teleucă, dar răutăcios niciodată şi nici invidios cum e moda pe la noi. De-l înghimpau alţii, de-l ignorau, răbda şi trudea.

E un poet de rezistenţă şi, într-adevăr, cum s-a mai spus aici, unic în poezia noastră prin structura sa filosofică. Întrucât astăzi avem un cititor mai puţin pregătit, o dată cu trecerea anilor Victor Teleucă, sunt sigur, va avea tot mai mulţi admiratori.

Şi iar mă întorc la omul Teleucă. Vă aduceţi aminte frumoasa serată de omagiere din sala cu orgă? Care dinre noi, cei adunaţi aici, ar fi spus cum a zis-o el atunci în cuvântul său de încheiere ca răspuns la laudele care i s-au adus: Ce e bun e al nostru, ce e rău e al meu?!

Spiridon VANGHELI, *„Literatura şi arta"*, 2002.

SUMAR

Tabel cronologic 7

ÎMBLÂNZIREA FOCULUI

Părere 16
Dispoziţie 18
Invidios de la o vreme 20
Vieri împrăştiaţi 21
Pe paralele 21
Linişte fugară 22
La tine-i toamnă 23
Hiperbolă 24
În clopotul de sticlă 26
Miraj de iarnă 27
Lapte de lupoaică 28
Mi s-a tâmplat 30

MOMENTUL INIMII

Ispita cunoaşterii 32
Joc târziu 33
Telefon de lună 34
Momentul inimii 36
Din iarna fierbinte 38
Plopii 39
* * * Vom desfrunzi pădurea dintre noi 40
Şi da, şi nu 41
Monolog de bătrân 42
Stampă nordică 43
Ave metaphora! 44
De la noi 46
Triunghiul Ocniţei 48
Am adunat versul-ciudatul 51
Rămânem anonimi 52

Versuri colorate 55
Coborârea culorilor 58
Părelnic joc 60
Mă întorc la furtuni 62
O altă limbă mai frumoasă nu-i 65
Măi dorule-mărite! 67
Mitropolitul Dosoftei 70
Celelalte nelinişti 73
Eminescu 75
Catedrale 77
Orga 77
Banalizarea 78
Bah 80
Acolo 82
Resemnare 83
Rondoul tăcerii 84
Probabil 84
Controversă 85
Absenţă 86
Vina 87
Roşu 88
Crochiu 89
Aşteptare 90
Devenire 91
Tăcerea propriu-zisă 92

PIRAMIDA SINGURĂTĂTII

Tandemul râs-plâns 94
Avem... 96
Viaţa e culoarea bucuriei 97
Eseu 98
De la mine la eu 100
Calul troian 102
Cadru existenţial 104
* * * Iată, acestea sunt toate, spune cineva 106
Cu ochi nepământeşti 107
Moment alb 108
Iarăşi tu 109
Ce vrea să zică vorba 110

Mărturisiri bizare 112
Pierdere 114
* * * Mă isc din risc, devin accesoriu 115
Amintiri cu mama 116
Un punct de lumină 118
Ciudata insistenţă de repaus 120
* * * Mă aud de undeva reîntors către tine 122
Ninge 123
Extemporal 124
Cimitir de ninsori 126
Lupta cu minotaurul 128
Waterloo 130
Cioran 133
Toamna miroase a vânt 135
Rememorare 137
* * * 137
* * * Bate ceasul 138
* * * Ce vrea să spună în fond poezia 140
Statui solare 141
Moment biblic 142
Lumea acelei copilării 144
În sens imaginar 145
Oră selenară 146
Femeie în negru 148
Piramida singurătăţii 151
Rigla şi toate celelalte paralele 151
Triplu salt 153
Obârşie 155

NINGE LA O MARGINE DE EXISTENTĂ...

Am fost un visător 158
Ninge la o margine de existenţă... 160
* * * Eu am să vin... 161
* * * Această carte... 162
* * * Natura nu l-a putut înzestra pe om cu nemurirea... 163
* * * Dacă tu eşti casă, dacă tu eşti masă, dacă tu eşti 164
* * * Regim sinistrat de cuvinte. Pe Nistru sinistru 165
* * * Vorbind sincer 166
* * * Singur pe sine 166

Centrul fatal 167
* * * Murind noi spunem că trăim 168
* * * Strigăte cioplite pe aşchii de vreme 168
* * * Simt căutarea: în mine, dincolo de mine 169
* * * Trăim fiind prin nefiinţă... 170
* * * Aud numai lucruri ce se bat cap în cap... 170
* * * Realitatea ca nemijlocire 171
* * * Un fel de teatru al absurdului 171
Lumini liturgice 172
Argument pentru poezia „Redă-mi iubirea…“ 173
* * * Redă-mi iubirea, Doamne şi îţi întorc credinţa 174
Făclii pentru Dumnezeu 175
Argument pentru poezia „La Delphi, oracolul…“ 176
* * * Oracolul de la Delphi vorbea singur 177
* * * Biblia e carte sfântă... 178
* * * Vine primăvara ca o Bunăvestire 178
* * * Pe drumuri se-aud roţile-aducând 180
* * * Le place... 180
Albe sonate de transfigurare 182
* * * Îmi fac rezerve de alb 189
* * * Te-am cunoscut ca duh 190
* * * Dar iarna se pictează de la sine 190
Solstiţiu de iarnă 191
* * * Rezult din regăsirea asta a cernelii 191
Bate ora neutră... 192
Sunt trist 194
Singurătate 195
* * * Niciodată nu-i târziu să taci 196
* * * Dar eu, care sunt în audienţă la verb 196
* * * Rezemată în cântec 197
* * * Şi tu, şi el, rămân cu voi, e imposibil 197
* * * În mine s-a adunat ce am vrut să spun 198
* * * Ce ţăran, ţăran fiind, structurat pe dinlăuntru 200
* * * Regim descompus într-un tempo ermetic 202
* * * Ceasul bate, pentru că e pus să bată 203
* * * M-am deprins să bat şi să nu mi se deschidă 203
* * * Bat la poarta care nu mi se deschide 204
* * * De unde e forma, de unde – sistemul 205
* * * Tu care ştiai... 206

* * * Între mine şi ora două noaptea... 207
* * * Îmbrăţişaţi cu timpul 207
* * * Această nesiguranţă a florii... 208
* * * Dacă avem uneori senzaţia că am mai trăit... 209
* * * Noi nu mai zicem... 209
* * * Accelerându-se timpul se înghite pe sine... 210
* * * La ora asta târzie de noapte... 211
* * * Pun două rânduri de gânduri şi mă trec... 212
Ora mea de haos 213
Spectacol de gală 214
Bate ora neutră 215
* * * Nimic mistic, nimic supranatural 216
* * * Cu toată îndoiala mea 216
* * * Se conturează chipul omului... 217
* * * Sunt insul amăgit de mulţi 218
Parada dedesubturilor 219
Iona şi chitul 220
* * * Aş fi vrut ceva să regret... 221
* * * Nu tot târziu e târziu... 223
Ciudată eroare, desprindere, lipsă... 224
Lumina morilor de vânt 225
* * * Mă uit la mâna aceasta străină a mea... 22
* * * În această arhitectură-a gândirii... 227
* * * Rezult, rezult din acest moment... 228
* * * Dacă-ar fi cineva să mă-ntrebe cine sunt... 229
* * * Tac lângă urmele-acestea de dubii... 230
* * * Îmi scarpin ambiguitatea... 232
Om turnat din cerneală 233
* * * Da, da acesta sunt eu... 235
* * * Tu, care mă auzi, mă mai întrebi ceva? 236
* * * Alerg printre oameni... 237
* * * Credeam că totul se rezumă... 238
* * * Era adânc la stat... 238
* * * Interesul poartă fesul... 238
* * * Mă rezerv în propria mea disponibilitate 239
* * * El trecea de la casă la casă... 240
* * * Ego intră în conflict cu toată lumea 240
* * * Reciproc nu avem nevoie unul de altul 241
Lună dogmatică 242

* * * Şi sunt eu acela care le gândeşte... 243
* * * Mi-am făcut o lume a mea şi o „trăiesc“... 244
Acupunctura 245
Noimă de personalizat 246
* * * Aud cum cântă cocoşii... 248
* * * De la un timp nu mai încerc să mă cunosc... 248
* * * Nimic nu mi se spune... 248
Sala de reanimare 250
* * * Inventat de propria mea ignoranţă... 252
* * * Nimic, nimic, nimic stabil... 254
* * * Simplităţi care curg... 255
* * * Pare paradoxal... 255
* * * Se descompune ora-n trandafiri... 256
* * * O senzaţie ciudată... 257
* * * După ce m-am răzgândit... 257
Quo vadis 258
* * * Şi eu, şi tu, şi el 259
* * * Oare chiar ne-am gândi la fel de bine gândirea... 260
* * * Sunt real... 262
* * * Există un cântar cosmic? 263
* * * Da şi nu... 263
* * * Din propria mea experienţă... 263
* * * Eu mă duc, codrul rămâne... 264
* * * Există în noi două libertăţi.. 264
* * * Copilul din om nu piere... 264
* * * Mă provoacă la gând ideea... 265
* * * Îmi vine să urlu... 265
* * * Totul este ceea ce este... 266
* * * El este iarna... 266
* * * Cuvântul „Geneză“... 266
* * * Caut să văd lucrurile în esenţă... 267
* * * Totul poate fi regândit... 267
* * * Când spun lipsă... 267
* * * Aud cum se adună lumea... 268
* * * Nu ştiu cine sunt... 269
* * * Nu vreau să ajung nicăieri... 270
* * * Ridică-te singur şi comunică... 271
* * * În jocul de-a existenţa 272
* * * Trăieşti ca să vezi... 272

* * * Ciudăţenie amorfă 273
Izgonirea din mit 274
* * * Lumea asta de la suprafaţă cu cea din adânc... 275
* * * Este ceva ce se leagă... 276
* * * Când mă trezesc în puterea nopţii... 278
* * * Eşti arhetipul... 279
* * * Ai căutat ceva? 280
* * * Între mine şi real vin sau revin cuvintele 281
Îmbătrâneşte-mă 282
* * * Am avut şi mai am ambiţia să cred... 283
* * * Ca să fii, te-am purtat prin insule... 284
* * * Pe retina ochilor port imaginea vie... 286
Revenire 287
* * * Ai lunecat prin gând spre lună... 288
Ca om sunt text 289
* * * Eu te-am văzut din umbra ta... 290
* * * E exemplul care vine din extremă... 291
* * * Rezum adevărul că adevărul nu este... 292
Mirosul de cretă 293
* * * Se-aud cuvintele venind din mine... 295
* * * Pragmatic stau şi construiesc iluzii... 296
* * * Prea mult vorbim despre noi 297
* * * Ce vrea omul... 297
* * * Omul este un întârziat... 297
* * * Omul, spune Gambattista Vico 298
* * * Omul este un animal imperfect 298
* * * Contaminat de frumos... 299
* * * Germenele cuvântului se află în însuşi cuvântul 299
* * * Omul este treapta superioară a existenţei 300
* * * Omul riscă 300
* * * Dacă există ceva preţios în om... 301
* * * Omul prin firea sa... 301
* * * Dacă arta ar fi un joc cum se crede... 301
* * * Ca om sunt text... 302
* * * Oamenii se caută unii pe alţii... 304
Poeme netitulare 305
* * * Am chemat lucrurile 306
* * * Există... 306
* * * Eu te chem ca pe o dreptate... 306

* * * Închid şi deschid lucrurile... 307
* * * O, lucrurile care sunt... 308
* * * Catedrala aceasta... 309
* * * Chem lucrurile să se convingă că sunt... 310
* * * Suntem, poate... 311
* * * Nu înţeleg... 312
* * * Evenimentele (lucrurile) care se trezesc 312
Reflectă-mă, mare... 313
Marea 314
* * * Mi-a plăcut marea... 315
* * * Alerg dimineaţa... 316
* * * Risc începutul, sfârşitul mă riscă... 317
* * * De-atâtea păreri se comportă uitarea... 318
* * * Regim autentic de proză cu soare 320
* * * Pătrate negre... 321
* * * Şi toate acestea sunt sigur că nu sunt sigure... 322
* * * Conceputul de frumos se află în capul nostru 323
* * * Stâlpii caselor nu s-au făcut pentru frumuseţe... 323
* * * Nu e cazul să te iei la întrecere... 323
* * * Frumosul dacă are vreun rost în lumea asta... 324
* * * Frumosul, în primul rând... 324
* * * Dacă excluzi vântul din vânt... 325
* * * Forma frumosului... 325
* * * Frumosul pare lumina... 325
* * * Dar cât de stabil este... 326
* * * Monumentele... 327
* * * Chemarea spre estetică... 327
* * * Săvârşim frumosul... 327
* * * Ce de-a focuri... 328
Starea de poesis 329
* * * Scrisul este o formă... 331
* * * Resimt mângâierea hârtiei 332
* * * Poezia ca orice altă artă... 333
* * * Când poeţii scriu inspirat... 333
* * * Poezia este o convalescenţă 334
* * * Credeam 334
* * * Dintre rândurile-acestea... 335
* * * Poezia este o frumoasă amăgire... 336
* * * M-aş face paznic undeva... 337

* * * Neserioasă-i însăşi poezia ca poezie... 338
* * * Poezia ca orice artă... 340
* * * Tu şi eu... 342
* * * Cum ar putea să-mi accepte altcineva scrisul... 343
* * * Minune e condeiul 344
* * * Poetul a spus-o cu gura codrului... 344
* * * Poezia nu mi-a dat cunoaşterea... 345
* * * Poezie – sărăcie... 345
* * * Poezia, de fapt ar fi o stare comodă... 345
* * * N-am mai scris versuri adevărate de mult... 346
* * * Semnele care se-nscriu nu-s multe... 348
Frunză căzută în solstiţiu 349
Sentiment autumnal 350
* * * Mă dezlănţuie toamna cu portocaliul... 352
Pe stradă un orb 354
* * * El era acelaşi, el era altul 355
* * * Ne-am întomnat din nou 356
Europeo 360
Somn cu nesomn 362
* * * E o chemare a faptului ce se condamnă 363
* * * Caut porţile prin care-aş trece dincolo 364
* * * Merg prin câmpia măsurată de vântul... 365
* * * Nu te chem şi vii la oră... 366
* * * Era o toamnă... 368
Poezia aşteptării 369
* * * Ca fecior de ţăran ce sunt... 369
Peisaje univoce 370
Casă de lut 372
* * * Trupul acesta al meu o fi fiind chiar din lut 374
Cuget de izvor bogat 376
E ca-n noaptea învierii 376
* * * Limba tot este în felul ei o alegorie... 378
* * * Noi zicem 378
* * * Oricum această limbă este alta şi altu-s eu... 379
* * * Nebănuitele cuvinte... 380
* * * Ideea de mai sus... 381
* * * Rămân refuz proptit pe interese... 382
* * * Rabdă un ceas şi-i trăi două... 382
* * * Limba este memoria unei naţuni... 382

Ploua târziu 383
Supremaţia zero 384
* * * Ieşirea e unică 385
* * * Oricum e-o singură tăcere... 386
* * * Risipa din noi toată-i în noi şi din noi... 387
* * * Regăsirea de-afară... 388
* * * Regăsirea... 390
Fluxul conştiinţei 391
* * * Eu şi nimenele... 392
* * * Lumina umbrelor... 393
* * * Deznădejdea formală 393
* * * Sunt conştient că... 394
Oglinzi jucând concentric 396
* * * E nevoie de oglindă soarele să se desprindă... 398
* * * Înaltul se declară scuză... 399
Albinele metafizice 400
Hieroglife hiperbolice 401
* * * Deci ce sunt aceste texte? 402
Nimic desăvârşit pe lumea asta 406
Gradare şi degradare 406
* * * Mi-am umplut caietele... 407
* * * Argonautul... 407
* * * Fasonarea pietrei... 408
* * * Ni s-au dat două praguri... 409
* * * Ceea ce poate motiva argumentul e lumea... 410
* * * Lumea este cum este... 410
* * * Sisifică a fost încercarea... 410
* * * Vorbeam mai sus despre... 411
* * * Scuzaţi-mă... 411
* * * Intenţia textelor mele este aspiraţia... 411
* * * În sfârşit... 412
* * * Aceste texte sunt rodul imaginaţiei mele... 413
* * * Trebuie să ne scriem versurile... 414

Referinţe istorico-literare 415